

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAROLE WILKINSON

EJDERHA AYI

Ücretsiz PDF E-kitaplar için <https://trantey.org>

PİNG TEHLİKELERİ AŞIP KAY'A GÜVENLİ BİR YUVA BULABİLECEK Mİ?

Antik Çin, Han Hanedanlığı dönemi. Ping yetkin bir ejderha bakıcısı olmuştur ama en zor sınavı yaklaşmaktadır. Yavru ejderha Kay'ı, kötü kalpli İmparator'dan kurtarıp imparatorluğun sınırındaki güvenli bir yere getirir. Kay büyüyüp huysuz bir ergene dönüşürken Ping de zor bir karar vermeli, onu kadim bir ejderha sığınağına götürmelidir. Ping ile genç ejderha, Kay'ın babası bilge Danze'nin bıraktığı ipuçlarını takip ederek eski dostlar ve yeni düşmanlarla dolu uzun ve tehlikeli bir yolculuğa çıkarlar. Ama en büyük sürpriz, yolculuğun sonunda, Ping ejderha bakıcısı olmanın en büyük zorluğunun vazgeçebilmek olduğunu öğrendiğinde karşlarına çıkacaktır.

2008 KOALA Onur Ödülü
2008 Avustralya Çocuk Kitapları Konseyi
Yılın En İyi Gençlik Kitabı
Güney Avustralya Başbakanlık Edebiyat
Ödülü Finalisti

"Tatmin edici bir son. Özenle hayat verilmiş bir dünya ve ufak bir doz romantizm." VOYA

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-767-3

Pegasus Yayınları: 2183

Ejderha Ayı
Carole Wilkinson
Özgün Adı: Dragon Moon

Editör: İlker Sönmez
Düzeltili: Esengül Aydın Yalçın
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2020
ISBN: 978-605-299-767-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020
Copyright © Carole Wilkinson, 2007
Harita © Julian Bruère

Bu kitap ilk kez 2007 yılında Black Dog Books
tarafından yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari) [Pegasus Yayınları](https://www.youtube.com/PegasusYayinlari)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

CAROLE WILKINSON

EJDERHA AYI

İngilizceden çeviren:

Bora Serkan Yavuz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PEGASUS YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM BİR	SALDIRI	11
BÖLÜM İKİ	YEDİ KURNAZ PARÇA	21
BÖLÜM ÜÇ	DEĞİŞİM KİTABI	39
BÖLÜM DÖRT	YAN'I TERK ETMEK	49
BÖLÜM BEŞ	İYİLEŞME	61
BÖLÜM ALTI	YENİ UFUKLAR	73
BÖLÜM YEDİ	DUALAR VE İSTEKLER	87
BÖLÜM SEKİZ	ÇİN SEDDİ	107
BÖLÜM DOKUZ	KAPLANIN AĞZINA DOĞRU	133
BÖLÜM ON	SARI DÜNYA	149
BÖLÜM ON BİR	GÜVEN	169
BÖLÜM ON İKİ	ÇINLAYAN KÖY	185
BÖLÜM ON ÜÇ	YILANIN KUYRUĞU	201
BÖLÜM ON DÖRT	EJDERHA PLATOSU	221
BÖLÜM ON BEŞ	DÜNYANIN ZİRVESİ	233
BÖLÜM ON ALTI	SIĞINAK	245
BÖLÜM ON YEDİ	VAHŞİ HAYAT	255
BÖLÜM ON SEKİZ	KARA GÖK GÜRÜLTÜSÜ	267
BÖLÜM ON DOKUZ	DOKUZ DAHA İYİDİR	281
BÖLÜM YİRMİ	AY IŞIĞINDAKİ PULLAR	295
BÖLÜM YİRMİ	BİR DİŞLER. PENÇELER VE KUYRUK	309
BÖLÜM YİRMİ	İKİ KIZIL ŞAFAK	323
BÖLÜM YİRMİ	ÜÇ YALNIZ	337
BÖLÜM YİRMİ	DÖRT YEŞİL	353
SÖZLÜK		361
TEŞEKKÜRLER		363

HAN HANEDANLIĞI DÖNEMİNDE ÇİN İMPARATORLUĞU

Danze'nin Haritası

燁 Yi Lung Gu
龍 Alevli Ejderha
谷 Vadisi

閩 Ku Lung Şian
龍 Sessiz Ejderha
錄 Tepesi

龍 Lung Do Şi
吟 Ejderha Ağız
溪 Deresi

İpek parçasının arkasındaki çizgi ve karakterler

*Hizmetçi, “Çok tehlikeli,” dedi,
Ping’in elbisesinin kolunu
çekiştirerek.*

Şiddetli bir yağmur yağıyordu ancak gökyüzü bulutsuzdu. Baybuy Sarayı’na düşenler yağmur damlası değil oktu. Gök-
yüzünden bardak boşanırcasına ok yağıyor, yerdeki döşeme
taşlardan ve duvarlardan sekiyorlardı. Sarayın iç kısmındaki
avlular genelde sessiz sakin yerlerdi ancak bugün rüzgâr
savaşın seslerini taşıyordu; askerlerin savaş naraları, davul-
ların gümbürtüsü, birbirlerine çarpan silahların çıkardığı
sesler. İnsanlar bağıırıyordu. Yan Dükü’nün ordusundan bir
manga asker, bir elleriyle mavi ve altın renkli tuniklerinin
önünü tokalıyor, diğer elleriyle de kalkanlarını başlarının
üzerlerinde tutmaya çalışarak döşeme taşların üzerinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

koşturuyor, çıkardıkları sesler avluda yankılanıyordu. Et-
raflarına oklar yağıyordu. Bu oklardan sadece bir tanesi
hedefini buldu ve askerlerden birinin kalçasına saplandı.
Adam bacağını tutarak dizleri üzerine düştü.

Ping, ziftle kaplanmış ve yanan bir tatar yayı okunun,
avlunun üzerindeki mavi, kare şeklindeki gökyüzünden sü-
zülüşünü ve bir gözetleme kulesine isabet edişini kapı ara-
lığından izliyordu. Ahşap kuleden alevler yükseldi.

Bu Ping'in hatasıydı. Baybuy Sarayı'nı aylar önce terk
etmiş olması gerekirdi. Ping, avluya koşmak istedi ancak
Tinglan genç kızı tuttu.

Hizmetçi, "Çok tehlikeli," dedi, Ping'in elbisesinin ko-
lunu çekştirerek.

Hemen önlerindeki döşeme taşından bir ok sekti ve
giriş kapısından içeri doğru yöneldi. Tinglan kenara kaçtı.
Ping de kaçıp kendini kurtardı ve avluya doğru koştu. Bir
ok, genç kızın elbisesinin eteğini delip geçti.

"Lütfen, hanımım," diye yalvardı Tinglan. "İçeriye
girin."

Ping hizmetçiyi duymazdan geldi. Sırtını duvara verdi
ve avlu kenarından duvar boyunca dikkatlice ilerledi. Silah
arkadaşlarının, sarayın güvenliğine sürükledikleri yaralı
askere bile bakmadı. Onlara yardım etmek için koşturmu-
yordu. Duvar boyunca yengeç gibi yan yan ve mümkün
olduğunca hızlı hareket ediyor, dam saçaklarının altında
kalarak ok yağmurundan korunmaya çalışıyordu.

Alevler yayılıyordu. Yemek salonunun çatısı, alevlerle
aydınlanmıştı. Ahşap bir binada, yangının ne kadar hızlı

yayılabilceğini Ping iyi biliyordu. Savaşın nasıl gittiğini görmeyi çok istiyordu ancak dışarıyı görebileceği tek yer surlardı.

O sabah erken saatlerde, Yan Dükü'nün askerlerinin bağırmaları uyandırmıştı Ping'i. Tinglan, yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla koşarak içeri girene ve surdaki nöbetçilerin öldüğüne dair bir şeyler söyleyene kadar rüya gördüğünü sanmıştı Ping.

"Barbarlar mı?" diye sordu Ping.

"Hayır," diye hıçkırarak ağladı Tinglan. "İmparatorluk askerleri saldırıyor bize!"

Ping ona inanmadı ancak korku içindeki mutfak görevlileri ve nedimeler de bunu doğruladılar. İmparatorluk askerleri, *gerçekten* Baybuy Sarayı'na saldırıyorlardı. Yan Dükü, kısa bir süre önce Çin Seddi'nin ardında yaşayan İmparator'un düşmanları, Hiung Nu'yla barış anlaşması yapmıştı. Onlarla doğrudan ticarete başlamış böylece İmparatorlukla yaptıkları ticaretle kıyasladığında barbarlar için daha kolay ve daha kârlı bir seçenek oluşturmuştu. Ancak saldırıya sebep olan asıl konu bu değildi. İmparatorluk casusları saraya sızmış, orada yaşayan ve Yan Dükü'ne büyük bir kısmet getiren ejderhadan bahsetmişlerdi. İki hafta önce saraya bir elçi gelmiş ve ejderhanın İmparatorluk Ejderhası olduğunu söyleyen bir mesaj getirmişti. İmparator, ejderhasını geri istiyordu. Dük cevap olarak ejderhayı vermeyeceğini bildirmişti. Ping bu cevabı aldığı anda İmparator'un öfkesinin nasıl olacağını tahmin edebiliyordu. İmparatorluk askerleri sabahın ilk ışıklarıyla saldırıya başlamıştı. Kız kardeşi

Prences Yangşin'in Dük'le evli ve o sarayda yaşıyor olduğu gerçeği bile İmparator'u durdurmamıştı.

Savaş iyiye gitmiyordu. İmparator'un askerlerinin sayısı Dük'ün askerlerinden on kat fazlaydı. Hiung Nu'yla yeni imzalanan barışı kutlamak için askerlerinin büyük bir kısmının kış aylarını aileleriyle geçirmelerine izin vermişti Dük. Geride kalan askerlerse hazırlıksız yakalanmışlardı.

Neler olup bittiğini görmek için surlara çıkmak çok tehlikeliydi ancak Şakayık Salonu'na getirilen her ölü ve yaralıyı görüyordu. Saray ahalisi, en kötüsünü beklerken dedikodular da yayılıyordu.

“Duvarların dışında binlerce asker toplanmış durumda,” dedi Tinglan. “Seyis çocuklardan biri bölüklerce asker olduğunu söyledi.”

İmparator, saldırıdan önce Yan'da yaşayan insanlar tarafından pek sevilmezdi. İmparator'un ölümsüzlük yosunu ya da hayat suyu aramak için yabancı topraklara düzenlediği keşif gezilerinin masrafını karşılamak için normalden daha yüksek vergi ödemekten hoşlanmıyorlardı.

“Nasıl bir insan, küçük bir ejderha yüzünden kendi öz kardeşini tehlikeye atar?” dedi Tinglan.

“İmparator sarayı kuşatacak,” diye tahminde bulundu aşçılardan biri. “Hepimizi yavaş yavaş açlıktan öldürecek.”

Tinglan başını iki yana salladı. “Ejderhanın talihi bizi koruyacaktır.”

Ping İmparator'un bir kuşatma sürdürecektir kadar sabırlı olmadığını biliyordu. Saldırı ölümcül ve süratli olacaktı.

“Liyu Çör bunu yapmayacaktır,” diye karşı çıktı Prenses Yangşin, nedimelerinin başı olan Leydi An, genç kadını sarayın en güvenli bölgesine doğru sürüklerken. “Kardeşim bana zarar verme riskini göze almayacaktır.”

İmparator kısa bir süre önce kız kardeşine bir hediye göndermişti: yaklaşık iki yarım metre boyunda, altın yaldızla kaplı bir at heykeli. Prenses, bu hediyenin, ağabeyinin ona duyduğu sevginin bir işareti olduğuna inanmıştı. Bu saldırının isyankâr bir generalin işi olduğuna emindi. Aradan geçen zaman, kardeşinin ona ne kadar kötü davrandığını unutturmuştu Prenses’e. İmparator, Yan’la barışı korumak için kendi kız kardeşini evinden uzağa, Dük’ün karısı olmaya yollamıştı. Ancak Ping unutmamıştı. Ping kendisine yapılanları unutmamıştı. İmparator onu tutsak etmiş ve idamla cezalandırmak istemişti. Ve bu yaptığı en kötü şey değildi. İmparator’un aniden değişeceğine inanmıyordu genç kız.

Ping yaralılarla ilgilenenlere yardım etmesi gerektiğini biliyordu ancak başka bir önceliği vardı. En sonunda avlunun diğer tarafındaki girişe vardı ve içeri kaçtı. Keskin, kuru balık kokusu, bal kokusuyla karışmıştı. Tahıl çuvallarının yanında, üst üste dizilmiş sebze sepetleri yükseliyordu. Ancak buraya saray kilerinin durumunu kontrol etmeye gelmemişti Ping.

Kilerin ortasında, büyükçe bir kuyu vardı, sarayın içinde kış mevsiminde suyu donmayan tek kuyu buydu. Ping kuyuyu çevreleyen kısa duvarın üzerine eğildi ve kilerde, suyun altında olanı biteni görebileceği kadar ışık olmasına rağmen dikkatlice gözlerini suya dikti. Elbisesinin kolundan bir ayna çıkardı. Aynanın bir yüzü cilalanmış

bronzdan yapılmıştı. Diğer yüzündeyse aynanın tutacağı olan yükseltilmiş bir kürenin çevresinde tur atan silinmiş bir ejderha motifi vardı. Ping, aynayı kapıdan içeri giren sabah güneşinin ışığını kuyunun içine yansıtabileceği bir açıyla tuttu.

Suda hafif kabarcıklar oluşmaya başladı. Kabarcıklar, dalgalara dönüştü. Suyun yüzeyine bir pençe çıktı, sonra bir tane daha. Her bir pençede, silah gibi dört adet keskin tırnak bulunuyordu. Pençeler, tutabilecekleri bir yer bulana kadar kuyunun etrafını yokladılar. İki kuvvetli bacak, yukarı doğru tırmandı. Koyu mor pullarla kaplanmış bir kafa belirdi. Uzun bir burnu, düşük kulaklar ve kırpışarak üzerindeki sulardan kurtulan kahverengi gözler vardı. Sırtından aşağı bir sıra diken uzanan mor bir gövde kafayı takip etti ve iki kuvvetli arka bacak yardımıyla kuyudan dışarı sıçrayıp kilerin zeminine çıktı. Yaratığın üzerinden akan sular Ping'in elbisesini ve ipek terliklerini sırlıslam yaptı. Genç kız, ejderhanın mor kafasına dokundu ve zillerin çınlmasına benzer bir ses duydu.

“İlkbahar mı oldu?” diye sordu Ping'in zihninde bir ses.

“Neredeyse,” diye cevapladı genç kız.

Ejderha silkелendi. Artık tepeden tırnağa ıslanmıştı Ping.

Ejderha çevresine bakındı. “Ping, kuş getirdi mi?”

Ping kahkaha attı ve ejderhanın kafasındaki çıkıntıları, ileride boynuzlarının çıkacağı yerleri kaşdı.

“Hayır, Kay. Sana yiyecek hiçbir şey getirmedi.”

Ejderhanın kaşları buruştu.

“Ping, Kay'ı neden uyandırdı?”

Genç kızın gülümsemesi kayboldu ve elini korumacı bir şekilde ejderhanın pullu omzuna koydu.

“Saray saldırı altında. Liyu Çör saldırıyor. Burada olduğumuzu öğrenmiş.”

“Ping’in önsezisi tehlike uyarısı veriyor mu?”

Ping başını iki yana salladı. “Hayır ama saray yanıyor. Güvenli bir yere gitmeliyiz.”

Ping’in ejderhayı son görüşünden bu yana iki haftadan fazla zaman geçmişti. Ejderha doğruldu. Boyu uzamıştı. Artık başı, genç kızın beline kadar geliyordu. Ping ejderhayı kucağına almaya çalıştı. Artık neredeyse bir keçi boyutuna gelmişti Kay. Biraz şişman bir keçi. Ping onu yerinden kaldıramadı.

Saray duvarlarının dışından öfkeli bağrışmalar geliyordu.

“Çabuk, Kay.”

Ejderhayı giriş kapısına doğru itmeye çalıştı.

“Ejderhalar iyi duyamaz,” dedi Kay hareket etmeyi reddederek. “Ama Kay, bunların İmparatorluk askerlerinin bağrışları olmadığını biliyor.”

Ping kapıya doğru gitti. Ok yağmuru durmuştu. Kay haklıydı. Bağrışlar, Ping’in anlamadığı bir dilleydi. Adamlar, yangını söndürmek için ellerinde su kovalarıyla çatıya tırmanıyordu. Genç kız seyrederken alevler yavaş yavaş söndü ve yangından geriye sadece biraz duman kaldı. Sarayın içinden ise başka sesler geliyordu. Dük’ün askerleri sevinçle bağrışıyorlardı. Ping cesaretini topladı ve bir başka ok yağmuruna karşı saray duvarlarına mümkün olduğunca yakın durarak avluya çıktı. Leydi An, Ping’e doğru koştu, yüzü parıldıyordu.

“Hiung Nu, yardımımıza geldi,” dedi genç kadın. “İmparatorluk askerleri geri çekiliyorlar!”

“Barbarlara güvenebilir miyiz?” diye sordu Ping.

“Onlar bizim için İmparator’dan daha iyi dostlar,” diye cevapladı Leydi An. Ping, genç kadının bu kadar keskin konuştuğunu daha önce hiç duymamıştı.

Ping olanları kendi gözleriyle görmek istedi. Sarayın dış surlarındaki mazgallara doğru uzanan merdiven boşluktan yukarı tırmandı. Kay onu takip etti. Diğerleri de aynı şeyi düşünüyordu. Ping, sevinçle kutlama yapan bir grup insanın arasından öne çıktı. Bir grup, belki de yüz kadar barbar, Dük’ün piyadeleriyle birlikte sarayın dışında toplanmıştı. Barbarlar koyu tenli, sert görümlü, deri ve kürkten yapılmış elbiseler giyen adamlardı ama Dük’ün askerleri onlarla kaynaşıyor, mızrak ve yaylarını havaya kaldırıyor ve zafer çığlıkları atıyorlardı. İmparator’un geri çekilen ordusuna ilişkin görülebilen tek şey batıya doğru yükselmekte olan bir toz bulutuydu. At üzerinde birçok asker, saray kapısından dışarı çıkmış ve askerlere doğru ilerliyordu. Bunlardan biri de Dük’tü.

Kay, Ping’e baktı. Sağ kaşı çatıktı ve yerinde duramıyordu.

“Ping, Kay’ın tehlikede olduğunu hissetti mi?”

“Hayır, içime kötü bir şey olacağına dair bir his doğmadı. Sadece senin güvende olmanı istedim.”

“Kay, *zaten* güvendedeydi.” Ejderhanın sesi sertti. “Kuyu en güvenli yerdi.”

Ping, gözlerini öne eğdi böylece ejderhanın dik bakışlarıyla karşılaşmak zorunda kalmayacaktı. Kay haklıydı. Paniğe

kapılmıştı. Kuyu, ejderhayı hem imparatorluk askerlerinden saklardı hem de yangından korurdu. Gerçekten bir tehlike olsaydı, genç kızın tüm yaptığı ejderhayı tehlikenin içine sürüklemek olacaktı.

“Akşam yemeği zamanı geldi mi?” diye sordu Kay.

• bölüm iki •

YEDİ KURNAZ PARÇA

*Baybuy Sarayı'nda olduğu tüm süre boyunca,
sarayın yüksek surları Ping'in kendini güvende
ve korunaklı hissetmesini sağlamıştı. Ancak artık
kafesteki bir kuş gibi hapsedilmiş hissediyordu.
Yan'ı terk etme zamanı gelmişti.*

Ping günün geri kalanını Leydi An'la birlikte yaralı askerlerle ilgilenerek geçirdi. Bir sonraki günse Prenses Yangşin'in talimatı doğrultusunda, Dük'ün, Hiung Nu'ya şükran armağanı olarak yollayacağı sandıklar dolusu yiyecek, ipek ve şarabın hazırlanmasına yardım etti.

Saldırıdan iki gün sonra Baybuy Sarayı'nda hayat alışışlageldik sakin ritmine geri dönmüştü. Çekiçlerin çıkardığı tıkırtı ve havadaki rutubet ve yanık odun kokusu sayılmazsa sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Ping gününü Prenses'in özel dinlenme odası olan Gerçek Mutluluk Salonu'nda

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

geçirdi. Prenses ve nedimleri örgüleriyle, nakışlarıyla ve makaralara ipek iplik dolamakla meşguldüler. Prenses'in bir yıl boyunca neredeyse her gün teşvik etmesine rağmen Ping bu tarz hobilere hiç ilgi duymuyordu. Diğer kadınlarla oturup dikiş diktiği zamanlar sadece çorabında bir delik veya içliğinde bir yırtık olduğu zamanlardı. Boş zamanlarını okuyarak geçirmeyi tercih ediyordu.

Prenses'in tüm nedimleri kenarları işlemeli, kaliteli ipek kumaştan elbiseler giyiyorlardı. Ping, kendi elbiselerini işlemediği için Prenses diğer nedimelerin kullanmadığı birçok elbiseyi Ping'e verme konusunda ısrarcı olmuştu. Elbiselerin derin kolları vardı ve boyalı ipekten yapılmışlardı. Bel kısımlarında ilmik şeklinde bağlanmış uzun birer kuşak vardı. Ping, bu elbiselerin son derece kullanışsız olduğunu düşünüyordu ancak kabalık yapmak istememişti.

Kay saldırıdan sonra kuyuya geri dönmemişti. Çocuklarla birlikte saklambaç oynuyordu. Kış uykusunda olduğu sürede çok büyümüştü ve artık kendine saklanacak bir yer bulmakta zorlanıyordu. Prenses'in sandalyesi ya da ahşap kutu artık ejderhayı saklamaya yetmiyordu.

Ping bugün ne kitap okuyor ne de dikiş dikiyordu. Son zamanlarda yaşanan olaylar onu sarsmış ve kış mevsimindeki tembelliğinden uzaklaştırmıştı. Bir kilimin üzerine oturmuş, minderlerden birinin üzerinde duran ipek kumaşa gözlerini dikmişti. Genç kızın baktığı kumaş parçası boyanmamış, kenarları dikilmemiş ufak bir kareden ibaretti.

Ping aylardır bu ipek kumaş parçasını incelememişti. Bir yüzünde, Ping'in kanla çizildiklerine inandığı soluk, eğri büğrü çizgiler ve karalamalar vardı. Aslında kumaş

imparatorluğun kabataslak bir haritasını taşıyordu ve Kay'ın babası Danze tarafından genç kıza yollanmıştı. İmparatorluğun kuzey sınırı olan ve barbarları dışarıda bırakmak için inşa edilen Çin Seddi, kalın bir çizgiyle belirtilmişti. Doğu tarafında okyanus vardı. Batı tarafında ok başlarına benzeyen sivri uçlu birçok nokta bulunuyordu. Bu noktalar Kunlun Dağları'nı temsil ediyorlardı. Kıvrık bir çizgi Sarı Nehir'in izlediği yolu belirtiyor, batı dağlarındaki kaynağından çıktıktan sonra kuzeye doğru yönelip neredeyse Çin Seddi'ne kadar ulaşıyor ve oradan tekrar güneye doğru yönelerek dolambaçlı bir yol çiziyor ve sonunda doğuda bulunan okyanusa ulaşıyordu. İmparatorluğun güney sınırını Danze de bilmiyor olmalıydı çünkü bu sınır haritada gösterilmemişti.

Haritanın üzerinde nehirlerin ve dağların isimlerini belirten karakterler mevcuttu. Çoğu zamanla silinmişti. Sadece dokuz karakter okunabilir kalmıştı. Danze'nin de niyetinin bu olduğuna çok emindi Ping. Yolculuklarına başlamak için ihtiyaçları olan karakterler yalnızca bunlardı. Üç yerin ismi yazılıydı; Lung Do Şi, Kulung Şian, Yi Lung Gu yani Ejderha Ağıtı Deresi, Sessiz Ejderha Tepesi ve Alevli Ejderha Vadisi. Ancak izleyecek bir rota ya da buralara gidecek olursa genç kızın neyle karşılaşacağına dair herhangi bir ipucu yoktu. Ping, Dük'e ve danışmanlara bu yerlerle ilgili bilgileri olup olmadığını sordu ancak hiçbir buraları duymamıştı.

Ping, başlangıçta kumaşın diğer tarafında herhangi bir şey olduğunu fark etmemişti ancak bir gün, kumaşı parlak gün ışığında incelediği sırada birbirleriyle çakışan birçok

silik çizgi ve kumaşın üzerine atılmış zarlar gibi yazılmış karakterler keşfetti. Karmakarışık karakterler hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Genç kız bir saksının arkasında saklanmaya çalışan ama pek başaramayan Kay'ı yanma çağırırdı.

“Danze'nin haritasının ne anlama geldiğini bilmediğine emin misin?” diye sordu Ping.

Kış uykusuna yatmasından önce Kay'a bazı karakterleri okumayı öğretmişti.

“Hayır. Kay Ping'e defalarca söyledi.”

“Biliyorum ama belki de uyuyup uyandıktan sonra... farklı görünüyor olabilir.”

İpek kumaş, Ping'in evcil faresi tarafından yaklaşık bir buçuk sene önce getirilmişti. Kutsal Taay Şan dağında ejderha avcısı Deeav, Danze'ye saldırdığı sırada Hıvar kötü yaralanmıştı. Aynı saldırıda yaşlı ejderha da yaralanmıştı. Ejderha Kutsanmışlar Adası'na giderken fareyi de yanına almıştı böylece ikisi de adada akan hayat suyunda yaralarını iyileştirebileceklerdi. Ping, Danze'yi bir daha asla görmemişti ancak fare bir gün hiç beklenmedik bir şekilde, kırmızı bir anka kuşunun sırtında geri dönmüştü.

Ping artık bir imparatorluk âlimi kadar iyi okuyup yazabiliyordu ancak tüm karakterleri anlıyor olmasına rağmen harita onun için hâlâ bir sırdı. Danze'yle birlikte olduğu zamanlarda da ejderhanın yorumlarını sıklıkla anlayamıyordu. Hiçbir şey değişmemişti. Ejderhanın mesajı genç kıza hâlâ bir şey ifade etmiyordu.

Ping yaşlı, yeşil ejderhayı düşünmeyeli haftalar olmuştu. Yaşlı ejderha kırk yılı aşkın bir süreyi Huangling'de esaret

altında geçirmişti. O soğuk ve yalnız yerde geçen çocukluğu aklına geldiğinde Ping'in tüyleri ürperiyordu. İsmi bile olmayan, cahil bir köleydi o zamanlar. Geleceğinin, tembel efendisi Lan'a hizmet etmek ve o kasvetli dağdaki yıkık dökük imparatorluk sarayında hayatta kalmalarını sağlayan hayvanları beslemekle geçen geçmişini tekrar tekrar yaşamaktan daha fazlası olmayacağını bekliyordu. Lan'ın imparatorluk ejderhalarına bakması gerekiyordu ancak adamın umursamazlığı, bir tek Danze hayatta kalana kadar tüm ejderhaların teker teker ölmesine neden olmuştu. Ping ve yaşlı ejderha birlikte kaçmıştı. Ping kendi kendine gülümsedi. Gerçek aslında böyle değildi.

Dünyadan korkan Ping kaçma konusunda tereddüt etmişti. Danze kanatlanıp uçmaya başlamadan önce kızı pençesiyle yakalamış ve onu kaçırmıştı. Ona ismini açıklamıştı. Ping ipek bir şeridin ucunda boynunda asılı duran, kare şeklindeki bambu kolyeye dokundu. Bu kolye ona henüz küçük bir kızken ebeveynleri tarafından verilmişti. Üzerinde solmuş mürekkeple yazılmış tek bir karakter vardı: Ping.

Öğle yemeğinin servis edilmek üzere olduğunu bildiren gong çaldı. Yemek salonu yangın sonrası hâlâ tamir edilmekte olduğu için hizmetçiler Prenses Yangşin ve nedimelerinin yemeklerini Gerçek Mutluluk Salonu'na getirdiler.

Kay, Ping'in yanındaki işlemeli ipek minderlerin üzerine oturdu. Hizmetçilerden biri, Ping için alçak bir yemek sehпасı üzerinde bir kâse, bir kaşık ve yemek çubukları, Kay için de genişçe bir tabak getirdi.

İlk yemek, sırma köklü mantar çorbasıydı. Kay'ın yemeğiye farklıydı. Onun tabağında istiflenmiş 15 bildircin dolması ve 30 tane de kaplumbağa yumurtası vardı. Herkes sessizce çorbasını yudumlarken Kay büyük bir iştahla kuşları ve yumurtaları ağzına doldurdu, her şeyi sildi süpürdü. Kuşların kemikleri ve yumurtaların kabukları dahil.

“Ping çorbasını içmek istemiyor mu?” diye sordu Kay.

Ping başını iki yana salladı ve böylece çorbayı da Kay içti. Hizmetçiler ikinci sıradaki yemek olan acı soslu kızarmış geyik etlerini getirdiler. Kay'ın yemeğiye balla tatlandırılmış, koca bir kâse koyun sütüydü ve büyük bir keyifle, şapırdatarak içti sütü ejderha. Ping kızarmış geyikle de ilgilenmiyor gibiydi ve Kay bu konuda da Ping'e yardımcı oldu. Servis yapan kız geri geldi ve Kay, beklenti içinde kıza baktı. Ancak kızın sadece kirli tabakları toplamaya geldiğini ve yemeğin bittiğini anladığında sırtındaki dikenleri söndü.

“Hiç solucan var mı?” diye sordu ejderha Ping'e.

“Şimdiye kadar solucan ve böcek yemekten vazgeçeceğini düşünüyordum,” dedi Ping. “Aşçıya istediğini söylerim.”

Masalar ve tabaklar kaldırıldıktan sonra Ping, tekrar ipek kumaş üzerinde çalışmaya başladı.

“O şekiller, Leydi An'ın Yedi Kurnaz Parça oyununa benziyorlar,” dedi Kay.

Ping bir parmağını birbirleriyle kesişen soluk çizgilerin üzerinde gezdirdi. Dört tane üçgen, bir kare ve bir de biçimsiz bir elmas şekli oluşturuyorlardı.

“Yedi Kurnaz Parça’nı biraz ödünç alabilir miyim?” diye sordu Ping, yakınında oturan ve koyu mavi, ipek bir kumaş üzerine bir şey çizmekte olan Leydi An’a.

“*Elbette*,” dedi kadın. “Satranç tahtası ve diğer oyunlarla birlikte kutuda duruyorlar.”

Ping kutuya gidip küçük bir torba çıkardı. Torbayla beraber kilimin üzerine geri döndü ve içindekileri yere boşalttı. Abanoz ağacından yapılmış ve üzerlerinde erik çiçeği ve bambu desenleri bulunan yedi adet şekil çıktı torbadan. Şekiller, ipek üzerine çizilmiş olan üçgenler, kare ve elmasla aynıydı.

Ping Leydi An’ı bu oyunu oynarken izlemişti. Parçaları değişik şekillerde düzenleyerek yeni şekiller yaratmak üzerine bir oyundu; bir tavşan, koşan bir adam, uçan bir kuş. Ping, insanın strateji kabiliyetini geliştiren satrancı oynamaktan rahatsız değildi ancak Yedi Kurnaz Parça oynamanın önemini hiç anlamamıştı.

“Tebeşirini ödünç alabilir miyim lütfen?” diye sordu genç kız.

Leydi An, dikiş dikerken çizgileri belirlemek için kullandığı tebeşiri kıza uzattı.

Ping, yedi parçayı tıpkı ipek kumaşın arka yüzünde dizilmiş oldukları gibi bir kare şekline getirdi. Siyah parçaların üzerindeki karakterleri de, aynen ipeğin üzerinde oldukları şekilde işaretledi. Ping, şekilleri kilimin üzerinde bir bu yöne, bir diğer yöne çevirdi. Yeni şekiller ve modeller ortaya çıkaracak şekilde tekrar tekrar yerleştirdi: bir testi, bir sandal ve bir tabak. İlk birkaç dakika eğlenceliydi ancak genç kız çok geçmeden sıkıldı. Karakterler hâlâ anlamsız ve

karman çormandı. Genç kız, ipek kumaşı tekrar inceledi. Parçalarla ne yapması gerektiğine dair hiçbir ipucu yoktu.

Leydi An, Ping'in ne yaptığını görmek için yanına geldi. Genç kadın bu oyunu çok seviyordu.

“Hangi şekli yapmak istiyorsun?” diye sordu.

“Bilmiyorum, sorun da o. Danze söylemedi.”

“Bir ejderha,” dedi Kay.

“Haklısın elbette. Bir ejderha olmalı.” Kay’ı anlayabilen tek kişi Ping’di. Ejderhanın çıkardığı kendine özgü sesler, genç kızın zihninde kelimelere dönüşüyordu. Genç kız, yanlarında birileri olduğu zaman Kay’la yüksek sesle konuşmayı alışkanlık haline getirmişti. Böylesi daha kibar bir davranış gibi görünüyordu.

Ping parçaları tekrar düzenledi.

İdare edecek kadar bir tilki ve bir tavşan şekli ortaya çıkardı. Daha sonra bir köpek, bir kaz ve bir yarasa yaptı.

Sabırsızca iç geçirdi. “Bu imkânsız. Yeteri kadar parça yok. Siz, bir ejderhayı nasıl yapabileceğimi biliyor musunuz, Leydi An?”

“Daha önce bir ejderha şekli hiç duymadım,” dedi Leydi An, “ama bir ejderha kafası şekli var.”

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Oyunun bütün mantığı da bu zaten Ping,” diye kakhaha attı Leydi En, “şekilleri nasıl yapacağını ortaya çıkarmak.”

“Siz bana gösterin,” dedi Ping.

Leydi An parçaları tekrar dizdi. Birkaç hareketle ortaya bir ejderha başı çıkardı.

“İşte,” dedi genç kadın.

Karakterlerden dördü dikey bir sıra oluşturacak şekilde dizilmişti. Ping bunları yukarıdan aşağıya doğru okudu.

“*Hay dov mi jaa.*” Ping’in kaşları çatıldı. “Gizli eve geri dön. Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Belki Baba Ping’in ailesinin evi demek istiyordur,” dedi Kay.

“Hayır, ailemin nerede yaşadığıyla ilgili gizli bir şey yok.”

“Baba’nın evi diyor olmalı.”

“Ama bana evden hiç bahsetmedi. Rüyanda seninle konuşurken sana evden hiç bahsetti mi?”

Kay başını hayır dercesine iki yana salladı.

Ping, ipek kumaşa tekrar baktı. Danze’nin işaretlediği yerlerin isimlerini yüksek sesle okudu: Ejderha Ağıtı Deresi, Sessiz Ejderha Tepesi ve Alevli Ejderha Vadisi.

“Bu yerlerin hepsinin iyi ejderha isimleri var,” dedi Kay.

Danze’nin ne demek istediğini birden anladı Ping.

“Gizli bir ejderha yuvası demek istiyor. Seni, güven içinde yaşayabileceğin bir yere götürmemi istiyor baban. Sana zarar vermek isteyecek birinin, seni asla bulamayacağı bir yere. Özgür olabileceğin bir yere, tıpkı genç bir ejderhayken Danze’nin özgür olduğu gibi. Bir ejderha sığınağına.”

“Mesajı başka kimsenin okumasını istemedi baba,” dedi Kay.

Ping başıyla onayladı. İpek kumaş başka birilerinin eline geçebilirdi, o yüzden Danze sadece ona özel, şifreli bir mesaj yazmıştı.

“Harita üzerinde işaretlenmiş üç yer var,” dedi genç kız. “Hangisine gitmemiz gerektiğini nereden bileceğim?”

“Belki de üçünden herhangi birini tercih edebilirsin,” dedi Leydi An.

“Evet!” diye heyecanla çığlık attı Ping. “Seçenek var. Bir zamanlar dünyada birçok ejderha vardı. Sığınacak bir yer aradıkları zaman gidebilecekleri birden çok yer olmalı. İpek kumaşın varlığını keşfettiğimde Danze nerede olacağını bilmiyordu.”

Ejderha Ağıtı Deresi, Yan’a en yakın olan yerdi. Kaba saba çizilmiş olan haritadan tam olarak anlamak mümkün değildi ancak batıya doğru yaklaşık 300 *li* uzaklıkta gibi görünüyordu.

“Biraz hüzünlü bir yer gibi geliyor kulağa,” dedi Leydi An.

“Biliyorum,” diye cevapladı Ping. “Ama Danze’ye güvenmek zorundayım.”

Ping, Ejderha Ağıtı Deresi’nde ne bulacağını bilmiyordu ancak yaşlı ejderhanın tavsiyesine uymak zorunda olduğunu biliyordu. İmparator için yakalanmadan önce yaban hayat içinde bin yıldan uzun bir süre yaşamıştı. Başlangıçta yalnız, daha sonralarıysa Ejderha Bakıcısı yoldaşlarıyla birlikte. Nerede güvende olunacağını Danze’den daha iyi kim bilebilirdi?

Leydi An akşam yemeği için menüyü belirlemeye gitti.

Ping, “Yolculuğumuza başlama zamanı geldi,” dedi Kay’a. Genç kız hemen o anda ayağa fırlayıp yola çıkmak istiyor gibi hissediyordu.

Kay’ın gözleri parıladı. “Evet,” dedi. “Babanın ipeğini izleme vakti.”

Ping ejderhaya gülümsedi. Kış ayları boyunca küçük ejderha sadece fiziksel olarak büyümemişti, olgunlaşmıştı da. Konuşması da gelişmişti ancak bunu genç kız dışında kimse bilmiyordu. Diğer insanlar ejderhanın çıkardığı metalik sesleri duyuyorlardı ancak bu sesler genç kızın zihninde kelimelere dönüşüyordu. Kay'ın gözleri küçük bir bebek yeşilinden, olgun bir ejderha kahverengisine dönüşmüştü. Artık küçük bir ejderhacık değildi. Sarayın konforunu arkalarında bırakmaları gerektiğinin farkındaydı. İnsanların dünyasının, ejderhalar için güvenli bir yer olmadığını kendi tecrübelerinden biliyordu.

Ping, Baybuy Saray'nda sadece havalar düzeline kadar kalmak istemişti ancak nasıl olduğunu anlamadan bir yıldan uzun bir süre geçip gidivermişti. Ping ve Kay, Prenses Yangşin'in yardımıyla İmparator'un elinden kaçtıktan sonra sarayda saklanan bir ejderha olduğunu anlaması sadece bir ayını almıştı Yan Dük'ünün. Ping Dük'ün kendisini kızdıranlara karşı oldukça acımasız olduğunu biliyordu ve olanları gizli tuttuğu için Prenses'i de cezalandırmasından korkmuştu. Ancak Dük her ne kadar sert ve çabuk sinirlenen biri de olsa, koruması altındakileri kendi canı pahasına koruyacak bir karakteri vardı ve çatısının altında bir ejderha olmasının ne kadar ayrıcalıklı bir durum olduğunu da anlamıştı.

Dük ağgözlü bir adam değildi. Diğerlerinin yaptığı gibi, Kay'ın vücudunu parçalayıp satmak ya da kendisi için kanını almak istememişti. Ejderhanın ona iyi şans getireceğini biliyordu. Ejderhayı sarayına getirdiği için Yangşin'e teşekkür etti ve ejderhaya da iyi davrandı. Demirin ejderhalara

zarar verdiğini öğrendikten sonra askerlerine bronz silahlar dağıttı. Ejderhaların o tipte kumaşı sevmediklerini öğrendiğinde, saraydaki kadınların beş renkli iplikten yapılmış elbiseleri kesinlikle giymemelerini sağladı. Aşçıların Kay için özel yemekler hazırlamalarını emretti.

Kay, saray ahalisinin bir parçası olduğu günden itibaren Dük'ün talihi doğaüstü bir şekilde iyileşti. İmparatorluğun geri kalanında hiç yağmur yağmamasına rağmen, Dük'ün topraklarına ilkbaharla birlikte çok verimli yağmurlar yağdı. Yazın ekinler çok iyi geliştiler ve sonbaharda buğday, darı ve sebze hasatları çok boldu. İmparatorluk üzerindeki birçok insan aç kaldığı halde, Yan halkı doya doya yemek yedi.

Dük'ün Hiung Nu'yla yaptığı görüşmelerde her şey yolunda gitti ve akan kan durdu. Ancak Dük'ün en şanslı olduğu zaman geçen ilkbahar, Ping'in tam da gitmek üzere olduğu zamandı. Prenses Yangşin, bir çocuğu olacağını öğrenmişti. Hâlâ kendi evini ve annesini özleyen kadın, Ping'e doğuma kadar onunla birlikte kalması için yalvarmıştı. Ping bunu reddedememişti. Ayrıca tekrar yola çıkmadan önce biraz daha büyümesi ve kuvvetlenmesi için Kay'a zaman tanımak da mantıklı gelmişti.

Dük haberleri duyduğu zaman çok mutlu olmuştu. Prenses dışında altı tane daha eşi olmasına rağmen, onlardan sadece iki kız çocuğu vardı. Birçok düşük ve ölü doğum vakası gelmişti başlarına ve Dük, topraklarına hükmedecek erkek bir vârise asla sahip olamayacağını kabullenmişti.

Ping, yaz mevsimi ve onu takip eden tüm kış boyunca Prenses'le birlikte kalmıştı. Üç ay kadar önceyse, sağlıklı

bir erkek çocukları olmuştu. Dük, oğlunun ismini cesur kaplan anlamına gelen Yang Hu koymuştu. Bu kutsamanın nedeninin Kay olduğuna ikna olan Dük, bu olaydan sonra ejderhayı daha da şımartmaya başlamıştı. Diğer eşler, Dük'ün en sonunda erkek bir evlat sahibi olmasından ötürü o kadar rahatlamışlardı ki hiçbirisi Prenses'in birinci eş konumuna yükseltilmesinden rahatsız olmamıştı.

Annelik, Prenses Yangşin'i de değiştirmişti. Genç kadının yüzü, Ping'in onu ilk tanıdığı zamana göre biraz daha yuvarlaktı, yanaklarına renk gelmişti ve artık çok daha fazla gülüyordu. Ping'in, Ming Yang Köşkü'ndeki bir şadırvanda gördüğü gözleri yaşlı kız artık hayatından memnun, neşe dolu bir anne ve eş olmuştu.

İmparatorluğun diğer kesimlerinde, insanlar kuzey kışlarından korkuyla bahsediyordu. Yanlış davranışlar sergileyen hizmetçilerin ve çok tartışma çıkartan eşlerin, kış mevsiminde kuzeye yollanmaları alışıldık bir tehditti. Aç kaplanlar tarafından kaçırılan çocuklar ve ilkbaharda bütün nüfusu donarak ölmüş halde bulunan köyler hakkında korkunç hikâyeler anlatılırdı. Askerler kuzeyde yer alan garnizonlara gönderilmek istemezlerdi, o nedenle bu birliklerin askerleri hüküm giymiş suçlulardan seçilirdi. Hırsızlar ve katiller, bu nedenle imparatorluk ordusunda askere alınırdı.

Buna rağmen Ping, bütün bir kışı imparatorluğun en kuzey sınırında yer alan Baybuy Sarayı'nda geçirmişti ve her dakikası genç kızın hoşuna gitmişti.

“İmparatorluğun güneyinde,” demişti Prenses Yangşin, “kış geldiği zaman insanlar üzerlerine ince bir kaban alırlar ve birbirlerine havanın aslında soğuk olmadığını söylerler.”

Kuzeyliler farklıydı. Soğuklar için nasıl hazırlanmaları gerektiğini iyi bilirlerdi. Kışlık elbiseler ve içleri ham ipekle doldurulmuş, kalın kabanlar giyerlerdi. Sarayın her odasında, gece ve gündüz maltızlar yanardı. Taş zeminler, Şang Nu’dan alınan kalın halılarla kaplanırdı. İnsanları geceleri hayvan kürkleri sıcak tutardı.

Ana kapıların önüne yığılan bir *çang* veya daha da yüksek kar öbekleri yüzünden kimse saraydan dışarı çıkmazdı. Kış aylarında çiftçilik yapmak da mümkün değildi. Keçiler, koyunlar ve büyükbaş hayvanlar saray surları içinde bakılırdı. Eskiden sık sık yiyecek kıtlığı ve açlık da çekilirdi ancak Kay geldiğinden bu yana hep bol bol yemek olmuştu. Saray ahalisi, bu kış mevsimini gündelik işlerini yapmaktan kurtuldukları bir tatil gibi düşünmeye başlamışlardı. Saray müzisyenlerinin çaldıkları müzikler eşliğinde dans ederek koşu yarışları yaparak ya da mutfak çalışanları tarafından organize edilen top oyunları oynayarak üşümekten de korunuyor, vücutlarını sıcak tutuyorlardı. Askerler tatbikat için dışarı çıkamıyorlardı ancak kendilerini formda tutmak için akrobatik beceriler edinmişlerdi. Ayrıca okçuluk yeteneklerini geliştirmek için de yarışmalar düzenliyorlardı. Bütün saray seviyordu bu aktiviteleri seyretmeyi.

Kış Ping için de tatil gibi olmuştu. Kay, mevsimin büyük kısmını kış uykusunda geçirdiği için ejderha bakıcılığı görevleri de çok azalmıştı. Ejderha ayda iki veya üç kez uyanıyor, akıl almaz miktarlarda yemek yiyor ve sonra tek-

rar kuyusundan aşığı tırmanıp uykusuna devam ediyordu. Genç kız, başlangıçta içme sularının içinde uyuyan bir ejderha olduğı için insanların şikâyet edeceklerini düşünmüştü ancak durum bunun tam tersi olmuştu. İnsanlar bu suyun iyileştirme gücü olduğuna inanmışlar ve sudan içme konusunda daha da istekli olmuşlardı. Karlar erimeye başlar başlamaz, çok çok uzaklardan bile insanlar “ejderha suyunu” içmek için gelmeye başlamıştı.

Her ne kadar ejderhaların, onlarla ilgilenen insanlara talih getirdiğı bilinse de, Ping yağışların Kay’la hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. Yağmurlar genelde sahil kıyılarına yağardı ve bu yağmurların sebebinin de sarayın okyanusa olan yakınlığı olduğunu tahmin ediyordu genç kız. Dük, yağın yağmur sularını depolamak için sarayın altına sarnıçlar kazdıracak kadar öngörü sahibiydi. Bu sayede, yağmur çok yağmasa bile her zaman için kullanacak suları oluyordu. Ping, sarayda yaşayanlara bu durumu anlatmak istemişti ancak kimse onu dinlememişti. Saray ahalisi, durumu ejderhaya bağlamayı tercih ediyordu.

Ping Baybuy Sarayı’nda da boş durmamıştı. Dük’ün muhteşem bir kütüphanesi vardı. Saraydaki diğer kadınlar kış aylarında nakış işlerken Ping o karanlık günleri kitap okuyarak geçirmişti. İmparatorluk hakkında birçok şey öğrenmişti.

Genç kız ayrıca sarayın otacısıyla birlikte de çok zaman geçirmişti ve birçok şıfalı bitkinin ne işe yaradığını öğrenmişti. Otacı sıradan bir yemeğı lezzetli bir ziyafete hangi tohum ve meyvelerin dönüştüreceğini, hangi çiçek ve köklerin hastalıklara iyi geleceğini ve hangi kabukların

yaraları iyileştireceğini öğretmişti genç kıza. Bunun yanı sıra, farklı şifalı bitkilerin ilaç ve tonik yapmak için birbirleriyle nasıl karıştırılacağını da öğretmişti. Bir arada kaynatılıp ortaya kötü kokulu bir karışım çıkana kadar taçyaprakları, meyve ve yaprak yığınları gayet güzel görünüyordu.

Ping *qi* gücü üzerindeki kontrolünü de artırmıştı. Danze, zihnini odaklayıp nefesini kontrol ederek ve sabah doğan güneşin altın renkli, *qi* gücü yoğun ışınlarında yavaş egzersizler yaparak içindeki ruhsal enerjiyi nasıl güçlendirebileceğini öğretmişti genç kıza. Vücudu *qi* gücüyle dolduktan sonra genç kız bunu kontrol edebilmeli, odaklamalı ve parmak uçlarından *qi* okları olarak fırlatabilmeliydi. Daha önce bu gücünü bir ejderha avcısına karşı kullanmıştı genç kız ve adam, bulunduğu yerden düşerek ölmüştü. Ayrıca devasa bir kayanın altında sıkıştığı zaman oradan kurtulmak için aynı gücü kullanmıştı.

Dük, kış ayları boyunca askerleriyle birlikte eğitime çıkması için Ping'e izin vermişti ve genç kız, bu sanatta ustalaşmıştı. Genç kız, artık silahlı saldırganlara karşı bile kendisini koruyabilecek kadar enerjiyi içinden çağırabiliyordu. Kendisine fırlatılmış mızrakları ve okları bile, henüz ona zarar vermeden önce başka bir yana doğru savurabiliyordu.

Ancak, önsezi yeteneği hâlâ kontrol edebildiği bir şey değildi. Genç kız, istediği anda bu becerisine başvuramıyordu. Onun yerine, önsezisi genç kızdan bağımsız olarak ejderhaları tehlike altında olduğu zamanlarda ortaya çıkıyordu. Baybuy Sarayı'nda bulundukları aylar boyunca genç kızın içine kötü bir şeyler olacağına dair herhangi bir his

doğmamıştı, saray saldırı altındayken bile. Ancak bunun sebebi önsezisinin, kızı yüzüstü bırakması değil Kay'ın herhangi bir tehdit altında olmamasıydı.

Baybuy Sarayı'nda olduğu tüm süre boyunca, sarayın yüksek surları Ping'in kendini güvende ve korunaklı hissetmesini sağlamıştı. Ancak artık kafesteki bir kuş gibi hapsedilmiş hissediyordu. Yan'ı terk etme zamanı gelmişti.

• bölüm üç •

DEĞİŞİM KİTABI

*İlk satırı yüksek sesle okudu.
“Başlangıçta, saklanmış bir ejderha.
Hareketsiz olmak akıllıca olur.”*

Ping, Prenses Yangşin’le konuşmadan önce bir gün bekledi. Genç kadını, bir kaplan postu üzerine uzanmış, annesinin salladığı yeşim taşından yapılma balığı yakalamaya çalışan Yang Hu’yla oynarken buldu.

“Yakında saraydan gitmek zorundayım,” dedi Ping.

Prenses’in gülümsemesi soldu. “Neden herhangi bir yere gitmek zorunda olduğunu anlayamıyorum,” dedi genç kadın sesinde sert bir tınıyla. “Sen ve Kay burada güvendesiniz. Saray saldırı altındayken bile Kay’a hiçbir zarar gelmedi. Kocam ikinize de bakacaktır.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Biliyorum,” diye cevapladı Ping. “Ama Danze, bu mesajı bana iletme için bir sürü sorunla uğraştı. Artık bunu görmezden gelemem.”

Genç kız daha önce görevini boşlamış ve kolay yolu tercih etmişti. Bunu tekrar yapamazdı. Ping’in kesinlikle emin olduğu bir şey varsa, o da güvenli bir yerin, ne kadar hızla ve kolayca acı ve tehdit dolu bir yere dönüşebildiği idi. Yine de genç kız, bu düşüncelerini Prensle paylaşmadı.

“İmparatoriçe yakında geliyor,” dedi Ping. “Bana ihtiyacınız olmayacak.”

Savaşın hemen ardından, Dük Prens’in annesi olan Dul İmparatoriçe’ye eşlik etmeleri ve torununu görmeye getirmeleri için Chang’an’a bir bölük asker yollamıştı. Yaşadığı yenilgiden sonra İmparator’un da itiraz edemeyeceğini düşünüyordu.

“Dostluğumuza her zaman değer vereceğim,” dedi Prens. “Etrafımda başka kaç kişi olursa olsun fark etmez.”

“Havaların biraz daha düzelmesi için yaklaşık bir ay daha bekleyebiliriz,” dedi Ping. “Ama sonra gitmemiz gerekiyor.”

Sabah henüz geçmiş, öğlen ise daha gelmemişken Dük, Ping’i çağırttı. Genç kız, Dük’ün kolları bağlı bir halde, kendisini beklediği Şakayık Salonu’na gitti. Adamın düğünce örülmüş saçlarının arasında griler vardı. Prens’ten yaşça çok daha büyüktü. Ping, adamı ilk görüşünde onun sert ve somurtkan biri olduğunu düşünmüştü ancak kızın Baybuy Sarayı’nda kaldığı süre içinde, Dük sık sık gülümseyen birine dönüşmüştü.

Yaşlı adam, kütüphanede çok zaman geçiriyordu. En çok hoşlandığı kitaplar savaş stratejileri üzerine kitaplar olmasına rağmen Dük, hoşlandığı şiir kitaplarını da göstermişti Ping'e.

Dük gülümsemiyordu. Ping başıyla kibarca selam verdi. İmparator'un huzurunda olduğu zamanlarda yapması gerektiği gibi dizlerinin üzerine çöküp alnını yere dayamadı genç kız. Sadece belinden öne doğru biraz eğildi.

"Yangşin, senin bizi terk etmeyi planladığını söyledi," dedi adam.

"Her zaman için niyetim buydu, Efendim."

"Kay'ı korumaya söz verdiğim zaman bana inanmadın mı?"

"Kay'ı hayatınız pahasına koruyacağınızı biliyorum."

"Ama şeytana uyacağımı ve onu satacağımı mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır, Efendim. Size tüm kalbimle inanıyorum. Burada kalmayı da çok isterdim ancak yapamam. Danze, Kay'ı uzaklara götürmemi istedi benden." Ejderhadan kafa karıştırıcı, kısa bir mesaj değil de, çok daha kapsamlı talimatlar almış gibi konuştu genç kız. "Ben bir Ejderha Bakıcısı'yım, benim bir görevim var." Ping duraksadı. "Kay, sizin de, benim de yaşam süremizden yüzyıllarca daha uzun yaşayacak. Ona yaşayabileceği güvenli bir yer bulmak zorundayım."

"Nereye gitmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Dük.

"Gizli bir yere."

Dük sessizleşmişti. Ağız sımsıkı kapalıydı ve gözleri sertleşmişti. Ping adamın daha vahşi yüzüyle karşılaşmak üzere olup olmadığını merak etti.

“Gitmeme engel mi olacaksınız, Efendim?” diye sordu Ping.

Dük hâlâ bir şey söylememişti. Ping adama karşı dik durması gerektiğini biliyordu.

“Bizi burada kendi isteğimiz dışında tutarsanız, bu iyi talihiniz dönecektir, bundan eminim,” dedi açıkça.

Salonda dolaşan hizmetçiler, yaptıkları işleri bıraktılar. Muhafızlar sertleşti ve silahlarına daha sıkı sarılarak verilecek bir emri beklemeye başladılar. Kızın sert sözleri, havada asılı kalmıştı. Herkesin gözü Ping’in üzerindeydi. Acaba çok mu ileri gitmişti? Dük konuşmaya başlayana kadar uzun ve gergin bir sessizlik oldu.

“Cennetin arzusunu bildiğini mi düşünüyorsun?” dedi Dük kızgın bir şekilde.

“Bu yolcuğu gerçekleştirmenin benim kaderim olduğunu biliyorum,” diye cevapladı Ping.

“Cennetin bizim için ne planladığını keşfetmenin kesin olan tek bir yolu var,” dedi Dük.

Muhafızların komutanlarından birine bir el işareti yaptı ve genç kızın duyamayacağı şekilde bir şeyler fısıldadı Dük. Komutan aceleyle salondan çıktı.

Birkaç dakika sonra, içeri bir adam girdi. Dük’ün tüm danışmalarının giydiği, kenarlarında mavi ve altın renkli işlemeler olan siyah cüppelerden giymişti. Adamın bir elinde kurutulmuş bitki saplarından oluşan bir demet vardı. Diğer elindeyse kullanıla kullanıla kamışları kararmış ve parlamış bambu bir kitap bulunuyordu. Adam, Dük’e başıyla selam verdi. Kolumun altında yazı yazmak için gerekli araç gereç vardı; dana derisi, mürekkep taşı ve fırça.

“Bu benim kâhinim,” dedi Dük.

Ping, rahatlayarak iç geçirdi.

“Sormak istediğiniz konu nedir, Efendim?” diye sordu kâhin.

“Yan’ı terk etmenin Ping ve Kay için iyi olup olmayacağına öğrenmek istiyorum.”

“O zaman bu soruyu sorması ve sapları ayırması gereken kişi Ping,” dedi kâhin tekrar eğilip selam vererek.

Dük başıyla onay verdi.

Kâhin sehpalardan birinin yanına diz çöktü ve Ping’e, karşısına geçmesini işaret etti. Prenses daha önce bu kehanet yönteminden bahsetmişti ancak genç kız daha önce uygulandığını hiç görmemişti.

“Sorunuz nedir?” diye sordu kâhin.

Ping Dük’e kısa bir bakış attı. “Kay’ı Yan’dan uzağa götürmek benim için iyi olacak mı?”

Kâhin bitki saplarından oluşan demeti masaya yaydı. “Burada civanperçemi bitkisine ait elli tane sap var.”

Ping bu bitkiyi biliyordu. Yaygın bulunan, sevimsiz, yabancı bir ottu civanperçemi ve kanamaları durdurmaya yaradığı için kan kesici ot olarak da adlandırılırdı.

“Bir sap seç ve onu kenara ayır,” dedi kâhin.

Ping söyleneni yaptı.

“Şimdi geri kalan 49 sapı al ve onları iki gruba ayır,” dedi kâhin. “Sol elini kullan.”

Ping solak olduğundan ötürü bunu yapmak onun için kolaydı. Sapların yaklaşık olarak yarısını aldı ve onları diğer gruptan başparmağıyla ayırdı.

“Her iki grubu da masanın üzerine koy ve sağıdaki gruptan bir tane sap seç. Bu sapı, sol elinin serçeparmağı ve yüzükparmağı arasına yerleştir.”

Ping, geleceğini bir grup yabancı ot sapına göre planlamanın ne kadar aptalca olduğunu düşünerek kâhinin talimatlarını uyguladı.

“Şimdi sol taraftaki grubu eline al ve sağ elini kullanarak destede dört ve daha az sap kalana kadar, dörder dörder desteyi incelt. Kalan sapları, orta ve yüzükparmaklarının arasına yerleştir.”

Ping sağ elinin çok beceriksiz olmamasını umarak desteyi el yordamıyla ayırdı.

“Şimdi sağ taraftaki desteyi de aynı şekilde sayarak ayır ve kalan sapları, sol elinin orta ve işaretparmaklarının arasına yerleştir.”

Ping, elindeki diğer sapları düşürmemeye çalışarak konsantre oldu. Sapları bu şekilde elinde oynatmak zordu. Söylenenlerin hepsini yaptığında, Ping’in eli saplarının her bir tarafa doğru uzadığı eski bir süpürgeyi andırıyordu.

Kâhin, genç kızın sol elinin parmakları arasındaki sapları aldı ve saydı. Daha sonra bir dana derisi üzerine çizgi çekti.

“Sapların sayısı, çizdiğim çizginin sağlam mı kırık mı olacağını belirleyecek,” diye açıkladı adam.

Sayılmamış sapları topladı.

“Şimdi aynı işlemi beş kere daha tekrarlamamız lazım. Sonuçta ortaya çıkan çizgiler basit bir şekil oluşturacak, altı çizgi, biri bir diğerinin üzerinde. Bu şekil, Değişimler

Kitabı'ndaki altmış dört paragraftan hangisini okuyacağımı belirleyecek.”

Ping sapları tekrar böldü ve kâhin başka bir kesintisiz çizgi daha çizdi. Genç kız, sapları üçüncü kez böldü ve üçüncü kez, kesintisiz bir çizgi daha çizdi adam. Genç kız, sapları üç kez daha aynı şekilde böldü. Dana derisi üzerine çizilen şekil kesintisiz, altı adet kuvvetli çizgiden oluşmuştu.

Kâhin bir kaşını kaldırdı ve Dük'e kaçamak bir bakış attı.

“Altı kesintisiz çizgiden oluşan bu şekle *Kuivan* denir,” dedi adam. “Bu çizgiler saf *yang*'ı temsil ederler. Yoğun aktivite anlamına gelir.”

Adam dana derisini kenara bıraktı ve bambu kitabı açtı. Kitabın ilk karakteri üzerine koydu parmağını.

Ping adamın işaret ettiği karakteri görebiliyordu. Genç kız binlerce farklı karakter öğrenmişti ancak o karakteri daha önce hiç görmemişti. Karakterin altında birçok cümle yazılıydı.

“Sorunuzun cevabı burada,” dedi kâhin. İlk satırı, yüksek sesle okudu. “Başlangıçta, saklanmış bir ejderha. Hareketsiz olmak akıllıca olur.” Adam parmağını ikinci satıra kaydırды. “Kırlarda bir ejderha. Büyük adamla karşılaşmak yararınızaadır.” Adam okumaya devam ettikçe şekildeki her bir çizgiyi, aşağıdan yukarıya doğru dana derisi üzerinde parmağıyla gösterdi. Sayfa, ejderhalarla doluydu. Üçüncü satır hariç tüm satırlarda ejderha kelimesi geçiyordu.

Kâhin kafasını kitaptan kaldırdı. “Bu çok hayırlı bir kehanet,” diye fısıldadı adam. “Çok hayırlı.”

“Ama anlamı nedir?” diye sordu Ping.

“Her bir çizginin anlamını sadece civanperçemi saplarını ayıran kişi yorumlayabilir,” dedi kâhin. “Ancak sorunun cevabı hiç şüphe yok ki senin için en iyi seçeneğin Yan’ı terk etmek olduğudur.”

Dük’ün yüzü asıldı ve kaşları alınının ortasında birleşti. Daha sonra adam iç geçirdi. Kehanete aykırı bir şeyler söyleyemezdi.

“Kay bana sadece iyi şans getirdi ve kötü hiçbir şey yapmadı,” dedi adam. “Böyle bir kehanete karşı çıkmak budalalık olur.”

Kâhin başıyla onayladı. “Son derece bilgesiniz, Efendim. Değişimler Kitabı’nın tavsiyelerine karşı çıksaydınız, bunun ardından mutlaka bir felaket gelirdi.

Kâhin dana derisi üzerindeki altı kehaneti altı çizginin yanına tam olarak yazdı. Daha sonra dana derisinin diğer tarafını çevirdi ve o yüze de altı karakter yazdı.

“Nihai okuma budur. Kitabın, çizilen şekil için söyleyeceklerinin tamamı burada.” Adam, dana derisini katlayıp Ping’e verdi. “Bu sadece senin okuman içindir.”

Ping dana derisini aldı ve tam açmak üzereyken kâhin araya girdi.

“Bekle!” dedi adam. “Yolcuğunuz ilerledikçe altı satırı tekrar okumalısın. Her bir satır, sırası geldikçe içinde saklanmış olduğu bilgiyi açığa çıkaracaktır. Ama benim sana tavsiyem, son kehaneti şimdi okumaman. Onu sadece en büyük zorluğunla karşılaştığında, hayatının en kötü anını yaşadığında okumalısın.”

Ping katlı duran dana derisine baktı. Yolculuklarında hiçbir zorlukla karşılaşmamayı umuyordu.

“Şimdi Ping’in gitmesi için en hayırlı günün hangisi olacağını bulmamız gerekiyor,” dedi Dük.

Kâhin adamı başıyla selamladı ve odayı terk etti.

• bölüm dört •

YAN'I TERK ETMEK

*Kış mevsiminin soluk renkli çimleri üzerinde
kurumuş, koyu renkli kan lekeleri vardı.*

Ping en hayırlı günü seçmek için düzenlenen seremoniye katılmadı. Kâhin, bunu saraydaki mihrabın mahremiyetinde gerçekleştirdi.

Sarayda yapılan tamiratlar tamamlanmıştı ve o günün ilerleyen saatlerinde, Ping aylar sonra ilk kez Kay'ı yemek salonuna götürdü. Hava hâlâ serin olmasına karşın Yan'a ilkbahar gelmişti ve güneşli hava Baybuy Sarayı'nın genel havasına da yansımıştı.

Ejderha tekrar aralarına döndüğü için herkes çok mutluydu. Hizmetçiler Kay için minderler getirdi ve aşçılar da ejderhaya özel yemekler hazırladı. Dük'ün eşleri ve kız kardeşleri de Kay için yaygara koparmışlardı. Kızları ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

saraydaki tüm diğer çocuklar ejderhayla oynamak istiyordu. Kadınlar bir an Yang Hu'yu gıdıklıyor, birileri onu havaya atıp tutarken Dük'ün oğlunun gülüşünü izliyor, bir dakika sonraysa Kay'a ve ne kadar büyümüş olduğuna hayret ediyorlardı. Kay, ilginin merkezinde olmayı çok seviyor ve çınlayan rüzgâr çanlarına benzer memnuniyet sesleri çıkarıyordu. Sıradan bir öğle yemeğinden ziyade bir parti veriliyor gibiydi.

Saray marangozu, kış aylarında Kay için hazırladığı özel sırt kaşıma çubuğunu getirdi. Ejderhanın sırtında, pençesinin ulaşamayacağı yerler sıklıkla kaşınıyordu ve oraları kaşımaya çalışırken birçok kıymetli süs eşyasını deviriyor ve duvarlarda kirli izler bırakıyordu Kay. Çocukların tamamı, yeni sırt kaşıma çubuğunu ejderhanın sırtını kaşımak için sıraya girdiler. Dük, öğle yemeğinin yedikleri sırada geri kalan saray ahalisine kıyasla daha sessizdi. Ping de sessizdi.

Üçüncü servisin ortasına doğru kâhin odaya girdi.

“Yemeğimi bölmek zorunda mısınız?” diye sordu Dük. Oysaki tabağındaki yemekten henüz çok az bir parça yemişti.

“Zorundayım, Efendim,” diye cevapladı kâhin. “Mesajım acil. Ping’in gitmesi için hayırlı tek bir gün var. O da yarından sonraki gün.”

Haber yayıldıktan hemen sonra yemekteki hava değişti ve herkes Kay'ın gideceğinin farkına vardı. Hizmetçiler yakınıyor, çocuklar ağlıyor, aşçıysa Kay'ın yemesi için toplamış olduğu tüm o solucanlar ve kurtçuklarla ne yapacağını düşünüyordu.

“Gidiyor,” dedi Dük, “hoşunuza gitse de, gitmese de.”

Odaya derin bir sessizlik çöktü ve bunu bozan sadece küçük bir çocuğun burun çekişleriydi.

Sonraki bir buçuk gün, Prenses Yangşin'in, bavullarını hazırlayan Ping'i kontrol etmesiyle hazırlanma telaşı içinde geçti. Ping, kendisinin ve Kay'ın kullanımı için hazırlanan elbise yığınlarına ve yemek pişirmeleri için verilen kap kaçaklara, kutular dolusu hayvan kürkü ve minderlere, genişçe bir çadıra ve yemeleri için paketlenen çok miktarda yiyeceklere itiraz etmedi. Saray ahalisinin bir şeylerle meşgul olması daha iyiydi. Ping, daha pratik bir şeyler topladı; iyileştirici olarak bir kavanoz kırmızı bulut otu merhemi, kaliteli bir bronz bıçak, ateş yakmak için bir çift özel çubuk.

Prenses, kendisine mektup yazabilmesi için Ping'e fırça, mürekkep ve bir dana derisi rulosu verdi. Ping, bunları reddetmeye çalıştı ancak genç kadın ısrar etti. Genç kızın yanına güzel elbiseler ve mücevherler de almasını istedi Yangşin. Ancak bu sefer Ping kararlıydı.

"Yolculuk etmek için en iyisi basit bir elbise," dedi genç kız, soluk yeşil renkli etekleri bulunan, yaban keteninden yapılmış, kolları pek geniş olmayan koyu yeşil bir elbiseyi seçerken. "Ve ihtiyacım olan tek mücevher de bambu kolyem."

"Kay sırt kaşıma çubuğunu almak istiyor," dedi küçük ejderha. "Bir sürü hünnap. Ve kurtçuklar."

Bir görevli, Dük'ün genç kızı Şakayık Salonu'nda görmek istediğine dair mesajı getirdiği sırada yanlarına daha fazla kurtçuk alamayacaklarını açıklıyordu Ping.

“Seyahatin için paraya ihtiyacın olacak, Ping.” Dük danışmanlarından birine genç kıza bir para kesesi vermesini işaret etti.

“İçinde birkaç parça altın var,” dedi adam, “ancak altın, köpek leşinin sinekleri çektiği kadar dikkat çeker. O yüzden keseye birçok bakır sikke de ekledim, böylece küçük alışverişlerini rahatlıkla yapabilirsin.”

“Çok nazıksınız, Efendim,” dedi Ping.

Dük, genç kıza gülümsedi. “Kütüphanede şiir okuduğumuz zamanları özleyeceğim,” dedi adam.

Gözyaşlarıyla dolu bir vedalaşma oldu. Ping, sarayda birçok dost edinmiş ve Kay başdanışmanlardan mutfaktaki yamak çocuklara kadar herkese kendini sevdirmişti. İkilinin gidişine herkes üzülmüyordu. Aslında üzüntülerinin başka bir nedeni daha vardı ancak kimse bundan bahsetmiyordu. İyi şanslarının sebebi olan ejderhanın gitmesini saraydaki hiç kimse istemiyordu. Dük, iyi giden talihlerinin aynı şekilde iyi devam etmesi için tek seçeneğin ejderhanın gidişini engellemek olduğu konusunda saray ahalisini ikna etmek için elinden geleni yaptı ancak buna hiç kimse inanmıyordu. Saraydaki herkes iyi şans için ejderhaya son bir kez dokunmak istiyordu.

Prenses yine ağlıyordu.

“Senin için en doğru yolda ilerliyorsun Ping, bunu biliyorum,” dedi genç kadın, dostuna sarılırken. “Bencillik yapıyorum. Seni özleyeceğim ve Yang Hu’nun bir ejderhayla birlikte büyümesini çok isterdim.”

Çok geçmeden, bir düzine insana yetecek kadar bagajla yüklenmiş olan yük arabası Baybuy Sarayı'nın batı kapısından geçiyordu bile. Ping yolculuğa başlamak için her ne kadar sabırsızlanıyor olsa da, artık gerçekten gidiyor, dostlarına ve kendileri için son derece konforlu bir yuva olan saraya veda ettiği için üzgündü.

Dük yanlarında silahlı refakatçilerle birlikte seyahat etmeleri için ısrar etmişti. Onlarla birlikte altı adam yollamak istiyordu. Ping ise altı silahlı adamın çok fazla dikkat çekeceği, iki silahlı adam ve bir sürücünün fazlasıyla yeterli olacağı konusunda Dük'ü ikna edebilmişti. Genç kız, arabadan dışarı eğildi ve Baybuy Sarayı'nın ufukta yavaş yavaş küçülüşünü izledi. Dışarıdan bakıldığında çok etkileyici bir görüntüsü yoktu. Sade, çamur tuğlalardan yapılmış saray duvarları, içeride neler olduğuna dair herhangi bir ipucu vermiyorlardı. Ping buraya asla geri dönmeyeceğini hissetti.

Kay arabanın penceresinden dışarı sarkıyor, kırık bir çanın çalışına benzer sesler çıkarıyordu. Ancak saray tamamen gözden kaybolunca kafasını içeri çekti ve başını Ping'in kucağına koyarak sessizce yerine yerleşti.

Ping'in hissettiği pişmanlık duygusu kaybolmaya başlamıştı. Gitmek için doğru zaman olduğunu biliyordu. Midesi heyecan ve beklentiyle çalkalanıyordu. *Değişimler Kitabı*'nın kehanetinin ilk satırını hatırladı. *Başlangıçta, saklanmış bir ejderha. Hareketsiz olmak akıllıca olur.* Bu satırı, Kay kuyunun sularında uyurken sarayda kalmalarının akıllıca bir hareket olacağı şeklinde yorumladı Ping. Ama artık ejderha saklı değildi, bu nedenle hareketsiz kalmak akıllıca olmazdı. Yolculuğu daha fazla ertelemek kötü talih getirebilirdi.

Araba batıya yönelmiş, çıplak meyve bahçeleri ve ilk-bahar ekinlerine öküzlerin çektiği sabanlarla hazırlanan donuk ve boş tarlaların arasından geçiyordu. Bunların ilerisindeyse, henüz birkaç gün önce İmparatorluk askerleriyle Hiung Nu birlikleri arasındaki savaşın geçtiği çayırıklar yer alıyordu. İmparatorluk kuvvetleri tarafından daha hızlı geri çekilebilmek için arkada bırakılan silahlar, erzaklar ve zaman zaman da ölü bedenler yola saçılmışlardı. Dük'ün bir grup adamı, savaştan sonra günler geçmiş olmasına rağmen defin işlemleri için hâlâ ölü askerlerin bedenlerini toplamak; parçalanmış, kan içindeki İmparatorluk ve Yan askerlerinin bedenlerini yük arabalarına istiflemek gibi korkunç bir görevi yerine getirmekle meşguldüler. Bir tekeri havada duran, parçalanmış bir savaş arabası yan yatmıştı. Ölü bir at, yerde kaskatı uzanıyor ve ölümcül darbeyi indiren ok, hâlâ hayvanın göğsüne saplı duruyordu. Kış mevsiminin soluk renkli çimleri üzerinde kurumuş, koyu kan lekeleri vardı. Ping, imparatorluğun bu son ahmaklığı yüzünden kaç adamın öldüğünü merak etti.

Bir saat kadar sonra savaşın izlerini arkalarında bıraktılar ve yol, Yan'ın kasvetli tepeleri arasından ilerlemeye devam etti. Yola çıktıkları zaman araba sürücüsü biraz tedirgindi. Harita üzerinde Ejderha Ağıtı Deresi'nin tam olarak nerede olduğunu belirten herhangi bir nokta ya da işaret yoktu. Oysaki adam, tam olarak nereye gittiğini bilmeye alıştı. Ping'in ise bu yolculukla ilgili bir endişesi yoktu. Genç kız Ejderha Bakıcısı'ydı ve işini de layıkıyla yapmaya kararlıydı. Danze'nin haritası ve ona rehberlik edecek olan *Değişimler Kitabı* kehaneti sayesinde nereye gitmeleri gerekiyorsa oraya

giden yolu bulabileceklerinden emindi. Ayrıca herhangi bir tehlike anında genç kızı uyaran önsezi yeteneği de vardı. Kendini korumak için *qi* gücüne başvurabilirdi. Ne çeşit zorluklarla karşı kaşıya gelirlerse gelsinler, hepsinin üstesinden gelebileceklerine emindi.

Ping, arabanın camından dışarı doğru baktı. İlkbahar yağmurları geç kalmıştı ve tepeler kurak ve sarı renkliydi. Sarayın avlularından ve salonlarından başka hiçbir şey görmeden geçen uzun aylardan sonra bu çıplak tepeler bile güzel görünüyordu.

Danze, gerçek Ejderha Bakıcısı olduğunu Ping'e ilk söylediğinde genç kız buna inanmamıştı. Gerekli tüm özelliklere –solak olmak, öz sezilere sahip olmak ve zihninde ejderha konuşmalarını duyabilmek– sahip olmasına rağmen bu hâlâ pek de mümkün görünmüyordu. O sıradan biriydi. Nasıl bu kadar önemli olabilirdi ki? Diğer insanlar da onun gerçek bir Ejderha Bakıcısı olduğundan şüphe ediyorlardı. Sonuçta o sadece bir kızdı. Yüzlerce yıllık İmparatorluk tarihi boyunca dişi bir Ejderha Bakıcısı asla olmamıştı.

Başlangıçta Ping'in de Ejderha Bakıcısı olma konusunda tereddütleri vardı ve emin olamıyordu. Ancak zaman içinde kendine olan güveni arttı ve sonunda hayattaki gerçek rolünün bu olduğuna inandı.

İlk zamanlarda Ejderha Bakıcısı olmanın sorumluluğu Ping için bir yükü. Ancak artık dünyada en çok yapmak istediği şey bu oldu. Dostlarını ve konforlu bir hayatı geride bırakmak genç kızın beklediğinden çok daha kolay olmuştu. Yapacak iyi bir işi, bir amacı ve bir kaderi vardı

artık. Güzel elbiseler ve lezzetli yemekler bunların yerini dolduramazdı.

Danze'nin, Ejderha Bakıcısı olarak genç kıza verdiği ilk görev, değerli ejderha taşını Okyanus'a taşımaktı. Sebebinin söylememiştir yaşlı ejderha. İmparatorluk boyunca yaptıkları yolculuk tehlikeli ve zor geçmişti. Bir ejderha avcısı, iyileştirici ve sihirli özellikleri nedeniyle bir servet değerindeki vücut parçalarını ele geçirmek için yaşlı ejderhayı ve genç kızı takip etmişti. Daha sonra da, şekil değiştirebilen bir ruh çağıran düşmüştü peşlerine. Bu güçlü adamların her ikisi de, ejderha taşını genç kızdan almaya çalışmışlardı. İkisi de başaramamıştı. Ping, ejderha avcısıyla karşılaşmıştı ve Taay Şan Dağı'nın zirvesinden aşağı düşerek hayatını kaybetmişti adam.

Okyanusa vardıklarında, mor taş kırılarak açılmış ve genç kızı hayretler içinde bırakan ufacık, mor renkli bir ejderha çıkmıştı içinden. Ping, ejderha taşının sırrını bu şekilde öğrenmişti. O zamana kadar geçen yolculuklarında, Danze ağır yaralanmış ve insanların dünyasından da bıkip usanmıştı. Kanatları yırtık pırtık paçavralara dönmüş olmasına rağmen yaşlı ejderha iyileşmek için okyanusu uçarak geçmiş ve Kutsanmışlar Adası'na gitmişti. Yeni doğan ejderhayı ise bakması için genç kıza bırakmıştı. O zamandan beri yaşlı ejderhayı rüyalarında görüyordu ve bu rüyalar yalnız başına yolunu bulabilmesi için ona yardımcı oluyorlardı ancak o günden sonra Danze'yi bir daha asla görmemiştir.

Belineki keseden, Danze'nin pullarından birini çıkardı genç kız. Yaşlı ejderhayı özlemişti. Uyumadan önce ay ışığı altında ejderhanın pulunu eline alırsa, rüyasında

onu göreceğini keşfetmişti Ping. Ejderha, bu rüyalarda yol gösterecek bir şeyler söylüyordu ancak kullandığı kelimelerin anlamları her zaman açık olmuyordu. Ne var ki Baybuy Sarayı'nda kaldıkları süre boyunca rüyalar kesilmişti. Genç kız, uyumadan önce ejderha pulunu ay ışığına tutuyordu ancak herhangi bir rüya görmüyordu.

“Kay, hâlâ rüyalarında Danze’yi görüyor musun?” diye sordu genç kız.

Ejderha başını iki yana salladı. “Hayır, Baba rüyalarında artık Kay’ı ziyaret etmiyor.”

Ping kalbinin derinliklerinde yaşlı ejderhanın öldüğünü biliyordu. Bir yıl veya ona yakın bir süre Kutsanmışlar Adası'nda barış ve rahatlık içinde yaşamış, sonraysa ruhu cennete gitmişti. Cennet, Danze için doğru yer gibi görünüyordu.

Eskiden nehir olan, şimdiyse dereden büyük olmayan bir yerde, geceyi geçirmek için mola verdiler. Arabanın sürücüsü ateş yakıp cilalı kâselerde servis edilecek olan üç ayrı çeşit yemeği hazırlarken askerler de çadırı kurdular. İki ayrı çeşit kavrulmuş et, bir çorba ve kurutulmuş meyveler vardı menüde.

“Böyle yolculuk etmek güzel,” dedi Kay kavrulmuş sülünlerin üçüncüsünü yerken.

Ping bundan çok emin değildi. Tıpkı bir leopar gibi etraftaki bitki örtüsüyle kaynaşıp fark edilmeden geçip gitmeyi tercih ederdi.

Prenses, Ping’e beyaz bir gecelik vermişti. Genç kız, bu yaban hayatı içinde beyaz renkli, nakış işlemeli, zarif

geceliğini giyerken kendini aptal gibi hissetti ancak elbisenin uyumak için çok rahat olduğunu da kabul etmesi gerekiyordu. Kay, genç kızla birlikte çadırda uyudu ancak genç kız, ayı postunun altında yatarken, genç ejderha kendi ayı postunun üstüne kıvrılmayı tercih etti.

Ertesi sabah sürücünün kahvaltayı hazırlaması bir saatte daha uzun sürdü ve çadırı toplaması ise ondan da uzun. Askerler arabanın içinde seyahat etmediler. Bir tanesi önde sürücüyle birlikte otururken, diğerleri aracın arkasında, ayakta durdular. Ping, saatlerce aracın içinde oturup Kay'ın pullu kafasına takılan her şey hakkında gevezelik edişini dinlemek zorunda kaldı. Ping'in en ufak bir enerji harcamasına gerek kalmadan, *li*'ler boyunca yolculuk ettiler.

Daha önceki araba yolculuklarında olduğu gibi Kay'ın eğlendirilmesi gerekmedi. Genç ejderha, oyun oynamak istemedi. Konuşmadığı zamanlarda, pencereden dışarı bakmaktan memnun görünüyordu. Ping, böyle güzel bir gelişim gösterdikleri için mutluydu. Yolculuğu bu kadar uzun süre erteledikten sonra ejderha sığınağını mümkün olduğunca çabuk bulmak istiyordu. Bu hızla seyahat ederlerse, haritada Lung Do Şi'nin işaretlendiği yere varmaları bir veya iki hafta sürecekti. Aslında arabada yolculuk etmek istemiyordu ancak dışarıdaki manzaranın, pencerenin önünden akıp gidiş hızından memnundu.

Öğleden sonra boyunca, güneş ışınları Ping'e hoş bir sıcaklık sağladı. Arabanın hareketi sakinleştirici bir etki yapıyordu. Kay bir anda ayağa fırladığında, genç kız uyukluyordu.

“Arabayı durdurun!” diye bağırdı ejderha.

Sürücü, ejderhanın ne söylediğini anlamadı ancak Kay'ın çıkardığı, birbirine sertçe vurulan bakır kapların sesine benzer ses yeteri kadar ürkütücüydü ve adam aracı hemen durdurdu. Atları o kadar sert dizginlemişti ki Ping uyukladığı minderden kayıp aracın zeminine düştü.

“Sorun ne Kay?” dedi genç kız. “Yemek için durmamıza henüz saatler var. Çişin mi geldi?”

Kay pençelerinden biriyle ileriye gösterdi. Askerlerden biri, arabanın kapısını açtı. Ejderha, arabadan dışarı atladı ve ova boyunca koşmaya başladı.

“Onun ne sorunu var, hanımefendi?” dedi askerlerden biri. “Yaralandı mı?”

“Bir şey gördü.” Ping, gözleriyle araziye taradı. “Ejderhalar, bizim görebildiğimizden çok daha uzağı görebilirler.”

Danze, ejderhaların 100 *li* uzaktan bir hardal tohumunu bile görebileceklerini söylemişti. Genç kız, kurumuş çimen öbekleri dışında hiçbir şey göremiyordu ancak yine de arabadan indi ve hızla ejderhanın peşinden koştu. Kay, yaklaşık yarım *li* kadar uzaktaki belirli bir çimen öbeğinde durdu. Bu öbek de diğerlerinin aynısı gibi görünüyordu.

“Bizi durdurmak için güzel bir sebebin olsa iyi olur,” dedi Ping. Nefes nefese kalmıştı. Baybuy Sarayı'nda kaldığı süre boyunca birçok şey yapmıştı ancak hiçbirini koşturma ile ilgili değildi. “Bunun bir kertenkele ya da renkli bir taş yüzünden olduğunu anlarsam...”

Ping'in sözleri, ağzında donup kaldılar. Çimen öbeğinin arkasında bir şey vardı. Tozların arasında yüzüstü uzanmış bir ceset. Kalçasında, saplanmış bir ok duruyordu.

Kay kırık bir çana benzer sesler çıkardı.

Hemen arkalarından askerler de geldi. “Saraydan ayrıldığımızdan beri bayağı bir ceset gördük,” dedi, içlerinden biri. “Neden bu ceset için özellikle bu kadar endişelendi?”

“Cesedi çevirin,” dedi genç kız, askerlere.

Askerler birbirlerine şüphe içinde baktılar ancak Ping’in istediğini de yaptılar. Genç kız, cesedin yanında diz çöktü. Yüzü kesilmiş ve şişmiş, toz topraktan topak topak olmuştu. Sağ kaşının üzerinde eski bir yara izi vardı.

Askerler, her tarafı kan lekeleriyle dolu pislik içindeki cesede baktılar.

“Yardım edilebilecek halde değil artık,” dedi, içlerinden biri. “Cenaze defin ekibi, önünde sonunda bulacaktır onu.”

Adam, her imparatorluk muhafızının giydiği kırmızı tunik ve bacak korumalarından giyyordu. Çift tekerli savaş arabasının üzerinde kırmızı yarası ve mavi turna kuşu sembolleri vardı. Atların dizginleri sarı tüylerle süslenmişti. Normal şartlarda adamın etrafını çevirmiş, rütbesini gösteren sarı sancaklar taşıyan atlı askerler olması gerekirdi ancak etrafta kimse görünmüyordu. Bu adamı, diğer sıradan askerlerden ayıran hiçbir işaret yoktu.

“Bunun kim olduğunu bilmiyor musunuz?” dedi Ping.

Askerler başlarını hayır dercesine iki yana salladılar.

Kay kızın yanına çömeldi.

“Li-li,” dedi ejderha yumuşakça. “Bu Li-li.”

Ping başıyla onayladı. “Bu adam İmparator.”

*Genç adamın sağ eli bir şey kavramıştı. Elindeki
şey kurumuş kan ve tozla kaplanmıştı.*

Ping, İmparator'u son gördüğü zamanı hatırladı ve içinde nefret uyandı. İmparator genç kızın idam emrini vermişti. Ama bundan daha kötüsü, çok daha kötüsü genç adamın Kay'a karşı olan zalimliği idi.

"Zavallı Li-li," dedi Kay.

"Onun için nasıl üzülebiliyorsun?" dedi Ping, Kay'ın omzuna dokunarak. "Vücudu gördüğün zaman onun İmparator olduğunu anlaştım mıydın?"

"Bilmiyordum. Kay, elinde tuttuğu şeyi gördü."

Ping, İmparator'un yanında diz çöktü. Genç adamın sağ eli bir şey kavramıştı. Elindeki şey kurumuş kan ve tozla kaplanmıştı. Daha yakından bakmasına rağmen Ping ne

olduğunu fark edemedi. Uzanıp İmparator'un eline dokundu ve sanki ısırgan otları batmış gibi hemen elini geri çekti. Biraz sonra tekrar uzandı genç kız. Bu sefer İmparator'un parmaklarını teker teker açtı ve böylece adamın elinde tuttuğunu alabildi. Bu ince ve sadece birkaç inç uzunluğunda bir şeydi. Bir mızrağın ucu ya da kilden yapılmış, kırık bir çömleğin parçası olabilirdi ancak Ping, elbisesinin koluyla silince cismin gerçek rengi ortaya çıktı. Bu mor renkli ve parlak bir şeydi, değerli bir taştan yapılmış gibi duruyordu. Buldukları şey, Kay'ın içinden çıktığı yumurtanın, ejderha taşının bir parçasıydı.

Genç kız, İmparator'un yara bere içindeki kirli suratına baktı. Genç adam bir zamanlar onun dostu olmuştu ancak daha sonra dostluklarına ihanet etmişti. Genç kız, kolaylıkla onu bırakıp gidebilir, cesedi gömmeye işini cenaze ekibine bırakabilirdi. Adamın hak ettiği buydu. Ancak böyle yapsaydı, daha sonra pişman olacağını biliyordu.

Ping, İmparator'un kalçasına saplı oku sıkıca kavradı ve iki eliyle çekti. Adamın etinin direndiğini hissedebiliyordu. Askerler korku içinde kızı seyrediyor, cesede saplı oku ne tür bir insanın çekip çıkaracağını düşünüyorlardı. Okun ters kanca şeklindeki ucu, eti delip saplanmak için tasarlanmıştı, etten dışarı çekilmek için değil. Ping, kesesinden bronz bıçağını çıkardı ve İmparator'un bacağına bir kesit açtı. Açılan yaradan, koyu renkli kan sızmaya başladı. Genç kız, oku çekip çıkarırken İmparator'un ağzından kısık bir inleme sesi kaçtı. Ping, kanlı oku kenara attı, İmparator'un omuzundaki tokaları çözdü ve deri zırhını çıkardı. Elbisesini keserek açtı ve adamın diğer yaraları da ortaya

çıktı. Midesindeki mızrak yarası, içlerinde en kötü olandı. Derin ve kötü bir yaraydı.

“Ping, Li-li’nin yaşadığını biliyor muydu?” diye sordu Kay.

Ping başıyla onayladı. “Ejderha taşı parçasını elinden alırken anlamıştım. Elleri sıcaktı.” Genç kız, ejderhaya döndü. “Sen bilmiyor muydun?”

“Hayır.”

Ping, askerlere baktı. “Onu arabanın arkasına taşıyamamız lazım.” Küçük, ölü bir ağacı kesip bundan bir sedye yapmaları talimatını verdi askerlere. Etrafındaki askerlere emirler vermeye iyiden iyiye alışmaya başlamıştı.

Sürücü gözlerini dikmiş, hâlâ açık olan yaraya bakıyordu. Henüz gençti ve daha önce muhtemelen bir mızrak yarası görmemişti.

“Biraz civanperçemi bul,” dedi Ping. “Toplayabildiğin kadar çok topla.”

“Ben... ben onun neye benzediğini bilmiyorum,” diye kekeledi adam.

“Kay sana gösterecek.”

Sürücü, ejderhaya şüpheyle baktı.

“Acele et,” diye bağırdı Ping.

Kay koşarak uzaklaştı ve asker de onu takip etti. Ping, Dük’ün otacısından şifalı bitkilerin ne işe yaradıklarını öğrendiği ve Kay’a bu bitkilerin bazılarını nasıl tanıyacağını öğrettiği için mutluydu.

“Yavaş olun,” dedi Ping askerler İmparator’u sedyenin üzerine yatırırken ve sonra engebeli arazide dengesini kaybetti. Askerler, genç adamı arabanın yanında yere bıraktılar.

Genç kız, askerlere döndü. “Ateş yakın. Biraz su ısıtın.”

Yakacak odun toplamak üzere askerler aceleyle dağıldılar.

Ping, bir kupaya şarap doldurdu, İmparator’un başına eliyle destek oldu ve adamın ağzından içeri içeceği damlatmaya başladı.

Askerler, küçük bir ateş yaktılar ve üzerine bir kap su koydular. Su ısınır ısınmaz Ping, İmparator’un yaralarını temizledi. İçinde kırmızı bulut otu merhemi olan kavanozu buldu ve adamın yüzündeki, kollarındaki ve bacaklarındaki derin yaraların üzerine bu yapışkan merhemi sürdü. Kay ve sürücü, civanperçemi otuyla geri döndüklerinde yaraları bu bitkinin yapraklarıyla kapadı genç kız. Kalan yaprakları da kaynamakta olan suyun içine attı, bu bitkinin yapraklarından yapılan çay insanın ateşini kontrol altında tutmaya yarıyordu. Ping bitkilerin iyileştirici özellikleriyle ilgili öğrendiği bilgilere yolculuğun henüz ikinci gününde ihtiyaç duyacağını beklemiyordu. Çantasından geceliğini çıkardı ve İmparator’un yaralarına bandaj yapmak için kullanmak üzere şeritler halinde yırttı.

Çadır monte edildikten sonra askerler İmparator’u yavaşça içeri taşıdılar. Ping, Kay’ın minderlerinden birini adamın başının altına koydu ve üzerini örtmek için de arabadan küçük halılar getirdi. Genç kız, avlanmaları için askerleri yolladı ve adamlar çok geçmeden ellerinde bir tavşan ve bir sülünle geri döndü. Sürücü etlerden yahni yaptı ve yemeği tatlandırmak için Kay’ın bulduğu mutfak otlarını baharat olarak kullandı. Sessizce yemeklerini yediler.

Gece bir öksürük sesi Ping’i uykusundan kaldırdı. Genç kız, bu sesin askerlerden birine ait olmadığını biliyordu.

Her ne kadar içlerinden birinin sürekli uyanık ve nöbette olması gerekse de, iki asker de çadırın dışında horlamaktaydı. Sürücü, arabada uyuyordu. Kay da uyuyordu. Ping üzerindeki ayı postunu kenara attı ve İmparator'un yanma gitti. Adam tekrar öksürdü. Eliyle başını biraz doğrulttu ve bir parça balla tatlandırılmış civanperçemi çayından verdi İmparator'a. Genç adam yutkundu ve gözlerini açtı. Ping, adamı hayata döndürdüğü için memnun mu olacağına yoksa hayal kırıklığı mı yaşayacağına karar veremiyordu.

“Sen de mi öldün Ping?” diye sordu genç adam.

“Hayır,” diye cevapladı genç kız. “İkimiz de ölü değiliz.”

Adam nerede olduğunu görmek için hafifçe başını çevirmeyi denedi ancak bu kadarcık bir hareket bile acı içinde inlemesine yeterli oldu.

Ping, adamın yara bere içindeki, yorgun yüzüne baktı. Sağ kaşı üzerindeki tanıdık keşiğe ek olarak yüzünde yeni yaralar belirmişti adamın. Saçları, omuzlarına doğru birbirlerine dolaşmış bir halde iniyordu. Hiç de imparator gibi görünmüyordu. Genç kız, adamın karanlık gözlerindeki çelişkili duyguları görebiliyordu; yaralarından dolayı çektiği acı, hâlâ hayatta olduğu için hissettiği rahatlama, kendini başı genç kızın kucağında bir halde bulmaktan ötürü yaşadığı kafa karışıklığı.

“Hayatımı mı kurtardın, Ping?”

“Seni bulan ben değildim. Kay buldu.”

“Kay,” diye fısıldadı genç adam.

Biraz daha çay içti ve tekrar uykuya daldı.

Ping tekrar uyumadı.

Sarı Nehir'in kıyısında ilk tanıştıkları zaman İmparator 15 yaşında, neşe dolu bir çocuktur. İyi bir arkadaşlık kurmuşlardı ve genç kız, İmparator'un isteğine karşı çıkarak Danze'yle kaçtığından bundan dolayı gerçekten büyük bir üzüntü duymuştu. Tekrar karşılaştıklarındaysa şartlar değişmişti. Genç kız, imparatorluk ejderhasını çalmaktan ötürü tutukluydu. Aradan bir yıldan bile az geçmiş olmasına rağmen İmparator da değişmişti. Genç adamın aklında sürekli, uzun bir hayat yaşama arzusu vardı. Bu tutku adım adım sonsuza kadar yaşamaya dönüştü, hem de ne pahasına olursa olsun. Bu bedel Kay'ın hayatı bile olsa. Genç adam, tüm enerjisini bu amacını gerçekleştirmek için âlimler ve şamanlarla çalışmaya harcadı. Ancak adamların planları ve iksirleri, tam tersi bir sonuca yol açmıştı. Savaşın kir tabakası altında kalan oyuk yanakları ve çökük gözleri, adamı 17 yaşından çok daha yaşlı gösteriyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde İmparator tekrar uyandı ve Ping'e olanları anlattı. Yaşadıkları yenilgiden sonra askerlerini iyice geride bırakana kadar İmparator'un geri çekilmesine izin vermişti Hiung Nu. Daha sonraysa genç adamın ve yakın korumalarının etrafını çevirmişlerdi. İmparator'un yirmi askerine karşılık sadece altı tane barbar vardı ancak düşmanın etraflarında sürekli çember şeklinde dönüyor olması askerlerin kafasını karıştırmıştı. Askerlere tek dizleri üzerinde nişan alarak ok atmaları öğretilmişti. Ancak bu taktik, sürekli hareket halindeki hedeflere karşı pek de etkili değildi. Hiung Nu'nun adamları, askerleri birer birer haklamıştı. İmparator, hayatta kalmayı başaran iki korumasıyla birlikte kaçmak zorunda kalmıştı.

“Sürücüm öldü,” dedi genç adam, Ping’e. “Savaş arabamı kendim sürüyordum. Beni bacağımdan vurdular. Oku çıkarmak için bile duramadım. Atları saatlerce dörtnele koşturdum, ta ki barbarları geride bıraktığımdan emin olana kadar.”

Genç adam, nefesini toplamak için duraksadı, yaşadığı sıkıntıdan sadece bahsetmek bile onu yormuştu. “Ama beni takip ettiler. İyice yorulan atlarıma ok attılar, birini öldürdüler. Diğer at koşmaya devam etti. Savaş arabası ters döndü. Arabanın altında sıkışıp kaldım ve onunla beraber yerde sürüklendim. Sonunda at durduğunda, işimi tamamen bitirmek için beni mızrakladılar.”

“Adamların yardımına gelmediler mi?” diye sordu Ping. İmparator başını hafifçe hareket ettirdi.

“Kaçmalarını seyrettim. Başlangıçta yardım getirmek için gittiklerini düşündüm. Bir süre sonra kimsenin benim için geri gelmeyeceğini anladım. Beni ölüme terk etmişlerdi. Tüm gücümü toplayıp ayağa kalktım ve düşmanlarımdan uzaklaşacağımı tahmin ettiğim yöne doğru düşe kalka ilerledim. Ama çok fazla kan kaybettim. Yere yığıldığım zamanı hatırlamıyorum.”

Genç adam Ping’e baktı.

Ping gözlerini kaçırdı. İmparator için üzülme istemiyordu. Sönmekte olan ateşin üzerinde duran ve hâlâ sıcak olan yahninin suyundan bir kepçe aldı. Adam dik oturmuyordu. Bu yüzden, eliyle başını desteklemesi ve kepçeyi onun ağzına doğru götürmesi gerekiyordu.

Kay uykusunda diğer tarafa döndü.

“Kay’a yaptıklarım için özür dilerim,” dedi İmparator. “Sana yaptıklarım için de.”

Ping sonunda adamın gözlerinin içine baktı. “Burada, karanlıkta yattığın ve hizmetçilerinden çok uzakta, ölümün ise uzanıp seni yakalayabileceği kadar yakınında olduğun için özür diliyorsun.” Genç kızın içindeki öfke dışarı dö-küldü. “İmparator olarak hayatına geri döndüğünde bu pişmanlığı hissetmeyeceksin.”

Ping genç adamın gözlerinin öfkeyle alev almasını bekledi. Olmadı. Bir damla tuzlu gözyaşı, yüzündeki derin yaralardan birinin üzerinden akarken yüzü buruştu genç adamın.

İmparator’un ayakta duracak gücü bile kalmayana kadar Kay’ın kanını akıttığını ve bu kanı ölümsüzlük iksiri yapmak için kullanmak istediğini hatırladı Ping. İmparator’un gözlerinin kendi yaptıkları yüzünden başına gelen her şeyden ötürü genç kızı suçlarkenki halini hatırladı.

“O kadar çok değişebileceğine inanmıyorum. Sen Cennet’in oğlusun, herkes senin isteklerine boyun eğiyor. Yetersiz yağmurlar yüzünden kendi ailelerini bile beslemekte zorlanan halkına, kendi ölümsüzlük araştırmalarının masrafını ödetmek için ağır vergiler koyuyorsun. İnsanları kendi çıkarın için kullanmaya hakkın olduğunu düşünüyorsun ve sonra onları kırık ok parçaları gibi bir kenara atıyorsun.”

Halkın büyük kısmının İmparator’la doğrudan konuşması yasaktı. Onunla bu şekilde konuşmanın cezası ölüm olabilirdi, tabii etrafta duyacak birileri olsaydı. Ping adamın kendini savunmasını bekledi. Ancak cevap gelmedi.

“İmparatorluk halkı senin tebaan ama onların ellerinden gelenin en iyisini yapmaları için sen de onlara iyi davranmalısın. En mütevazı bahçıvan bile bitkilerinin gelişmesi için onları sulaması ve beslemesi gerektiğini bilir. Bitkilerine ihtiyaçlarından daha az besin verirsen, onlar da daha az meyve verir. Halkının sana daha iyi hizmet etmelerini istiyorsan onları beslemelisin, yemekle ve şükranla. Cezalar ve baskıyla insanların, ellerinden gelenin en iyisini yapmalarını asla sağlayamazsın.”

İmparator, konuşmadan önce kuru dudaklarını diliyle ıslattı.

“Uyanmadan önce, gökyüzünden beni cennete götürmek için gelen altın bir ejderha gördüm rüyamda. Sen olmasaydın, ölmüş olacaktım, Ping. Ölümsüzlük arayışım anlamsızdı. Yaşam ve ölüm zamanına Cennet karar verir, benim için bile. Sana ve Kay’a yaptıklarım için gerçekten üzgünüm.”

Ping’in yükselen sesi, Kay’ı uyandırdı. Genç ejderha, çişini yapmak için kalktı ve daha sonra nasıl olduğunu görmek için İmparator’un yanma geldi.

“Li-li daha iyi görünüyor,” dedi ejderha mutlu çınlama sesleri çıkararak.

“Sana yaptıklarından sonra onu affedebilir misin, Kay?” diye sordu Ping.

Ejderha başını onaylar şekilde salladı. İmparator, ejderhanın çıkardığı sesleri anlayamıyordu ancak yumuşak ses tonundan ve kahverengi gözlerindeki bakışlardan, affedildiğini anlamıştı. Kay esnedi ve yatağına geri döndü.

Ping ejderha taşı parçasını elinde döndürdü. Genç kız, parçayı yıkamıştı ve taş yanan lambanın ışığında parladı.

“Bunu neden yanında taşıyordun?”

“Bana şans getireceğini düşünmüştüm.”

Ping’in dudakları neşesiz bir gülümsemeyle büküldü.
“Ama getirmedi.”

Genç kız parmağının ucunu parçanın sivri tarafında gezdirdi.

“Senden beni affetmeni beklemiyorum, Ping,” dedi İmparator. “En azından şimdilik.”

İmparator uzanıp kızın elini, ellerinin arasına aldı.

“Aslında parça bana şans getirdi. Hâlâ hayattayım ve değiştim. Cennet, Chang’an’a güvenle dönmeme izin verirse sonsuza kadar yaşama arayışına son vereceğim. Hatta çoktan son verdim. Cennet bana yaşamam için kaç yıl verecekse o kadarla mutlu olacağım. Ölümsüzlük mantarı aramaya çıkan keşif grubunu hemen geri çağıracağım. Bütün dikkatimi, tüm halkı daha iyi yaşatabilmek için imparatorluğu daha iyi yönetmeye vereceğim.”

Ping elini genç adamın elleri arasından çekti ve bacağındaki yaraya sarmış olduğu bezi kontrol etti.

“Umuyorum ki zaman içinde gerçekten değiştiğimi gördüğünde sen de beni affedeceksin. Ölümün nefesi, yüzüme vurdu. Gerçek dostluğun değerini öğrendim. Çok kıymetli. Onu bir daha çöpe atmayacağım. Asla.”

“Daha önce bana dostluğunu verdin ve sonra zorla geri aldın.”

“Sana dostluktan daha fazlasını teklif ediyorum, Ping.”

Genç kız, adamın midesindeki yaranın üzerine taze civanperçemi otu koydu.

“Bir imparatorluk görevi istemiyorum, kaderim bu değil.”

İmparator gülümsedi. Bu gülümseme, genç adamın dudaklarını çatlattı ve kanattı.

“Sana bir iş de teklif etmiyorum. Sana kalbimi sunuyorum.”

Ping şaşkınlık içinde İmparator’a baktı.

“Sen kuvvetli ve iyi birisisin,” dedi İmparator. “Sahip olduğum tek gerçek dost. Benimle birlikte gelip tüm hayatım boyunca yanımda olur musun, ne kadar sürerse sürsün?”

Ping, içindeki nefrete tutunmaya çalıştı ancak zihninde beliren görüntülere engel olamıyordu, Ming Yang Köşkü’nde, Liyu Çör’le birlikte geçirdikleri zamana ait görüntülere. İmparator o zamanlar güzel bir gülümsemesi ve yaşama sevinciyle parlayan gözleri olan gencecik bir çocuktü. Hafif bir meltemde uçuşan ilkbahar çiçeklerinin taç yaprakları gibi birlikte yürüyüşler yapmışlardı. Genç adam beklenmedik bir şekilde kıza arkadaşlığını sunmuştu. Daha önce genç kıza hiç kimsenin sunmadığı bir şeydi bu. Ping İmparator’a hissettiği duyguların dostluktan öte olduğunu ilk kez o zaman kendine itiraf etmişti. Şimdiyse İmparator yanı başında bir yer öneriyordu kıza. İmparatoriçe olarak değil elbette, eskiden köle olan bir kız, imparatorluk tahtına asla oturamazdı ancak genç adam, bir ömür boyu aşkını öneriyordu.

İmparator adamın elini kibarca sıktı ve uzun bir süre sonra ilk kez ona gülümsedi.

“Bir zamanlar, bu teklif kalbimi sevinçle doldururdu,” dedi genç kız yumuşak bir sesle. “Bir zamanlar sana âşık-tım, Liyu Çör ama artık değilim. Kay’a yaptıklarını asla unutamam. Onu insanların dünyasından uzaklara götü-rüyorum. Artık onun için kötü şeyler istemiyor olabilirsin ancak birileri her zaman bu tür şeyler isteyecekler.”

“Kendi yapmak istediğin şeyleri yapmanın zamanı gel-medi mi, Ping? Başkalarına yeterince hizmet etmedin mi?”

“Benim yapmak istediğim şey tam olarak bu.”

“Teklifimi geri mi çeviriyorsun?”

“Evet.”

İmparator tartışmadı ve gözlerini kapadı. İçindeki azıcık gücü de bu sohbet tüketmişti. Uykuya daldı. Ping, aniden çok yorgun hissetti kendini. Şafak vaktine çok fazla kalma-mıştı ancak bir-iki saatlik uyku bile hiç uyumamaktan daha iyiydi. Kay’ın pulları, süzülen bir ay ışığı demeti altında hafifçe parlıyordu. Ping ejderhanın yanına gitti ve pullarını hafifçe okşayarak onu uyandırdı.

“Li-li iyi olacak mı?”

“Evet, iyi olacak.”

Kay arkasını döndü ve uyumaya devam etti. Ping ayı postunu üzerine çekti. Uyku, kuvvetli bir dalganın insanı çekmesi gibi genç kızı bilinçsizliğin derinlerine çekti.

• bölüm altı •

YENİ UFUKLAR

Sonsuz bir karanlık sarmıştı etrafını. Gün ışıığında kendine duyduğu güveni emip yok eden ve kendisini bir karınca kadar küçük hissettiren bir duyguydu bu.

Ertesi sabah, arabadaki tüm yükü boşalttı Ping.

“Ne yapıyorsun, Ping?” diye sordu İmparator.

Genç adam hâlâ soluk tenli, ayakta duramayacak kadar zayıftı ancak gözleri berrak ve parlaktı.

“Hekimlerin gözetimi altında olmalısın. Askerler seni Baybuy Sarayı’na götürmek zorundalar.”

“Orada hoş karşılanıp karşılanmayacağımı pek bilmiyorum,” dedi genç adam.

“Kız kardeşin seni memnuniyetle karşılayacaktır.”

“Sen benimle gelmeyecek misin?” diye sordu İmparator.

“Hepimize yetecek kadar yer yok. Kay ve ben askerler dönene kadar burada bekleyeceğiz ve sonra yolculuğumuza devam edeceğiz.”

“Nereye gidiyorsunuz?”

“Kimsenin bizi bulamayacağı bir yere gidiyoruz.”

“Nerede bu yer?”

“Bilmiyorum.”

“Bana asla güvenmeyeceksin. Öyle değil mi?”

“Bu bir güven meselesi değil. Nereye gittiğimizi gerçekten bilmiyorum. Danze bana harita yolladı ama çok açık değil.”

“Göster bana, belki sana yardımcı olabilirim.”

“Artık okuyabiliyorum, Liyu Çör. Yardımına ihtiyacım yok.”

Ping belinde hafif bir çekilme hissetti. Genç kız, arkasını döndü ve Kay’ın, kesesindeki ipek kumaşı çektiğini fark etti.

“Kay,” diye bağırdı. “Ne yapıyorsun?”

Genç kız ipek kumaşı geri çekti.

“Sen bana güvenmiyor olsan da, Kay bana güveniyor,” dedi İmparator.

“Li-li, Ejderha Ağıtı Deresi’nin nerede olduğunu biliyor olabilir.”

Ping, “O bile imparatorluktaki her yeri bilmiyor,” diye çıktı ejderhaya. “Ve Lung Do Şi’yi aradığımızı bilmesini istemiyorum.” Genç kız aniden sustu. Farkında olmadan yüksek sesle konuşmuştu.

“Ne dedin sen?” diye sordu Liyu Çör. “Kay’ı hırsızların vadisine mi götürüyorsun?”

Ping genç adam onları yanlış duyduğu için rahatlamıştı. “Hayır, sana söyledim. Tam olarak nereye gittiğimizi ben de gerçekten bilmiyorum.”

İmparator, iç geçirdi. Askerler, genç adamı arabaya kaldırdılar.

“Sana sormam gereken bir şey daha var, Liyu Çör.”

İmparator, genç kıza doğru döndü.

“Jun’a ne oldu?”

“Kime?”

“Ejderha Bakıcısı gibi davranan küçük çocuğa. Beni hapse attırdığın zaman İmparatorluk Ejderha Bakıcısı yaptığın çocuğa.” Ping içindeki öfkenin tekrar kabarmaya başlamasını bekliyordu ancak öyle olmadı.

İmparator hemen cevap vermedi. Genç adam yutkundu. “Bilmiyorum.”

“İdam ettirmedin mi onu?”

“Hayır ama ona ne olduğunu hatırlayamıyorum. Üzgünüm, Ping.”

Yolcu arabasının koşumu, atlara takılmıştı. Sürücü, yerine geçti.

“Hayatımı sana borçluyum,” dedi İmparator.

Kay veda etmek için yaklaştı.

“Yolculuğun için sana en iyi dileklerimi sunarım Kay, her nereye gidiyorsanız. İmparatorluk üzerindeki her yerde ejderha avlamayı yasaklayan bir hüküm yayınlayacağım.”

Kay kendine özgü, çınlayan rüzgâr çanlarına benzer sesi çıkardı.

“Cennet ikinizi de korusun,” dedi İmparator.

Kesiklerin ve morlukların altında, dostunun yakışıklı yüzünü bir kez daha görebiliyordu Ping.

Genç adamın üzerine eğilip onu yanağından öptü.

“Tekrar karşılaştığımıza sevindim,” dedi genç kız.

Askerlerden biri arabanın kapısını kapadı.

“Arabayı yavaş sür,” dedi Ping. “Ve en düzgün yolu tercih et, en hızlı olanı değil.”

Genç kız arkalarından el salladı.

“Güle güle, Li-li,” dedi Kay üzgün bir şekilde.

Gözden kaybolana kadar arabanın tekerleri üzerinde yavaşça ilerleyişini izledi Ping. Kay, kelekleri kovalamakla, kayaların üzerinden sıçramakla ve çim öbeklerinin üstüne atlamakla meşguldü. Genç kız gülümsedi. Küçük ejderhayı bir kez daha dertsiz, tasasız ve oyun oynayabileceği açık bir alanda görmek güzeldi. Kendisi için yapılan kehanetin ikinci satırını hatırladı. *“Kırlarda bir ejderha. Büyük adamla karşılaşmak yararınızadır.”*

Kay, işte orada, kırlarda kelek kovalıyordu. Büyük adamla da karşılaşmışlardı, imparatorluktaki en kuvvetli adamla. Bu karşılaşmanın, İmparator için faydalı olduğu kesindi. Kay onu bulmasaydı imparator ölecekti. İmparator sözünü tutar ve ülkeyi daha iyi yönetmeye odaklanırsa, bu durum bütün İmparatorluk için faydalı olacaktı. Ama bu karşılaşma Ping için de faydalı olmuştu. İçindeki nefret ve öfke kaybolmuştu. Bu gibi acımasız duygular, yaraya bulaşan çamur gibi zehirleyici olabilirdi. Onlardan kurtulmak iyi bir şeydi. Ayrıca ejderha taşı parçası da genç kıza geri dönmüştü. Bu parça daha önce de faydalı olmuş, genç kızın

önsezişini kuvvetlendirmişti. Tekrar faydalı olabilirdi. Ayrıca askerler yanlarından ayrılmıştı. Belki bu da iyi bir şeydi.

Yığılmış duran eşyalar ve bir çadır sanki gökten inmiş kadar o mekâna yabancı duruyordu. Altı sepet dolusu yiyecek, bir sandık elbise, birçok şarap testisi, halılar, minderler ve pişirme kapları vardı. Genç bir kız ve küçük bir ejderha için akıl almaz bir eşya tepeciği oluşmuştu. Ping, eşyaları açmaya başladı. Elbise sandığından başka bir çift ayakkabı, birkaç çift çorap, bir ceket ve bir pantolon çıkardı. Yemek pişirmek için getirdikleri kap kaçağın olduğu sepetten ise küçük bir pişirme kabı, bir çift yemek çubuğu, bir fincan ve iki kâse çıkardı. Genç kız, erzak sepetinden tahıl ve mercimek torbalarını, biraz kurutulmuş soya peyniri, bir kavanoz erik sosu, kurutulmuş meyve, kuruyemiş ve kaynayan suya çeşni olarak katmak üzere bir parça da zencefil tozu çıkardı. Ayrıca iki küçük, ayı derisinden kilim, bir su torbası, bronz bıçağını, kırmızı bulut otu merhemi kavanozunu ve ateş yakmak için kullanacağı sopaları da çıkardı. Kay, kızı izlemek üzere oyununa ara verdi.

“Ping arabayı beklemiyor mu?” diye sordu küçük ejderha.

“Hayır,” diye cevapladı Ping. “Yola kendi başımıza devam edeceğiz, sadece sen ve ben.”

“Bu güzel,” dedi ejderha.

Ping, ejderhanın çenesinin altını kaşdı.

“Sorun olmaz, değil mi?”

Küçük ejderha başını hayır dercesine iki yana salladı. “Sadece Kay ve Ping.”

Ping, eşyalarını deri bir heybeye koydu. Varacakları noktaya varmadan önce askerleri göndermeyi yola çıktıkları

andan beri planlıyordu ancak bu kadar erken olacağı hiç aklına gelmemişti. Kay, geride bıraktıkları şeylere özlemle baktı.

“Hiç minder almayacak mıyız?” diye sordu ejderha.

Ping, başını iki yana salladı.

“Sırt kaşıma çubuğu da mı yok?”

Ping kahkaha attı. “Hayır.”

Genç kız heybeyi omuzuna astı. Çok ağır olmuştu. Tekrar yere bıraktı.

“Bir şey daha çıkarmam lazım,” dedi Ping.

Yedek çift ayakkabıyı ve bir torba hünnap çıkardı heybeden.

“Hünnap almamız lazım!” dedi Kay.

“Ama torba çok ağır,” dedi Ping.

“Kay çantayı taşıır.”

Ping, çantayı taşımayı beceremeyeceğine ikna etmeye çalıştı ancak Kay ısrar etti. Genç kız, küçük ejderhanın kolunun hemen arkasına astı heybeyi. Şaşırtıcı şekilde çanta Kay’a tam uydu. Genç kız, hünnap ve ayakkabıları heybeye geri koydu.

Soğuk bir sabahı. Kuvvetli rüzgâr, toprağı kamçı gibi havada savuruyordu. Ping, pelerinini taktı ve kapüşonunu başına geçirdi. Yola çıktılar. Kay’ın kulakları öne doğru eğildi. Genç ejderha, artık neredeyse iki yaşındaydı. Baybuy Sarayı’nda geçirdikleri günlerden bu yana oldukça ciddi bir değişim göstermişti. Ufacık yavru bir ejderhayken artık genç kızın yanında yürüyen genç bir ejderhaya dönüşmüştü. Hiç söylenmeden çantalarını taşıyabiliyor ve genç kızın hızına ayak uydurabiliyordu.

“Sonunda yolculuğumuza başlayabilmek güzel,” dedi Ping.

Kay çınlayan rüzgâr çanları gibi bir ses çıkardı. Ping ejderhanın da kendisiyle aynı fikirde olmasına sevindi.

Arabanın penceresinden izlerken daha yumuşak ve alçak görünen tepeler, yürüyerek tırmanmaya başladıklarında dikleşmişti. Henüz gün ortasına gelmeden Ping’in bacak kasları ağrımaya başlamıştı. Günün büyük bir bölümünde genç kızın yanında yürüyen Kay, ara sıra bir tarafa doğru hızla kaçıyor, kendi kendine bir oyun oynuyor ya da başka bir şeyleri kovalıyordu. Çok uzaklaştığında, Ping aynasıyla güneşi yansıtıyor ve genç ejderha geri dönüyordu.

“Ne oyun oynuyordun?” diye sordu genç kız.

“Ejderha taşları arıyorum,” diye cevapladı genç ejderha.

Ping içine bıçak gibi saplanan bir acı hissetti. Kay dile getirmemişti ama ejderha sığınağına vardıklarında genç ejderhanın kendini yalnız hissedeceğini düşünüyordu genç kız. Saraydayken birçok insan arkadaşı vardı genç ejderhanın, kovalayacağı pek çok köpek ve uğraşacağı birçok keçi de. Kay’ın, başka genç ejderhalarla arkadaşlık etmenin özlemini çekebileceğini hiç düşünmemişti genç kız. İpek mendildeki haritayı çıkardı ve ona dikkatle baktı. Bulacakları o muydu acaba? Başka bir ejderha yumurtası ya da ejderha taşı dolu gizli bir yer. Genç kız artık yavru bir ejderhayı nasıl büyüteceğini biliyordu. Bu nedenle bütün bir yuvadaki yavruları büyütmek de pek bir sorun yaratmazdı. Aslında, bundan hoşlanabilirdi bile.

Yürürken Danze ve onunla yaptığı uzun yolculuğu düşündü Ping. İmparatorluğun batı sınırından başlamış,

doğusundaki okyanusun kıyısına kadar seyahat etmişlerdi. Danze'yle seyahat ettiği zamanlarda imparatorluk yemyeşil ve verimli topraklardan oluşuyordu. Şimdiyse yağmurların kesilmesi yüzünden toprak kupkuruydu.

Danze çok az konuşan bir ejderhaydı ancak oğlu tam bir geveze çıkmıştı. Yürüdükleri süre boyunca Kay hiç durmadan konuşuyordu. İlginç bulduğu şeyleri gösteriyordu; uyuyan bir hayvan şeklindeki tepe, yılan gibi kıvrılan bir dere yatağı, büyük bir kuşun yuvası. Olağanüstü görüş yeteneği yüzünden ejderhanın Ping'e gösterdiği şeylerin birçoğu kızın göremeyeceği kadar uzakta oluyordu. Genç ejderha yaşadığı maceraları da tekrar tekrar anlatmaktan hoşlanıyordu ancak Ping bunların çoğunu zaten biliyordu. Ama nadiren de, ejderhanın Ming Yang Köşkü'nde ya da Baybuy Sarayı'nda yaptığı birkaç yaramazlığı da öğrendiği oluyordu genç kızın. Sadece yolda birileri onlara yaklaşırken şekil değiştirdiğinde susuyordu. Kay'ın ejderha becerilerinde ustalaşması Ping'i mutlu ediyordu. Ping dikkat çekmeyi hiç istemiyordu.

Kay'ın hiç durmadan sorular sorduğu dönemden çıkmış olması da Ping'i memnun eden başka bir konuydu. Genç ejderha artık ne kadar akıllı olduğunu göstermek istiyor, bitkilerin, kuşların ve hayvanların isimlerini söylüyor ya da bir kaplanla veya ejderha avcısıyla karşılaşırlarsa ne kadar cesur olacağını anlatıyordu. Ping, onu dinlediğini göstermek için arada mırıldanıyordu ancak akli aslında çoğu zaman başka yerdeydi.

Kay, Ming Yang Köşkü'ndeyken kafasını vazoya sıkıştırdığı hikâyesini anlatırken Ping'in aklının yarısından fazlası

o akşam ne yiyecekleriyle meşguldü. Genç kız gözücuyla bir anlığına bir hareket fark etti. Sanki çantalarından bir şey düşmüş gibiydi. Durup arkasına baktı.

“Bir şey mi düşürdün, Kay?” diye sordu kız.

“Hayır,” diye yanıtladı ejderha.

“Emin misin?”

Ping heybenin iplerini kontrol ederken arkalarındaki yolda uzanmakta olan bir şey fark etti. Geri dönüp onu yoldan almak istedi. Düşen şey, Kay’ın mor renkli pullarından biriydi.

“İyi misin Kay?” diye endişeyle sordu genç kız, hızla ejderhanın yanına dönüp kulaklarına dokunarak. “Ateşin mi var?”

“Kay iyi hissediyor.”

Genç ejderha bu sırada sol omuzunun arkasını kaşıdı. Pullarından biri daha düştü.

“Çanta yüzünden mi? Pullarına sürtünüyor ve onları döküyor olmalı.”

“Hayır, Kay’ın pulları serttir, bir askerin zırhı gibi.”

Ping, diline bakarken ejderhayı oturttu, her bileğinden ayrı ayrı nabzını kontrol etti ve gözlerinin içine dikkatlice baktı. Genç ejderha tamamen sağlıklı görünüyordu. Pullarını incelediği sıradaysa, bir tanesi daha genç kızın elinde kaldı.

“Ne oluyor sana Kay?” diye heyecanla çığlık attı genç kız. Artık iyice endişeliydi. “Pulların neden dökülüyor?”

“Deri değiştiriyor,” dedi Kay, sakince.

“Deri değiştiriyor?”

“Keçilerin kışlık kürklerini dökmeleri gibi. Yılanın deri değiştirmesi gibi.”

Ping, ejderhanın son pulunun düştüğü yere daha yakından baktı. Sert, mor renkli, derimsi pulların arasından yumuşak ve yeni bir pul çıkıyordu. Soluk yeşil renkliydi ve üzerine gün ışığı vurduğunda titrek bir parlama oluşuyordu. Diğer pulların döküldüğü yerlerde de, soluk yeşil renkli pullar yama gibi duruyorlardı.

“Renk değiştiriyorsun,” dedi Ping büyük bir hayretle. “Mor pullar senin bebeklik pulların olmalı.”

Kay, boynunu çevirdi ve bacağına kaldırarak görmeye çalıştı. Dengesini kaybedip düştü. Sırtüstü yuvarlandı ancak yeni pullarını hâlâ göremiyordu.

“Ne renkler?” diye sordu genç ejderha.

“Yeşil,” dedi Ping. “Taze ilkbahar çimenleri gibi güzel ve yumuşak bir yeşil.”

Kay, çınlayan çanlara benzeyen bir ses çıkardı. “Aynı Baba gibi,” dedi.

Genç kız gülümsedi. “Evet. Danze’yle aynı.”

Genç ejderha, bir çukur kazdı, ve mor pulları buraya gömdü.

“Ne yapıyorsun?”

“İnsanların mor pulları bulmasını istemiyor.”

Ping, hızlı bir tempo tutturmuştu ancak arabayla ulaştıkları hıza göre yavaş ilerliyorlardı. Saraydayken, istediği her şeyin yüksek sesle söylediği anda getirilmesine alışmıştı. Şimdiyse tekrar sabırlı olmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Akşamüstüne doğru seyrek ağaçlarla kaplı bölgeden geçiyorlardı. Tomurcukların uçları çoktan kahverengiye dönmeye başlamış, incecik ve uzun ağaçların üzerinde açmaya

alışıyorlardı. Yürüyüşlerinin yükünü hafifletecek ilkbahar çimenleri yoktu artık. Önceki yıldan kalma, kuru ve sararmış otlar ayaklarının altında ıtırđıyordu. Bu mevsimde çiçeklerin açması gerekirdi ancak etrafta hiç iek yoktu. Kay aniden durdu ve havayı kokladı.

Gözlerini dikip kasvetle ve dikkatli bir şekilde belirli bir ağaca bakmaya başladı.

“Ne oldu?” diye sordu Ping, endişeyle. “Tehlike görüyor musun? Bir koku alabiliyor musun?”

Kuvvetle çınlayan rüzgâr çanlarının sesleri yükseldi. “Kırlangıçlar!” dedi genç ejderha ve hızla koştu.

Kay’ın en sevdiği yemek aynı zamanda babasının da en sevdiği yemektir.

Kay’ın avcılık tekniklerinin geliştirilmesi gerekiyordu. Genç ejderhanın paldır küldür yaklaşması, kırlangılara kaçmak için epey zaman vermişti. O akşam yemekte lezzetli kuşlar olmayacaktı. Ping hayal kırıklığına uğradı. O da kızarmış kırlangıç düşkünü olup çıkmıştı. Genç kız ve ejderha, soya ve tahıllardan oluşan düzgün bir yemek yediler ancak ikisi de saray ziyafetlerine alışmıştı. Yemek Kay’ı doyurmadı. Genç ejderha, birkaç pervane böceği yakalamayı başardı ancak birkaç böcek doyamayacak kadar büyümüşü artık. Burnunu genç kızın heybesine daldırdı.

“Hiç pişmiş bıldırcın var mı?” diye sordu bir umutla.

Ping hayır dercesine başını iki yana salladı.

“Ballı kek?”

“Hayır.”

Genç ejderhanın sırtındaki dikenler indi. Bir pulu daha düştü.

“Hünnap yiyebilirsin,” dedi Ping. “Ama sadece bir tane.”

Genç kız kurutulmuş meyveyi ejderhaya uzattı ve bir tane de kendisi için aldı.

Bir toz yığını aniden kıza doğru uçtu ve yüzüne çarptı. Bir kısmıysa kucağında birikti. Ping, Kay’ın yuva yaptığını daha önce hiç görmemişti. Genç ejderha, kuvvetli ön pençeleriyle bir çukur kazdı. Çukurun vücudunun kıvrılmış hali için doğru ölçüde olmasına büyük özen gösteriyordu ancak kazdığı toprağı nereye attığıyla ilgilenmiyordu. Daha sonra bu çukuru kurumuş ot ve yapraklarla doldurup üzerlerine de ayı postunu örttü. Genç ejderha, en sonunda yatağına atladı ve kendini rahat hissedene kadar dönüp durdu. Çok geçmeden uykuya dalmıştı.

Gökyüzü bulutsuzdu. Ping’in geceyi açık havada geçirdiği son seferden bu yana, uzunca bir zaman geçmişti. Karanlık ve sayısız yıldızla dolu gökyüzü, genç kızın Baybuy Saray’ında avlunun tepesinde gördüğü kare şeklindeki gökyüzüne kıyasla devasa büyüklükteydi. Sonsuz bir karanlık sarmıştı etrafını. Gün ışığında kendine duyduğu güveni emip yok eden ve kendisini bir karınca kadar küçük hissettiren bir duyguydu bu. Burada ne yapıyordu? Bilinmeyen topraklarda dolanıp duruyor, artık orada olmayan yaşlı bir ejderhanın, aceleyle bir parça kumaş üzerine karaladığı kafa karıştırıcı talimatları takip ediyor ve bitki parçalarından elde ettiği bir bilmecenin peşinden gidiyordu. Binlerce başka yıldızın arasında özel tek bir yıldız arıyor gibiydi. Geceleri o yıldızı bulabileceğinden çok da emin olamıyordu.

Ping ayı postuna sarındı. Açık gökyüzü aynı zamanda soğuk bir gece anlamına geliyordu. Yan tarafına batan

dikenleri pek özlemiyordu genç kız ancak ejderhanın sıcaklığını özlüyordu. Kay'ın yuvasından gelen horultuları duyabiliyordu. Uyumak için kendisine de bir çukur kazıp kazamayacağını düşündü ancak çok yorgundu. Ayı postuna iyice sarındı. Açık havada ve dışarıda uyumaya tekrar alışması gerekiyordu.

• bölüm yedi •

DUALAR VE İSTEKLER

*“Çabuk Kay, şekil değiştir!” diye tısladı genç kız.
“Biri yaklaşıyor.”*

Ping tekrar kırlarda olmayı, ne zaman yemek yiyeceklerine ve uyuyacaklarına Kay ve kendisinden başka karar verecek kimse olmamasını sevmiştir. Saray hayatı konforluydu ancak kısıtlanmış ve monotondur. Çoğu zaman Ping’in canı sıkılıyordu. Gökyüzünden yavaşça geçip giden güneşin temposuna ayak uydurmayı; bir sonraki öğünü, su torbasını dolduracak temiz bir kaynağı veya uyuyacak rahat bir yeri bulmak için sürekli bir arayışta olmayı seviyordu. Daha önce hiç görmediği bir tür bitki ya da yeni bir kuş türü gördüğünde hissettiği keşif duygusu hoşuna gidiyordu. Aynı şekilde, yeryüzünün aşama aşama renk değiştirmesi de keyif vericiydi. Her gün, yeni bir ufuk vardı.

Sonraki birkaç gün boyunca, Ping'in tahminlerine göre yüz *li* yol gittiler. İyi bir hızdı ancak Ejderha Ağıtı Deresi'ne varmalarına hâlâ en az iki hafta vardı. Ana yolu takip etmiyorlardı. Ping mümkün olduğunca insanlarla karşılaşmaktan kaçınıyordu ve Dük'ün askerlerinin onları tekrar bulmasını istemiyordu. Takip ettikleri patika, ufak bir tepenin eteğinden geçiyordu. Tepenin kahverengi yamaçlarındaki birkaç keçi kalan otları kemiriyordu.

Ping keçilerin ilerisinden gelen sesler duydu. Ejderhanın duyma yeteneği genç kızınki kadar iyi değildi ve bir şey duymadı.

“Çabuk Kay, şekil değişti!” diye tısladı genç kız. “Biri yaklaşıyor.”

Genç ejderhayı saran hava titremeye başladı. Değişim gerçekleşirken Ping başka bir tarafa baktı. Bir ejderhanın şekil değiştirmesini izlemek genç kızın midesini bulandırıyor. Tekrar baktığında mor bir ejderha yerine altı yaşlarında, küçük bir erkek çocuğu duruyordu karşısında. Bu Ping'in erkek kardeşinin görüntüsüydü. Kay çocukla hiç karşılaşmamıştı. Genç ejderha, Ping'in zihninde, kardeşini son gördüğü zamandan kalan hatırayı kopyalamıştı. Şu anda bir buçuk yıl kadar daha büyümüş olmalıydı. Şekil değiştirdiği zamanlarda Kay'ın en sevdiği görüntü buydu.

Ping yanında duran küçük çocuğun omzuna koydu elini. Parmakları, küçük çocuğun yumuşak giysisinin üzerinde duruyor gibi görünse de genç kız, ejderhanın pullarının sert yüzeyini hissedebiliyordu. Önlerindeki yolda, üç kişi belirdi. Ping, onları kibarca selamlamak ve hızlıca yola devam etmek için kendini hazırladı. Üç kişi, genç kızı ve

yanındaki küçük çocuğu gördüklerinde durdular ve birbirlerine fısıldayarak dik dik onlara baktılar. Daha sonra arkalarını döndüler ve geldikleri yöne doğru koştular.

“Henüz şekil değiştirme Kay,” dedi Ping, ejderhaya. “Geri gelebilirler.”

Genç kız ve ejderha, tepenin etrafını dolandılar ve onları bekleyen kalabalık bir insan grubuna rastladılar. Yabancı birilerini gördükleri için çok memnun gibiydiler. Üstlerinde eski püskü elbiseler vardı ve çocuklar pislik içindeydi. Tulları kuru, kahverengi toprak parçalarından ibaretti. Tüm ekinleri, bir parça solgun keklik üzümüydü ancak Kay ve Ping’i, küçük bir köye doğru götürürken hepsinin yüzleri gülüyordu.

Köyün giriş kapıları açıldı ve sanki köy ahalisinin tamamı onları karşılamak için dışarı doğru koşturuyordu. Yolun iki tarafına dizildiler, sevinçle bağırıyor ve ipek mendiller sallıyorlardı. Ping bu yaygaraya bir anlam veremiyordu.

Köyün büyüğü olan kırışık tenli, kambur sırtlı ve aksak yürüyüşlü bir adam öne çıktı. Soluk, sulu gözleri, Ping’in yanında duran küçük çocuğa kitlenmişti. Genç kız, Kay’ı kendine doğru çekti ancak yaşlı adamın yumrulu parmakları uzandı ve küçük çocuğun omzuna dokundu. Ping, küçük çocuğun elbisesi yerine sert ve pullu bir ejderha postuna dokunmakta olduğunu biliyordu yaşlı adamın. Şekil değiştirmiş bir ejderhaya, birisi beklenmedik bir şekilde dokunduğunda, genellikle olduğu gibi adamın da düşüp bayılmasını bekliyordu Ping. Ancak yaşlı adam kendinden geçmedi. İnce dudakları, bir gülümsemeyle aralandı ve yüzündeki kırışıklıkları kenara iterek lekeli dişlerini açığa çıkardı.

“Bu ejderha!” diye bağırdı. “Dualarımıza cevap vermeye geldi!”

“Onun bir ejderha olduğunu nasıl anladın?” diye sordu Ping.

“Bizim mütevazı köyümüze kadar yayıldı,” dedi köyün büyüğü. “Baybuy Sarayı’ndan, genç bir kız ve yanında küçük bir çocuk şeklinde bir ejderha aramamız için haber geldi.”

Böylece Ping, şekil değiştirmiş bir ejderhaya dokunan birinin bundan haberi varsa bu durumdan etkilenmeyeceğini de öğrenmiş oldu.

İnsanlar sevinçle bağırarak öne çıktılar. Hepsi iyi şans için ejderhaya dokunmak istiyorlardı. Başka eller ise Ping’in elbisesinin kollarına uzandılar ve genç kızı köyün girişine doğru çektiler. Hâlâ günışığından faydalanabilecekleri çok saat vardı ve Ping, gece bastırana kadar yürümeyi planlıyordu.

“Gideceğimiz uzun bir yolumuz var,” diye itiraz etti Ping. “Duramayız.”

“Kalmalı ve bizimle birlikte yemek yemeli, mütevazı köyümüzü ziyaretinizle kutsamalısınız.”

Köyün kapısından dışarı doğru lezzetli bir yemek koku süzüldü ve Ping’in kararlılığı eriyip gitti. Yanındaki küçük çocuğun kim olduğunu herkes bildiği için Kay’ın artık şekil değiştirmiş halde kalmasının da bir anlamı yoktu. Genç ejderha şekil değiştirirken köylülerin nefesi kesildi ve sanki kusacak gibi görünüyorlardı ancak ejderha şekline geri döndüğünde, insanların neşeli çılgınlıkları daha da yükseldi.

“Hoş geldin ejderha! Hoş geldin ejderha kız!” diye bağırdı köylüler.

Birileri Kay hakkında yaygara koparmayalı bir hafta olmuştu. Tekrar bütün ilginin merkezinde olmak hoşuna gitmişti genç ejderhanın.

Köyün büyüğünün evine götürüldüler ve alevlenen ateşin önüne oturmaya davet edildiler. Gülümseyen bir kadın Ping'e şarap ve genç ejderhaya da bir kap keçi sütü verdi. Bunların arkasından un çorbası ve balla tatlandırılmış pişmiş kavun geldi.

Ping, ejderhanın sarayı terk ettiği haberi geldiğinden beri köylülerin onların yolunu gözlediğini öğrendi. Baybuy Sarayı'nda bir ejderha yaşadığı haberi tüm Yan'a yayılmıştı. Her köyün, Yan'ı korumak için belli sayıda asker yollaması gerekiyordu ve bu askerler, köylere geri döndüklerinde ejderha hakkında konuşmaları yasaklanmıştı. Ancak görünüşe göre bazıları bu kurala uymamıştı. Köylüler Kay'ın sarayda yaptığı tüm soytarılıklardan haberdardı. Yan'ı tamamen terk etmeden önce herkes, şanslı ejderhaya dokunmak için bir şans istiyordu.

"Yemeklerimizi hesaplayıp ayırıyor, kötü bir yılın daha hazırlığını yapıyorduk ama artık ejderha geldi ve yağmurları getirecek. Bunu kutlayabiliriz," dedi yaşlı adam. "Dük, aç kalmamamız için bize tahıl yollayacağına söz vermişti ama artık ihtiyacımız olmayacağını belirten bir mesaj yollayacağım ona."

"Bunu yapmamalısın," dedi Ping ancak kimse bu söylediğini ciddiye almadı.

Sarayda yediklerine kıyasla basit bir yemekti ancak oldukça lezzetliydi ve bolca vardı.

"Kay yağmur yağdıramaz," dedi genç ejderha.

“Biliyorum,” dedi Ping. “Ama yapabileceğini düşünüyorlar. Başaramayacağını anlatsak bile bize inanmayacaklar.”

Köylüler, Kay’ın yağmur yağdırabileceğine inandığı için kendini suçlu hissetti Ping ancak söyleyebileceği hiçbir şey bu insanları aksine inandıramazdı. Danze bir keresinde yağmur yağdırmıştı. Uçarak bir bulutun üzerine yükselmiş ve buluta tükürerek yağmur yağmasını sağlamıştı. Ancak Kay’ın bunu başarmak için iki şeye ihtiyacı vardı; kanatlara ve bulutlara. Genç ejderha, her ikisine de sahip değildi. Ejderhalar, var olan bulutlardan yağmur yağmasını sağlayabilirlerdi ancak hiç yoktan yağmur yaratamazlardı.

O gece tüm köylüler, yetişkinler ve çocuklar hep birlikte Ping’in hikâyesini dinlemek için toplandılar. Kendilerine yemek ve köyde kalınabilecek en güzel yer verildiği için Ping, köylüleri geri çevirebilecek gibi hissetmedi. Danze’yle birlikte okyanusa yaptıkları yolculuğun hikâyesini anlatırken, herkes büyülenmiş bir şekilde genç kızı dinliyordu. Onlara Kay’ın doğumunu anlattı. Ruh çağırana olan karşılaşmalarını anlatırken ise köylüler nefeslerini tutmuşlardı.

Ping çok yorulmuştu ancak kimse farkına varmadı. Kay, oturması için kendisine getirilen hayvan postlarının üzerine kıvrılmış ve uykuya dalmıştı. Küçük çocuklar, parmak uçlarında yavaş yavaş ejderhaya yaklaşmak ve pullarına dokunmak için cesaretlerini topluyorlardı.

Ping, Danze’nin pulunu ve ona vermiş olduğu Ejderha Bakıcısı aynasını gösterdi köylülere. İnsanlar, bunları elden ele dolaştırdılar ve büyük bir saygıyla dokundular. Yaşlı adam öne çıktı.

“Bize bir hikâye daha anlatabilir misin?” diye sordu.
“Huangling Sarayı’ndan kaçışının hikâyesini belki?”

Bir kadın, aynayı Ping’e geri verdi. Dokunulmaktan ısınmıştı ayna. Ping parmak ucuyla tuttu aynayı.

“Gerçekten yorgunum,” dedi genç kız. Çok yorgun olduğumu düşündü kendi kendine. Neredeyse ayakta uyuyacağım.

Genç kız, aynayı avucunda döndürürken ateşin aydınlığı aynadan yansıdı ve turuncu bir ışık, yaşlı adamın gözlerine yansıdı.

“Çok yorulmuş,” dedi yaşlı adam. “Dinlemesine izin vermemiz lazım.”

Ping adamın bu kadar çabuk vazgeçmesine şaşırılmıştı. Hayal kırıklığıyla homurdananlar olmuştu ancak kimse, yaşlı adamlarla tartışmadı. Bir kadın, genç kızı odasına götürdü. Ping büyük bir minnetle hasırdan yapılmış döşeğe bıraktı kendini.

Bu karşılaşma, yolculukları boyunca her yerde karşılaşacakları türden bir karşılamaydı. Az sayıda köy olmasına ve köyler birbirinden uzak olmasına rağmen her nereye giderlerse gitsinler, haberler onlardan daha önde gidecekti. Köyün büyüğünün, Yan’ın dışında yaşayan akrabaları vardı. Ejderhanın gelişi hakkında onları çoktan bilgilendirmişti. Ejderhanın kendilerini ziyaret etmesi ve köylerine yağmur getirmesi gibi bir ayrıcalığa kavuşmak için köyler birbirleriyle yarışa girmişlerdi. Ve ilkbahar yağmurları gelmezse insanların bu sevinçleri yakında öfkeye dönüşecekti.

Ping, üzerinde *Değişimler Kitabı* kehaneti olan dana derisi parşömeni çıkardı ve lambanın ışığında üçüncü satırı

okudu. *Tüm gün boyunca hareketli ve uyanık. Geceleri tetikte. Her şey iyi olacak.* Sessizce yolculuk etmeli, mümkün olduğunca az dikkat çekmeliydiler. Kimse Kay'ın bir ejderha olduğunu bilmemeliydi. Oysa yolculukları bir festival gibi geçiyordu. Her ne kadar köylüler bir tehlike oluşturmaları da, ejderha ve kız hakkındaki haberlerin, onlar kadar dürüst ve iyi niyetli olmayan birilerinin kulağına gidebilme ihtimali de her zaman vardı. Sadece bir kişinin bile ejderhayı bir büyücüye satmak ve zengin olmakla ilgili hayal kurması yeterdi. Böyle bir durumda, Kay yine tehlike altında olacaktı. Ping, bunun olmasını nasıl engelleyebileceğini düşünmeye çalıştı ancak tek bir strateji bile düşünmeden derin bir uykuya daldı.

Ertesi sabah köyden çıkmayı başarabildiklerinde, güneş çoktan gökyüzünde yükselmişti. Tüm köy, onları uğurlamak için dışardaydı. Ping, misafirperverliklerinden ötürü köylülere teşekkür etmek için Kay'ın dökülen pullarından birini verdi köyün yaşlısına. Adam sanki altından yapılmışçasına tuttu genç ejderhanın dökülen pulunu.

"Ejderhaya dua edeceğiz," dedi adam. "Ve o da bize yağmur getirecek."

Ping, el salladı.

Baybuy Sarayı'nın rahatlığı ve güvenliği içindeyken, eski maceralarını ardında bırakmıştı Ping ve bunları pek az düşünmüştü. Zaman, kızın anılarını yumuşatmış ve ne kadar tehlikeli olduklarını unutturmuştu. Ancak genç kız, bu anıları tekrar anlattıkça Danze'yle birlikte dikkatini çektikleri düşmanların ne kadar kuvvetli olduklarını da hatırladı.

Bir ejderha avcısı, bir ruh çağırıcı ve hatta İmparator bile, genç kızın, bir Ejderha Bakıcısı olarak sahip olduğu güç ve yetkileri elinden almak istemişlerdi. Hepsi, genç kızın ejderhalarını yakalamak istemişlerdi; önce Danze'yi, daha sonra bebek ejderha Kay'ı.

Genç kız, Yan'ın sınırındaki çıplak tepelerde yürürken artık düşmanları olmamasından memnun olduğunu düşündü. Sanki yıllardır omuzlarında taşımakta olduğu bir tahıl çuvalı artık orada değildi. Genç kız, Liyu Çör'ün sözünü tutacağına ve Kay'ı bir daha yakalamaya çalışmayacağına inanıyordu. Ejderha avcısı öleli çok zaman olmuştu. Genç kız ve arkadaşları, küçük çocuk Yun, yaşlı adam, bir fare ve bebek Kay, ruh çağırıcının tüm güçlerini elinden almışlardı ve kendi büyülerıyla, kendi vücudunu zehirlemişti büyücü adam. Artık o da ölmüş olmalıydı.

Haydutlar ve vahşi hayvanlar konusunda hâlâ dikkatli olması gerekiyordu genç kızın ancak özellikle Kay'ı arayan kimse yoktu. Sürekli arkasına bakmak zorunda değildi.

Tüm yapması gereken yağmur meraklısı, ısrarcı köylülerin yollarından uzak durmaktı. Kuru tepelerden geçerken *li*'lerce uzaktan bile görünebilir durumdaydılar. Onları saklayacak hiçbir şey yoktu ve köylüler, genç bir kadınla yanındaki küçük çocuğu arıyor olacaktı.

“Ejderha gözlerini açık tut Kay,” dedi Ping. “Birisini görürsen şekil değiştirmelisin. Gizlice seyahat etmeye çalışmak zorundayız.”

Ping, gözleriyle ufku taradığı zaman hiçbir şey göremiyordu ancak Kay, her seferinde uzaklardaki bir çiftçiye ya da bir keçi sürüsünü fark ediyordu. Genç ejderhanın şekil

değiştirme yeteneği de gelişmişti. Seçtiği herhangi bir şeyin şekline girebiliyordu hemen; bir sepet, küçük bir çocuk ya da bir çalı gerektiğinde saatlerce aynı şekilde kalabiliyordu ama bu durum genç ejderhayı yoruyordu.

Ping görünmeden seyahat etmenin başka yollarını da arıyordu. Gece boyunca yürüyüp gündüzleri uyudular. Köylerden ve sapa çiftliklerden uzak durdular. Ancak sonuç hiç değışmedi. Bir yere yaklaştıklarında, haberler hep, bir şekilde onlardan önce oraya ulaşıyordu. Bir hoş geldin kafilesi, genç kız ve ejderhayı arayıp buluyor ve onları başka bir köye, başka bir sade ziyafete ve hikâyelerini anlatacakları yeni bir buluşmaya götürüyordu. Köylüler yağmur yağdırması için genç ejderhaya yalvardıkça, sürekli ilginin merkezinde olmaktan bıktı Kay.

Ping, kimsenin Kay'ı avlamaya çalışmadığından emindi ancak zihni bir türlü rahatlamıyordu. Bir sabah, küçük bir köyden çıktııkları sırada, önlerine çıkacak olursa koca bir piton yılanını nasıl yeneceğini altıncı kez anlatıyordu Kay ancak Ping onu dinlemiyordu. Herhangi bir kötü durumla karşılaşıp karşılaşmayacaklarına dair önsezisini dinliyordu. Midesinde herhangi bir korku hissi ya da ensesinde en ufak bir karıncalanma hissetmiyordu. Önsezisine güveniyordu ancak ruh çağırının, yeşim taşlarından yapılmış bir yelek giyerek varlığını bu önsezisinden nasıl saklayabildiğini de hatırlıyordu.

“Kay cesur olacak,” diyordu ejderha, “Kay, ayılarla ve kaplanlarla dövüşebilir. Birçok kaplanla. Bir seferde beş barbarla kapışabilir. Ping endişe etmemeli.”

“Endişeli değilim,” dedi Ping kendini savunur bir şekilde.

Kay, yeni keşfettiği bir yeteneğini geliştirmekle meşguldü. Ufukta birisinin her belirişinde şekil değiştirmek yerine başka bir tür göz yanılgısı yaratmayı öğrenmişti. Bu bir tür illüzyondu. Ejderhanın pulları, etrafındaki cisimlerle aynı rengi alıyor ve böylece bulunduğu ortama mükemmel bir şekilde karışıp görünmez oluyordu. Bu yeni tür illüzyonu yaratmak çok daha az çaba gerektiriyordu ve Kay bunu bütün gün sürdürebilirdi.

“Bu koku nedir?” diye sordu Ping.

Kay, havayı kokladı.

“Geyik?” diye sordu umutla.

“Hayır, daha yakında.”

Havayı koklama sırası Ping’e gelmişti. Ejderhaya biraz daha yaklaştı.

“Senden geliyor koku!” Ping havayı tekrar kokladı.
“Berbat kokuyorsun.”

Genç kız ejderhayı incelemeye başladı. Kulaklarının içine ve parmak aralarına dikkatlice baktı.

“Kendi kendini doğru dürüst temizliyor musun?”

“Evet,” dedi Kay sinirli bir şekilde.

“Midende bir sorun var mı? Dışkın ne renk?”

“O Kay’ın işi, Ping’in değil!”

Ping ejderhanın pullarına dokundu. Şu ana kadar, eski mor renkli pulların üçte birinden fazlası dökülmüştü. Yeni pullar iyice sertleşmişlerdi ve yaz mevsiminde âlim ağacı yapraklarının rengine benzer koyu ve çok güzel bir yeşile dönüşmüşlerdi ancak eski pullar donuk ve grimsi bir renkteydi. Ping ejderhanın dişlerini incelemek üzereydi. Tekrar kokladı.

“Ters pullarının arkasında ne var?” diye sordu Ping.

“Hiçbir şey.”

Tüm ejderhalar gibi Kay’ın da, çenesinin altında diğerlerinden daha büyük beş tane pulu vardı ve bu pullar diğerlerine göre tersti. Bu özellikleri sayesinde ejderhalar, istedikleri şeyleri pulların arkasına saklayabiliyorlardı. Kay küçükken bu pullar da o kadar küçüktü ki Ping, arkalarına parmağını bile sokamıyordu. Ancak artık genç kızın, arkalarına elini daldırıp içeride ne olduğuna bakabileceği kadar büyümüşlerdi. Genç kız, pulların arkasından bir şey çekip çıkardı ve elbisesinin koluyla da burnunu örttü.

“Bu nedir?” bağırdı. “İğrenç kokuyor!”

Kay cevap vermedi. Ping parmaklarının arasındaki şeyi inceledi ve sonra yere attı. Uzun zaman önce ölmüş bir serçeydi bu. Bunun yanı sıra kurumuş bir balık ve çürüyen ağaçlarda bulunan iri tırtıllardan da fazlasıyla buldu pulların arkasında. Ping suçlayan gözlerle genç ejderhaya baktı.

“Kay geceleri bazen acıkıyor,” dedi ejderha.

Yan’ın sınırlarının ötesine geçtiler ve sonraki iki gün boyunca tek bir kişiye bile rastlamadılar. Ping, genç bir kız ve şekil değiştiren ejderhayla ilgili dedikoduların ulaştığı bölgeden en sonunda çıktıklarını ummaya başlamıştı. Ancak akşamüstü başka bir hoş geldin kafesi önlerini kesti. Endişeli köylüler, geceyi onlarla geçirmeleri için genç kız ve ejderhaya yalvardılar. Çocuklar çok zayıftılar ve oyun oynayacak enerjileri bile yoktu. Köylüler, tarlalarına tohumları ekmiş, aynı zamanda içme suyu kaynakları olan ve kurumaya yüz tutan bir göletten de sulama yapıyordu.

Sert topraktan ancak birkaç soluk fidan başlarını çıkarmayı başarmışlardı. Ping köylülerin hayatta kalma şanslarının yüksek olduğunu düşünmüyordu.

Bu köyde ziyafet yoktu ancak insanlar Kay için bir yağmur seremonisi düzenlediler. Çocuklar, gölün etrafındaki çamurdan ejderhanın küçük heykellerini yapmışlardı. Bu heykelleri, başlarının üzerinde tutarak bir şarkı söylediler.

“Yapmanı istediğimiz şey bu, ejderha,” dediler şarkılarında. “Kış uykundan uyan ve gökyüzüne uç. Bize yağmur getir ki artık aç kalmayalım.”

Ertesi sabah gökyüzü hâlâ bulutsuzdu. Ping ve Kay köyden giderken alkış ve tezahüratlar yerine mutsuz homurtular vardı.

O gün yürürken Kay çok sessizdi. Ping, ejderhanın yanında olmadığını fark ettiğinde durdu. Geri döndü ve ejderhayı yolun kenarında çömelmiş olarak buldu. Burun deliklerinden beyaz bir buğu çıkıyordu.

“Sorun nedir Kay?”

“Bulut yapmaya çalışıyor,” dedi ejderha.

İnsanların nefesleri sadece hava çok soğukken buğulu bir hale dönüşürken Kay canı her istediğinde nefesini beyaz bir sise çevirebiliyordu. Ejderhaların buğulu nefesi, genel olarak somurtkan bir havada olduklarını gösterirdi. Kay odaklanmak için tüm gücünü kullanıyordu. Beyaz sis, ejderhayı çevreledi ancak yükselmeye başladığında buharlaştı. Ping elini ejderhanın nemli omuzlarına koydu.

“İmkânsız başaramazsın Kay,” dedi Ping. “Bu sadece ejderhalar hakkında anlatılan bir hikâye. Bulut olmayan

zamanlarda, ejderhaların gerçekten yağmur yağdırabilecekleri anlamına gelmiyor.”

Birlikte sisin yükselişini ve buharlaşmasını izlediler. Kay üzgün ve yumuşak sesler çıkardı.

Haritada Ejderha Ağıtı Deresi olarak işaretlenen yere her gün biraz daha yaklaşıyorlardı. En sonunda kimsenin onları tanımadığı bölgelere vardıklarında, tekrar yollardan seyahat etmenin güvenli olduğuna karar verdi Ping. Ne zaman seyahat eden birilerini görseler Ejderha Ağıtı Deresi’ni bilip bilmediklerini sordu genç kız. Birçok insanla konuştu; bir tüccar, bir imparatorluk ulağı, daha verimli topraklar bulmak için güneye giden bir aile. Kimse böyle bir yerin adını duymamıştı.

Bir sabah bir şamanla karşılaştılar. Çok yaşlı bir adamdı. Kısa bir elbise giyiyordu ve adamın çıplak bacakları kuvvetli ve kahverengiydiler. Öğlen yemeklerini bu adamla paylaştılar.

Ping, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu adama.

“Benim gittiğim yer dünya üzerinde bir yer değil. Asıl aradığım daha huzurlu bir zihin hali.”

Yaşlı adam, tüm ömrünü okyanus ve Çin Seddi arasındaki topraklarda yürüyerek geçirdiğini anlattı.

“Ejderha Ağıtı Deresi diye bir yer biliyor musun?” diye sordu Ping.

“Öyle bir yer var olsaydı, oradan mutlaka geçmiş olurum.”

Ping uzaklaşan adamı izledi.

“Orayı asla bulamayacağız.”

“Belki haritada bir sonraki yeri buluruz,” dedi Kay umutla. “Adı neydi? Setsiz Ejderha Köyü?”

“Setsiz Ejderha Köyü değil, Sessiz Ejderha...”

Genç kız, aniden durdu ve cebinden ipek mendili çıkardı. Liyu Çör’ün de isimlerden birini nasıl yanlış anladığı gelmişti aklına. İmparatorluğun dili, kullanılan sesler açısından oldukça cimriydi. Yazılan her bir karakterin farklı bir anlamı vardı ancak telaffuzları, kullanılan sesler sürekli tekrarlanıyordu. Yani birçok telaffuzun, aslında farklı farklı anlamları olabilirdi.

Ping ilk hedeflerinin ismini yüksek sesle okudu. “Lung Do Şi.”

Genç kız, bir sopa buldu ve yere farklı birçok karakter çizdi.

“Bütün bu karakterler *Lung* şeklinde telaffuz ediliyor,” dedi genç kız.

Kay dikkatle karakterlere baktı. “Kay sadece ‘ejderha’ anlamına geleni biliyor.”

Daha sonra Ping, *Do* ve *Şi* olarak telaffuz edilen diğer karakterleri de çizdi. Kay genç kızın ne yaptığını anlamamıştı.

Üç kelimenin her birinin farklı farklı birçok anlamı vardı. Genç kız, karakterleri zihninde resmetmeden sadece seslerini dinlemeye çalışarak kelimeleri tekrarladı.

Kay, bir anda genç kızın ne demek istediğini anladı. Ejderha, batı tarafını gösterdi. “Şi” dedi. “Aynı zamanda batı demek.” Genç ejderha, yürüyormuş gibi yapmaya başladı.

Lung Do Şi, aynı zamanda “batı yönünü araştır” demek olabilir.

Harita Ping’in gözleri önünde şekil değiştirdi.

“Kelimeler, karakterlerle aynı anlama gelmiyorlar. Kendileri gibi okunan kelimelerle aynı anlamdalar.”

Genç kızın zihninde aniden bir fikir belirdi.

“Bu bir bilmece,” diye bağırdı, genç kız heyecanla. “Bunlar aslında bir yerlerin isimleri değil. Bunlar yönler. Danze bize, ejderha sığınağını nasıl bulacağımızı anlatıyor.”

Aralarından tercihte bulunacakları, ejderhalar için uygun üç yer yoktu. Hatta bir yer bile yoktu. Ejderha sığınağının adı, haritada yazılı değildi. Danze’nin şifreli talimatlarını takip ederek bulmaları gereken bir yer vardı.

Ping bir sonraki yerin ismini okudu, Ku Lung Şian ve benzer şekilde okunan diğer karakterleri de yazdı. “Ku” diye bağırdı Kay zafer kazanmışçasına, “gitmek” anlamına gelen karakteri işaret ederken. Ping, *Şian* olarak okunan iki karakter daha yazdı. Birinin anlamı “kutu”, diğer karakterin anlamı ise “köy” idi.

“Evet. ‘Bir şey köyüne git.’”

Ping, daha önce yazdığı *Lung* olarak okunan karakterlere baktı. Yükselen Ay Köyü, Zengin Köy, Sarp Köy. Birçok olasılık mevcuttu.

Genç kız, son yerin ismini de okudu. Yi Lung Gu. Karakterlerden anlaşıldığı kadarıyla *Lung Gu*, “ejderha vadisi” demekti. Genç kız, *Lung* olarak okunan diğer karakterleri gösterdi. Bu kelimenin anlamı “sepet”, “puslu” ya da “sağır” olabilirdi.

“Belki de sepet yapılan bir vadi vardır ya da genellikle sisler arasında saklı kalan bir yer,” dedi Kay.

Ping iç geçirdi. “Birçok anlama gelebilir. Bu kadar yorgun olmadığım bir zamanda düşünmem lazım.”

Genç kız, bu kadar aptal olabildiğine inanamıyordu. “Ejderha Sığınağı, gizli bir yer. Danze’nin, bu yerin ismini, herkesin görebileceği şekilde bir kumaş parçasının üzerine yazmayacağını düşünmem gerekirdi. İpek mendil, düşmanlarımızın eline geçmiş de olabilirdi.”

“Baba’ya güven,” dedi Kay. “Baba, Ping ve Kay’a, saklı ejderha yerine giden yolu gösterecek.”

“En azından hangi yöne gideceğimizi biliyoruz. Batı.”

Başka bir grup köylü yollarını kesti. Genç kız ve ejderha, saraydan ayrılalı üç hafta olmuştu. Ping ve Kay, köylülerin asık suratlarına baktılar. Köyün büyüğü, öne çıktı.

“Yağmura ihtiyacımız var,” dedi adam tarlada kurumakta olan fidanları göstererek. “Yağmura hemen şimdi ihtiyacımız var yoksa çocuklarımız açlıktan ölecekler.”

Kay, küçük bir çocuk şeklinde, Ping’e iyice yaklaştı.

“Size yağmur getiremem,” dedi genç kız.

“*Sen* getiremezsin,” diye cevapladı yaşlı adam. Kay’ı omzundan yakaladı. “Ama ejderhan getirebilir.”

Tırmıklarla ve küreklerle silahlanmış diğer köylüler, etraflarını çevirdiler.

Kay, günün büyük bir bölümünü şekil değiştirmiş olarak geçirmişti. Yorgun ve korkmuş bir haldeydi. Küçük çocuk, parlak bir ışıkla titremeye başladı, rengi soldu ve Kay’ın gerçek formu gözler önüne serildi.

“Karım, Yan’daki ailesinin yanından henüz döndü. Sizin de geçtiğiniz birçok köyden geçti. Ejderhanın, yağmur yağdırmayı reddettiğini anlatmışlar karıma.”

“Öyle bir şey yapmıyor,” diye itiraz etti Ping. “Yoktan yağmur yaratamaz. Havada hiç bulut yok. Ayrıca henüz kanatları da yok.”

Köylüler genç kıza inanmamışlardı. “Biz yağmura kavuşana kadar burada kalacaksınız,” dedi yaşlı adam.

Köydeki çocuklardan bazıları hastaydı. Kay, kendi ayı postunu hasta çocuklara verdi ancak köylülerin istediği şey yağmurdu, sıcaklık değil.

O akşam kimse Ping’den hikâyeler anlatmasını istemedi. Ziyafet de olmadı. Ping ve Kay, bir ahıra götürüldüler. Köylüler, başlarında sırayla nöbet tuttu. Kay kendini iyi hissetmiyordu. Bütün gece boyunca kıpırdandı, sağa sola dönüp durdu. Ping, genç ejderhaya ne olduğunu anlamak için ayağa kalktığı anda hasır yatağının içine saklanmış ufak demir parçaları buldu.

“Bunlar seni cezalandırmak için. Bilerek yağmur yağdırmadığını düşünüyorlar.” Genç kız, demir parçalarını ahır kapısından dışarı fırlattı. “Köylülerin bize silahlarıyla saldırmaya kalkmaları sadece an meselesi.”

Gece ahırdan kaçmak, genç kız ve ejderha için oldukça kolay bir işti. Kay, pullarını gece kadar siyah bir renge çevirdi. Ping, ahırda bir tahıl torbası bıraktı ve uykulu bekçilerin gözüne aynasıyla ışık tuttu. Tıpkı tahmin ettiği gibi genç kızın geçmesine izin verdiler.

Şafak vakti geldiğinde köyden *li'lerce* uzaktaydılar. Kendilerini takip eden birileri olmadığına emin olur olmaz Ping, batıya giden yolu terk etti ve kuzeye yöneldi.

“Yanlış yön,” dedi Kay. “Baba, batıya gitmemiz gerektiğini söyledi.”

“Biliyorum. Ama bir fikrim var.”

• bölüm sekiz •

ÇİN SEDDİ

*Sıradağların engebeli zirveleri her yöne
uzanıyordu. Ping, sanki gökyüzünde yürüyor gibi
hissediyor, Kay kadar uzağı görebiliyordu.*

Ping, son köye götürülmelerinden hemen önce uzaktaki dağın üzerinde, bir an bir şey görmüştü. Dağın zirveleri arasında, Kay'ın anlattığı pitonlar gibi kıvrılarak uzanan, bir kadın elbisesinin dalgalanan etek ucundaki nakış işleme gibi bir şey. Çin Seddi.

Ping, Dük'ün kütüphanesindeyken Çin Seddi hakkında kitaplar okumuştı. Yüzlerce yıl önce farklı derebeyleri, düşmanlarını dışarıda tutmak için yüksek duvarlar inşa ettirmişlerdi. İmparator Kin, bütün krallıkları fethettiği zaman yeni imparatorluğunun tüm kuzey sınırını koruyacak tek bir savunma hattı oluşturmak için bu duvarları birleştirmeye karar verdi. Büyük duvarın yapımı yıllarca sürdü ve bu iş

için on binlerce işçi çalıştı. Binlercesi yorgunluktan öldü. Başkaları düşen kayaların altında kalıp canlı canlı gömüldü. İmparatorlar gelip geçtiler ancak duvarları birleştirme görevi hâlâ tamamlanmamıştı. İmparatorluk genişledikçe Çin Seddi de, doğuya ve batıya doğru genişlemesini sürdürüyordu.

Çin Seddi'ne varmak Kay ve Ping'in dört gününü aldı. Uzaktan bakıldığında küçük görünüyordu ancak sonunda gölgesinde durduklarında, Çin Seddi'nin önlerinde bir kule gibi yükseldiğini gördüler. En az üç *çang* yüksekliğindeydi. Kendisini çevreleyen dağlardaki taş ocaklarından çıkarılan, kare şeklinde kesilen ve üst üste dizilen taşlardan oluşuyordu. Surların üzerine işaret kuleleri inşa edilmişti. Her bir kule, kendisinden sonra gelen kulenin görüş alanı içerisindeydi. Gözetleme kulelerini çevreleyen doğal ortamın özelliğine bağlı olarak iki kule arasında sadece birkaç *li* mesafe olabirdi. Eğer kule yüksek bir zirveye inşa edilmişse, bu mesafe 30 *li*'ye kadar çıkabilirdi.

Ping kırsal kesimlerden bir suçlu gibi saklanarak geçmek istemiyordu ancak herkesin görebileceği şekilde gezinmek ve nerede olduklarının bilinmesini de istemiyordu. Bunun yerine Çin Seddi boyunca yürüyebilirlerdi. Batıya gitmek bundan iyi bir yol olabilir miydi ki? Genç kız, pantolon ve ceketini giyip elbisesini heybesine kaldırdı. Saçlarını bir erkek çocuğu gibi başının üzerinde toplayıp çiftçilerin tarlalarda çalışırken giydiği hasır şapkalardan giydi.

Kay Ping'in planının işe yarayacağına ikna olmamıştı. "Muhafızlar geçmemize izin vermezler," dedi ejderha.

“Gezgin bir esnaf olduğumu söyleyeceğim onlara,” diye cevapladı Ping. “Onlara satabileceğimiz tahıl ve hünna-bımız var.”

Bir işaret kulesine ulaşana kadar duvarın dibinden yürümeye devam ettiler. İşaret kulesi, duvarın üzerine ve duvarla aynı pütürlü taş bloklardan inşa edilmişti.

“Demir silahları var. Kay şimdiden hissediyor onları.”

“İllüzyon yeteneğini kullanmalısın böylece muhafızlar sadece bir duvar parçası görürler. Kuleye tırmanabildiğin kadar çabuk tırman ve kontrol noktasının diğer tarafında beni bekle. Orada demir silahların etkisini hissetmezsin.”

İki muhafız, sapanla kuş öldürmekle meşguldü. Ping’in yaklaştığını fark etmediler bile.

Genç kız adamlara seslendi. “Günaydın!”

Muhafızlar yay ve mızraklarına sarıldılar. “Yaklaşan kim?”

“Ben sadece bir seyyar satıcıyım,” dedi boğuk bir sesle Ping, sesinin bir erkek çocuğu gibi çıkmasını umarak. “Yaklaşıp size neler sattığımı gösterebilir miyim?”

Çin Seddi kuzeyde yaşayan barbar kabileleri uzak tutmak için inşa edilmişti. Muhafızların, imparatorluğun içinden gelen birinden korkmaları için hiçbir sebep yoktu.

“Yaklaş,” diye seslendi adamlar.

İçlerinden biri, beklenmeyen bu misafiri içeri almak için aşağı indi ve duvardaki giriş kapısını açtı. Ping, saygıyla eğilerek selam verdi. Muhafız, bir hareket ya da bir gölge gördüğünü zannederek genç kızın arkasına baktı ancak çok geçmeden seyyar satıcının yalnız seyahat ettiğine ikna etti kendini. Ping ve görünmez ejderha, bir grup merdiven

boyunca muhafızı takip etti ve duvarın tepesine ulaştılar. Adamlar, şapkanın altında kimin olduğuna dikkatlice bakmadan önce Ping, bir torba tahıl ve bir avuç hünnap çıkardı. İmparatorluğun en ucundaki askerlerin yemeklerinin çok az ve çeşitlilikten uzak olacağını tahmin etmişti. İki adam da, genç kızın gösterdiği malzemelerinden oldukça etkilenmişti. Ping, fiyatı iyice indirdiklerine ve onu yendiklerine inanana kadar askerlerin kendisiyle pazarlık etmesine izin verdi.

Nöbetçilerden biri ağzındaki hünnapı çiğnerken, “İmparatorluk ve buraya en yakın barbar kabilesi arasında yarım yıldır bir ateşkes var,” dedi Ping’e. “Ara sıra içlerinden bazıları bir depoyu yağmalar, yemek ihtiyacından çok eğlence için. Ama buralar genel olarak oldukça sessizdir.”

Çin Seddi’nde görevli askerler, Ping’in daha önce gördüğü, İmparator’u koruyan askerler gibi disiplinli askerler değildiler. Çin Seddi’nde sadece en fakir ailelerin çocukları ve suçlular görevlendirilmişti. Bu iki askerin üniformaları bile sağlam değildi. Deri bacak korumaları çatlamıştı. Adamlar üniformalarının bir parçası olan başlıklarını takmamışlardı ve mızraklarının uçları körelmiş, yer yer pasla kaplanmıştı. Barbarlara karşı dikkatli olmaları gerektiği kadar duvarın iyi durumda korunmasını da sağlamaları gerekiyordu. Duvarın taş blokları arasında otlar yetişecek olursa taşları yerlerinden oynatabilir ve duvarın zayıflamasına sebep olabilirlerdi. Askerler görevlerini ihmal etmişti. Duvarın her yerinden yabancı otlar fııırıyordu.

“Bazen bir dağ keçisinden ya da bir kartaldan başka hiçbir şey görmeden geçirdiğimiz aylar oluyor,” dedi ikinci nöbetçi.

“Duvar boyunca yola devam edip bir sonraki gözcü kulesinde de malzemelerimi satabilir miyim?” diye sordu Ping.

Genç kız, duvarın ilerisinden gelen kısık, kırılan bir çanın sesine benzeyen sesi duymazlıktan gelerek muhafızlara birkaç bedava hünnap da verdi. Kay, demir cisimlere bu kadar yakinken illüzyon becerisini kullanmakta zorlanıyordu. Bunun yerine kendini bir sis dumanı içerisinde sakladı. Rüzgâr, ejderhanın çıkardığı hüzünlü sesleri uzaklara taşıdı ve böylece nöbetçiler onu duymadılar. Ping rüzgârın, Kay’ın sis tabakasını da dağıtmamasını umdu.

Nöbetçilerden biri omuz silkti. “Biz, barbarların İmparatorluğa girişini engellemek için buradayız. Kimse bize, insanların duvarı yaya yolu olarak kullanmasını engellemizi söylemedi.”

Diğer nöbetçi de başıyla onayladı. “Sadece bir sonraki gözetleme kulesine kadar.”

“Teşekkür ederim,” dedi Ping.

Ping başıyla muhafızları selamladı ve duvarın üzerinden batıya doğru yürümeye koyuldu.

“Hâlâ gidecek yüzlerce *li* yolumuz var,” dedi Kay, Ping kendisine yetiştiğinde. “Ping’in yakında satacak tahılı kalmayacak... Ve hünnabı da,” diye ekledi üzgünce.

“Onlara hiçbir şey satmak zorunda kalacağımı sanmıyorum.”

“Neden?”

“Yetenekleri olan sadece sen değilsin. Danze’nin bana verdiği aynanın, seni çağırmak dışında başka bir işe daha yaradığını keşfettim.”

“Ping’in saçının taranması gerektiğini mi gösteriyor?” diye sordu Kay.

Ping gülümsedi. “Onun dışında başka bir işe daha.”
“Nedir?”

“Eğer güneş ışınlarını aynadan birinin gözlerine yansıtırsam, sadece düşüncelerimle onlara bir şeyler yaptırabiliyorum.”

Kay’ın alnı buruştu.

“Bana inanmıyorsun. Haklı olup olmadığımı göreceğiz. Bir sonraki gözetleme kulesinde deneyeceğim bunu.”

Bir sonraki kule sadece birkaç *li* uzaktaydı ve bir önceki gibi duvarın üzerine inşa edilmemişti. Duvarın hemen yanından yükselmekte olan çıkıntı ve onun üzerinde dengede duran devasa bir kaya parçası vardı. Gözetleme kulesi, bu devasa kayanın üzerine kondurulmuştu. Surların üzerinden yabancı otlar fışkırıyor, küçük bir çam ağacıysa çatıya kök salıyordu. Ping yaklaşırken nöbetçiler satranç oynuyordu. Tatar yaylarına okları yerleştirdiler ve ateşlemeye hazır şekilde yayları havaya kaldırdılar. Ping bir elini barış işareti olarak avucu dışarıya bakar şekilde havaya kaldırdı. Aynaysa kızın diğer elindeydi. Kay pullarını duvarın taşlarına benzer bir şekle sokup biraz geri çekildi ve demir silahlardan mümkün olabildiğince uzakta durdu.

“Size benden zarar gelmez,” dedi Ping. “Duvarın üzerinde yolculuk etmek için iznim var.”

Sanki bir tür geçiş belgesiymiş gibi aynayı kaldırdı ve güneş ışınlarını yansıtması için doğru açıyla eğdi. Bunu yaparken de, zihninde basit bir düşünce oluşturdu.

“Benim geçmeme izin verebilirsiniz.”

“Sana izin vermeye yetkimiz...” dedi ikinci nöbetçi ancak genç kız, aynayı adamın gözüne doğru tuttuğunda cümle yarım kaldı.

“Sanırım sorun olmayacaktır,” dedi birinci nöbetçi.

Nöbetçiler doğudan gelen haberleri verene kadar kızın gitmesine izin vermediler. Kuraklığın diğer yerlerde de o kadar kötü olup olmadığını, üç kule geride görevli olan Veng’in hâlâ hasta olup olmadığını ve genç kızın, bu yöne doğru gelen bir erzak aracı görüp görmediğini öğrenmek istediler.

Ping adamların sorularını cevapladı, eşlerinin ve çocuklarının halini hatırlarını sordu ve manzaralarına olan hayranlığını dile getirdi. Daha sonra, başıyla adamları selamlayıp yoluna devam etti. Görüntüsü sanki bir parça değişen bir taş bloğa dikkatlice baktı, nöbetçiler satranç oynamaya devam ettiler.

Kay, “Ping haklıydı,” dedi genç kıza yetiştiğinde.

Ping planının işe yaramasından memnundu. Çin Seddi’nin üstü, imparatorluk yolu gibiydi. En az iki *şang* genişlikteydi ve yüzeyi, imparatorluk muhafızlarının üzerinde boydan boya yürüyebilmesi için düz ve pürüzsüzdü. Yol sık sık iyice dikleşiyor ve merdivenlere dönüşüyordu ancak yine de dağların yamaçlarına tırmanmaya çalışmaktan, kayaların arasında tökezlemekten ve aslında orada olmayan patikaları bulmaya çalışmaktan çok daha kolaydı. Ping çok geçmeden nöbetçileri kandırmak konusunda uzmanlaştı ve büyük bir garnizona gelene kadar yiyeceklerini satmak zorunda kalmadı.

Gökyüzü masmaviydi ancak buna rağmen dağ havası soğuktu, seyahat etmek için güzel bir havaydı. Genç kız ve ejderha, her sabah, güneşin ilk ışıkları ufukta belirir belirmez yola koyuldular.

Duvar, dağ sırtları boyunca ilerliyor, vadileri geçiyordu. Ağaçların tepelerinden yılan gibi kıvrılarak yoluna devam ediyor, normal şartlarda genç kız ve ejderhanın geçmek için saatler harcayacağı tepelerin üzerinden akıp gidiyordu. Duvar bir veya iki kez, bir nehrin üzerinden geçmişti ve bu noktalarda sular, duvarın altındaki kanallardan akıyordu. Sıradagların engebeli zirveleri her yöne uzanıyordu.

Ping sanki gökyüzünde yürüyor gibi hissediyor, Kay kadar uzağı görebiliyordu. Duvarın aşağısında günlük hayatlarına devam eden geyik ve sincaplar bir görünüp bir kayboluyorlardı. Zaman zaman üzerlerinde hâlâ kış uykusunun mahmurluğu olan ayılar görüyordu ve Kay onları büyük bir ilgiyle izliyordu. Nadiren mesaj taşıyan ulaklara veya hamallara da rastlıyorlardı ancak çoğunlukla sadece kendileri için yapılmış bir yoldan gidiyor gibiydiler.

Tüm gün boyunca yürüdüler ve sadece yemek için mola verdiler. Kay'ın avcılık yetenekleri gelişmişti ve azalan erzaklarına ek olarak kuş yakalıyordu. Her gece, güneş battıktan sonra duruyor, duvarın üzerinde kamplarını kuruyor ve şafaktan önce kalkıp bir sonraki nöbetçi takımını selamlamak üzere yola koyuluyorlardı. Ping'in önsezisi hiçbir tehlike işareti vermiyordu. Genç kız, bu şekilde imparatorluğun sonuna kadar yürüyebileceğini hissediyordu.

“Tüm gün boyunca hareketli ve uyanıgız,” dedi genç kız, yürürken Kay’a. “Geceleri de tetikteyiz. *Değişimler Kitabı*’nın üçüncü kehanetine uyuyoruz. Sonunda.”

Kay geride kalıyor, gözlerini dikip gelmekte oldukları yola doğru bakıyordu.

“Ne yapıyorsun, Kay? Bir şey görebiliyor musun?”

“Hayır.”

“Emin misin? Sanki birisi bizi takip ediyormuş gibi hissediyorum.”

“Hayır, orada kimse yok.”

“Neden bana ayak uydurmuyorsun?”

“Meşgul.”

“Neyle meşgul?”

“Hiçbir şey.”

Ping bıkkınlıkla iç geçirdi. Ejderhanın ağzından, bitki filizleri gibi dumanlar çıkıyordu. Ejderhanın bir kez daha yağmur bulutu oluşturmaya çalıştığını ve başarısızlığın onu kötü bir havaya soktuğunu biliyordu Ping.

“Bir sonraki tepenin zirvesine ulaşınca yemek yiyeceğiz.”

“Kay mercimekten bıktı.”

“Soya peyniri var.”

“Ondan da bıktı.”

Genç ejderha, sonraki bir saati, Baybuy Sarayı’nda yedikleri tüm lezzetli yemekleri tekrar tekrar sayarak geçirdi; fırında zencefil soslu ördek, nilüfer kökleriyle ağır ateşte pişirilmiş balık, ayı pençesi çorbası.

Sonra Kay aniden durdu. “Kay ava çıkıp ayı yakalayabilir.”

“Hayır, onun sadece çok küçük bir kısmını yiyebiliriz ve gerisini bırakmak zorunda kalırız,” diye karşı çıktı Ping ama işin aslı, genç ejderhanın bir ayıyı öldürebileceğine inanmıyordu. “Korkunç bir israf olur.”

“Kay geyikleri koklayabilir.”

“Hayır, Kay. Geyik de avlayamazsın. Gözümün önünden kaybolmanı istemiyorum.”

Kay homurdandı, kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve daha da geride kalmaya başladı.

Ne zaman bir gözetleme kulesine yaklaşırsalar, genç kız ve ejderha, oyalanmak için taş duvara kazınmış bir tahtada satranç oynayan ya da bir taşı en uzağa kimin fırlatacağı üzerine bahse giren muhafızlar görüyordu. Askerler sıkılmış ve evlerini özler haldeydiler. Adamlar, aylardır Hiung Nu’dan gelen bir saldırıyla karşılaşmamışlardı. Bir seferinde Ping, kendisinin askerler için bir tehlike olmadığına adamları ikna etmişti ve bu beklenmedik misafirin, sürekli sakin olan bugünlerden birinde kafalarını birkaç dakika dağıtması hoşlarına gitmişti. Böyle zamanlarda Ping adamları eğlendirmek için kış ayları sırasında Dük’ün askerlerden birinden öğrendiği el çabukluğu numaralarını yapmış ya da kütüphanedeyken okuduğu hikâyeleri anlatmıştı onlara.

Adamlar barbarların bir saldırısı olursa, bir sonraki kuledakilere haber vermek için gözetleme kulesindeki ateşi yakmaları gerektiğini açıklamışlardı genç kıza. Olay gündüz olursa saman yığını ve kurt dışkısı yakacaklardı. Böylece koyu, kara bir duman çıkacaktı. Bir duman sütunu en fazla 50 kadar saldırgan var demekti. İki sütun duman ise, 3000’e kadar saldırgan olabilir anlamına geliyordu. Eğer

dört sütun duman varsa 10000 kişilik bir işgal gücü olduğunu gösteriyordu. Saldırı gece olursa bu sefer parlak, alevli bir ateş yaratacak odunları yakıyordu muhafızlar. Saldırı haberi bir kuleden diğerine duvar boyunca hızla akıyor ve en yakındaki garnizona kadar ulaşıyordu. At sırtında bir haberci göndermekten daha hızlı bir yöntemdi bu.

Ping, duvarın nispeten daha düz kesimlerinde yürümenin tadını çıkarıyordu. En az on *li* uzaklıktaki diğer kuleye ulaşana kadar birilerini görmeyi de beklemiyordu. Önlerinde üç adam görüldüğünde genç kız korktu. Genç kız, arkasına göz attı ve ejderhanın, duvarın kenarından aşağı doğru bakındığını gördü.

“Çabuk, saklanmalısın!” dedi genç kız.

“Kay ayı yakalamak istiyor.”

“Senin duvarın ilerisini gözetlemen gerekiyordu, aylara bakınman değil.”

Ping, ejderhayla daha fazla tartışamayacağı kadar yaklaşmıştı muhafızlara.

Ping neşeli bir sesle, “Selam,” dedi muhafızlara yaklaşırken.

Duvarlardaki çatlaklardan çıkan yabani otları isteksiz bir şekilde temizlemekte olan adamlar, genç kızın sesini duyunca yerlerinden zıpladılar. Duvara çıktığından beri genç kızın karşılaştığı, işini yapan ve otları temizleyen ilk askerlerdi bunlar. Adamlar hemen silahlarına uzandılar. Ping, aynayı gözlerine tutamayacak kadar uzaktaydı. Bu yüzden tekrar seyyar satıcı rolüne büründü.

“İlginizi çekerse satacak biraz yiyeceğim var,” diye seslendi genç kız.

Adamların hiçbirini yerinden kılmılamadı. Ping'e dik dik bakmaya devam ettiler.

"Kurtsuz, taze tahıllarım var," dedi Ping. Genç kızın zorlama neşesi zayıflamaya başlamıştı. "Hünnap? Sevdiklerinize mektup yazmak için dana derisi?"

Daha sonra Ping adamların ona değil omzundan arkasına doğru baktıklarını fark etti. Hızla arkasını döndü. Orada, duvarın tam ortasında durmakta olan kocaman, seramik bir vazo vardı.

"Ya da güzel bir vazo, evinize döndüğünüzde annenize veya karınıza verecek güzel bir vazo," diye ekledi genç kız.

Vazo önce bir keçiye daha sonra da saksı içindeki bir kasımpatıya dönüştü. Adamlar değişip duran şeye, ağızları açık bir şekilde hayretle bakıyorlardı. Ping, adamlara daha da yaklaştı.

"Bir de bu ayna var," dedi kız.

Genç kız aynayı avucunun içinde adamların gözlerine güneş ışıklarını yansıtacak bir açıyla tuttu.

"Bir vazo, keçi ya da saksıda bir çiçek göremiyorsunuz," dedi genç kız.

Kay, kendi şekline geri döndü. "Hatta bir ejderha da. Sizin gördüğünüz..." Kay, bir sis bulutu ardında kayboldu. "...henüz dağılmamış olan bir parça sabah sisi."

Üç adam başlarıyla onayladılar. "İyi yolculuklar," dedi içlerinden biri.

"Bu hiç komik değildi, Kay," dedi Ping adamların duyamayacakları kadar uzaklaştıkları zaman.

Neşeyle şakır şakır çalınan çanların sesleri, Kay'ın öyle düşünmediğini gösteriyordu. Bu küçük şaka, ejderhanın keyfini yerine getirmişti.

Duvar boyunca yürümeye devam ettiler.

Kay'ın neşesi, uzun sürmedi. "Sıkıldı," dedi genç ejderha henüz bir sonraki gözetleme kulesine bile varmadan.

Ping, "Çin Seddi üzerinden yürümeyi akıl ettiğime çok memnunum," dedi Kay'ın kendi keyfini kaçırmasına izin vermeyerek. "Yolumuzdan biraz çıkmış da olsak fazlasıyla zaman kazandık. Bir hafta kadar sonra tekrar güneye, bizi kimsenin tanımadığı, nereden geldiğimizi ya da ne yaptığımızı bilmediği topraklara yöneleceğiz."

Kay, ağır ve nemli bir şekilde of çekti.

"Kırlangıcı Gör oynayacağım dedim," diye ekledi Ping.

"Kay hep kazanıyor. Ping burnunun ucundakini bile zor görüyor."

"Sana bir top yaparım, peşinden koşarsın."

Kay ters ters baktı. "Ping topu uzağa atamıyor ki."

"Sadece maceramıza biraz daha konsantre olmalısın."

"Sıkıcı."

"Sence ejderha sığınağı nasıl bir yer olacak?" diye sordu Ping ejderhanın dikkatini dağıtmaya çalışarak.

Ejderha bir an düşündü. "Sadece kanatları olanların gidebileceği, dağların zirvesinde bir yer."

Ping, her ikisinin de kanatları olmadığını ve böyle bir yeri bulmalarının çok zor olacağı gerçeğini belirtmek istemedi. Ejderha sığınağının nasıl bir yer olacağını kendi kendine hayal etmeye çalıştı. Genç kız, dağların zirvesine gizlenmiş, yemyeşil, zengin bitki örtüsüne sahip bir vadi

resmetti zihninde. O kadar yüksekte hava çok soğuk olurdu ancak vadinin duvarları, orayı en kötü rüzgârlardan bile korurdu. Baybuy Sarayı'ndaki tecrübesinden sonra soğuk bir yerde yaşamının mutlaka konforsuz olması gerekmediğini biliyordu genç kız. Sağlam bir kulübe inşa edebilir ve kışın ateş yakmak için bolca odun toplayabilirdi. O ve Kay, sıcak ve keyifli olurlardı. Ahşaptan bir satranç tahtası ve Yedi Kurnaz Parça oyununun şekillerini oyabilirdi. Böylece oynayacak oyunları da olurdu.

Yarım saat kadar daha sessizce yürüdüler. Duvar keskince aşağı doğru yöneldi ve yol, merdivenlere dönüştü. Kay basamakları önce ikişer ikişer, sonra üçer üçer ve dörder dörder atlamaya başladı. Daha sonraysa aniden duvar yolunun kenarında siperlerin üzerine sıçradı.

“Ne yapıyorsun! Düşeceksin.”

“Kay düşmeyecek. Kay atlayacak!”

Havaya doğru sıçramaya hazırlanırken, ejderhanın arka bacaklarındaki kaslar gerildi.

“Hayır,” diye bağırdı Ping, ejderhayı kuyruğundan yakalayarak.

“Kay bir geyik gibi sıçrayabilir, bir sincap gibi havada süzülebilir ve vahşi bir kedi gibi dört ayağı üzerine konabilir.”

“Taş gibi çakılacaksın ve boynunu kıracaksın.”

Ping, Kay'a baktı. Mor renkli, bebeklik pullarının neredeyse tamamı dökülmüştü ve ağzının her iki yanından bıyıkları çıkmaya başlamıştı. Genç kız, bebek bir ejderhayı eğlendirebilmişti ancak canı sıkılmış, ergen bir ejderha tamamen farklı bir şeydi.

“Kay, Çin Seddi'nden bıktı.”

“Nasıl böyle bir şey diyebilirsin?” diye cevapladı Ping, kollarını açıp etraflarını saran dağları işaret ederek. “Şu muhteşem manzaraya bak.”

“Sıkıcı.”

“Şimdi tartışamayız, Kay. Bir sonraki gözcü kulesini görebiliyorum. Şekil değiştirmen lazım.”

“Şekil değiştirmeyecek.”

Bir sonraki gözcü kulesi sadece birkaç *li* ileride, bir vadi içerisindeydi.

“Haydi, Kay. Lütfen!”

“Kay artık bebek ejderha değil ve ejderha sığınağını yalnız başına bulacak.”

“Aptallaşma.”

Ejderha, geride durdu. Ping, çevreye göz attı. Genç kızın tüm görebildiği, taşlardaki hafif bir değişimdi. Daha sonra onu da göremez oldu. “Buraya geri gel!” diye seslendi genç kız.

Önlerindeki sıradan bir gözcü kulesi değil daha büyük bir bina olduğunu görebilecek kadar yaklaşmıştı artık Ping. Her zaman olduğu gibi iki nöbetçi değil daha fazla asker vardı. Tümü silahlı, en az 12 askerlik bir grup genç kızın olduğu yöne doğru bakıyorlardı. Askerlerin tatar yayları, kıza yönelmişti. Duvarın aşağısındaki kışladan daha fazla sayıda asker yukarı doğru tırmanıyordu. Genç kız, silahı olmadığını göstermek için ellerini havaya kaldırdı.

“Kay, küsmenin sırası değil şimdi. Bu bir garnizon. Fazlasıyla dikkatli olmalıyız. Burada en az beş kere on adam yerleşik olmalı.”

Cevap yoktu.

“Neredesin, Kay?” diye bağırdı Ping. Aşağıdaki ağaçların arasında bir titreşme ya da sis bulutu görmek için duvarın kenarından aşağıya doğru dikkatlice baktı.

Genç kızın korkuyla içi ürperdi. Kay gerçekten kaçmış mıydı? Durup ejderhayı arayamazdı, üzerine yöneltilmiş çok fazla ok vardı. Şüpheli herhangi bir davranışta bulunursa askerler onu vurabilirlerdi. Yürümeye devam etmek zorundaydı.

Garnizonu çevreleyen duvarlar en az gözcü kulelerinin etrafı kadar bakımsızdı. Surlarda eksik taşlar vardı ve tüm çatlaklarda yabani otlar yetişmişti. Duvarın dış cephesinin önünde kumla kaplanmış bir alan vardı ve burasının günlük olarak tırmıkla düzeltilmesi gerekiyordu. Eğer barbarlar gecenin karanlığında duvarın etrafında dolaşacak olurlarsa, sabah olduğunda ayak izleri bu kumda görülebilecekti. Ancak bu kumdan alan aylardır tırmıklanmamış gibi görünüyordu. Yüzeyi hayvan ayak izleri ve sağa sola atılmış kemiklerle kaplıydı. Ping, garnizonda görevli olan askerlerin, uzak gözcü kulelerindeki askerlere göre daha disiplinli olmasını bekliyordu. Ancak bu adamlar, diğerlerinden bile kötüydüler.

Ping’in seçeneği yoktu. Garnizona doğru yürüdü, el salladı ve neşeyle onları selamladı. Zihnindeki ses suskundu. Arkadan bir şey, kızı dürttü. Bunun Kay olduğunu düşünerek arkasını döndü. Kay, değildi. Arkasında onu mızraklarıyla dürtten iki asker duruyordu. Adamların nasıl arkasına geçtiklerine dair hiçbir fikri yoktu. Hâlâ kesesinde duran aynasına uzanmaya çalıştı. Bir mızrak ucu, genç kızın ceketini deldi ve etine battı.

“Ellerini kaldır,” dedi muhafızlardan biri.

Genç kız, silahsız olduğunu askerlerin rahatça görebilmesi için elleri tamamen açık bir şekilde kollarını kaldırdı.

“Ben imparatorluk vatandaşıyım,” dedi kız.

“Sessiz ol!” dedi diğer asker. “Açıklamalarını kumandana sakla.”

Geç olmaya başlamıştı. Güneş ufukta iyice alçalmıştı. Genç kız, ateş kenarında bir yer bulamazsa güneş tekrar doğana kadar aynası bir işe yaramayacaktı. Kay’ın nerede olduğuna dair hiçbir fikri de yoktu. İçinde kötü bir şey olacağına dair bir his olup olmadığını yokladı genç kız. Öyle bir his yoktu.

Garnizona vardıklarında Ping sadece bir seyyar satıcı olduğunu ve diğer gözcü kulelerinde iyi karşılandığını açıklamaya çalıştı. 30 kadar asker, kızın etrafında toplandı. Bunlar da, en az kızın yolda karşılaştığı diğerleri kadar düzensiz görünüyorlardı. Bazılarının saçları, darmadağın bir şekilde omuzlarına iniyordu. Birçoğunun saçları mahkûmlar gibi kazınmıştı. Kumandan, genç kıza doğru yürüdü. Gür bıyıklı, iri bir adamdı. Bir gözü, yakın geçmişteki bir kavgadan kalma morluğu taşıyordu ve standart kırmızı deri yelek yerine ayı postundan yapılmış bir yelek vardı üzerinde.

“Ji Lav Garnizonu’na hoş geldin,” dedi kumandan dalga geçen bir ses tonuyla.

Biri, Ping’in şapkasını çekti.

“Bu sadece genç bir çocuk,” diye hayret etti biri.

“Onunla ne yapacağız?” dedi haince sırıtan bir diğeri.

Diğer muhafızlar etrafında toplandılar, sıkıcı hayatlarını renklendirecek herhangi bir eğlence arıyorlardı.

“Dans edebiliyor mu?”

Ping başını iki yana salladı.

Birçok mızrak, Ping’in kaburgalarına battı.

“Haydi, dans et bizim için!”

Ping kımıldamadı.

“Ya akrobasi?” dedi içlerinden biri. “Biraz da amuda kalk bakalım!”

Muhafızlar kakhaha attılar ve geç kızı ittiler ancak Ping yerinden kımıldamadı.

“Surların üzerinde yürütün onu!”

Adamlar, Ping’i duvarın kenarına ittiler ve dar surların üzerine tırmandırdılar. Genç kız, aşağıya baktı. Üç *şang* yüksekten düşüş demekti aşağısı. Bir başka mızrak, genç kızı sırtından dürttü. Ping, odaklanıp, sur boyunca rahatlıkla yürüdü.

“Hiç eğlenceli değil,” diye söylendi askerlerden biri.

“Çalıştırın onu,” dedi kumandan. “Ahırını temizletin.”

Adamlar, Ping’i duvarın üzerinden indirdiler ve merdivenlerin aşağısındaki ahıra sürüklediler. Genç kız, itiraz etmedi. Önünde sonunda askerlerin çoğu uyuyacaktı ve o da kaçabilecekti.

Ahır da, en az garnizonun geri kalanı kadar ihmal edilmişti. Genç kız, artık önünü göremeyeceği kadar karanlık olana dek, leş gibi kokan ahırdaki at dışkılarını kürekle temizledi. Daha sonra genç kızı, askerlerin barakalarının önündeki avluya götürdüler. Ellerinden ve ayaklarından, atları bağlamak için kullandıkları kazığa bağladılar.

Muhafızlar, barakalarında akşam yemeklerini yediler. Ping adamların yiyecek ve içecek kıtlığından şikâyet ettiklerini duyabiliyordu.

“Bu en azından şarap istihkakımızın arttığı anlamına gelir,” dedi içlerinden biri.

Hepsi kahkaha attı. Kimse Ping’e yemek teklif etmedi. Genç kız bu durumdan memnundu. Yedikleri yemek, genç kızın Huanling Sarayı’nda domuzları beslediği yemden bile daha kötü kokuyordu. Askerler yemekten sonra elden ele, darı şarabı testilerini dolaştırmaya başladı. İyi, diye düşündü Ping. Yakında uykuya dalarlar.

Ping, bir plan yapmak zorundaydı. Daha önce de benzer planlar yapmıştı. Güzel planlar, başarılı planlar. Elinde ne imkân varsa onu kullanarak dâhice planlar yapmıştı genç kız. Ancak elleri ve ayakları bağlıydı. Kullanabileceği herhangi bir şey de yoktu. Kay, giderken her şeyin içinde olduğu çantayı da almıştı.

Ping, *qi* gücüne odakladı. Bir seferinde koskocaman bir kayayı bile *qi* gücüyle ters çevirmişti. Kuşkusuz, birkaç deri kayışı koparabilirdi. Birkaç derin nefes aldı ve konsantre oldu. Saat geç olmuştu ve genç kız yorgundu ancak kalan tüm *qi* gücünü topladı ve bunu el ve ayak bilekleri etrafına odakladı. Deri kayışlar sanki bitki sapları gibi kolayca patladılar. Genç kızın, kendi güçlerini küçümsememeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Muhafızlar artık sarhoştular ancak hâlâ herhangi bir yorgunluk belirtisi göstermiyorlardı. Ping tam oradan sıvışmak üzereydi ki, muhafızlardan birkaçı genç kızla dalga

geçmek için yanına geldiler. Hâlâ bağılmış gibi ellerini arkasına topladı ve ayaklarını birleştirdi genç kız.

“Haydi, onu atış talimi için kullanalım,” dedi birisi.

Adam tatar yayını almaya gitti. Çok sarhoştı. Tatar yayma ok yerleştirmek güç ve odaklanma gerektiren bir işti. Sarhoş asker, oku çalışarak ortalıkta sallandı. Bu iş biraz zaman alacaktı ancak Ping, önünde sonunda adamın oku yerleştirebileceğini biliyordu. Asker onu vurmayı başarsa canından olacaktı. Planlarını mahvettikleri, ilerleyişine engel oldukları ve huzurunu paramparça ettikleri için askerlere çok sinirlenmişti. Hem Kay neredeydi? Boğazından yükselen paniği hissetti. Karanlıkta, kendi başına dolanıyordu Kay. Henüz gençti ve kendine gereğinden fazla güveniyordu. Onu kurtarmaya çalışırken muhafızlar tarafından öldürülebilirdi.

“Disiplini daha sıkı tutmalısın,” diye bağırdı Ping biraz daha şarap almaya giden kumandana. “Serbest kaldığımda İmparator’a bir mesaj yollayacağım. O benim dostumdur. Neler yaptığını duyduğunda senin kelleni alacak.”

Kumandan, kızı izlemek için dışarı çıktı ve kakhaha attı. “Elbette yaparsın.”

“Sen de adamların kadar aptalsın!” diye bağırdı genç kız.

Kumandan genç kıza doğru yürüyüp onu saçlarından yakaladı. “Ne dedin sen?”

Diğer askerler de ne olduğunu görmek için geldi. Elinde tatar yayı olan asker sonunda oku yerleştirmeyi başarmış, yayı Ping’e doğru sallıyordu. Ping sakın olmalı ve öfkesini kontrol etmeliydi. Elli adamla birden başa çıkamazdı.

Tatar yaylı asker Ping'e yaklaşıp nişan aldı. Elleri titriyordu ama o kadar yaklaşıp nişan almıştı ki Ping'i vuramama ihtimali neredeyse yok gibiydi. Diğer askerleri geri çekilip arkadaşlarına cesaret vermeye başladı. Artık hava iyice kararmıştı. Bu yüzden askerlerden biri, nişan alan adamın ne yaptığını görebilmesi için kıza lambayla ışık tuttu. Lambalı asker iyice yaklaşıncı kızın yüzü ışıktan parladı.

“Bu kızını tanıyorum,” dedi asker. “Bu bir erkek çocuğu değil kız. Cadı bu kız. Ben bu kız yüzünden Ming Yang Köşkü'ndeki rahat görevimden alınıp bu sefil yere gönderildim.”

Ping adamı tanımadı ancak askerlerin hepsi gözlerini dikmiş, imparatorluğun en ücra köşesine sürülmeleri onun yüzündenmiş gibi sinirle Ping'e bakıyorlardı.

“İyi,” dedi kumandan yüzündeki hain gülümsemeyle. Tatar yaylı askeri durdurmak için elini kaldırdı. “Her zaman bir köle istemişim.”

Öfke, Ping'in göğüs kafesini dolduruyordu. Birçok zorluğa göğüs germeye hazırды. Ahırda uyuyabilir, yırtık pırtık elbiseler giyebilir, sadece fındık, fıstık ve yemiş yiyerek yaşayabilirdi ancak bir daha asla hiç kimsenin kölesi olmayacaktı. Henüz düşünmesine bile gerek kalmadan genç kızın *qi* gücü odaklandı. Kolunu kaldırdı ve içlerinde kumandanın da bulunduğu on kişiyi yere seren çok güçlü bir *qi* oku fırlattı. Ping, iyi bir zamanlamayla başka bir *qi* oku daha fırlatarak Ming Yang Köşkü'nden gelen askerin elindeki tatar yayını da başka bir tarafa savurdu. Etrafına bakarak kaçacak bir yol aradı. Şaşkınlık içindeki askerler toparlandılar, mızraklarını ellerine aldılar ve kızın karşısına

dikildiler. Genç kızın üçüncü *qi* oku çok daha zayıftı. Sadece bir askeri vurdu ve onu da sadece sendeletti. Tüm gücünü ilk iki okta kullanmıştı. Daha fazla *qi* gücü toplayamadan önce altı muhafız kızı kollarından yakaladılar.

“Evet, cadı bu.”

Askerlerin hepsi aynı fikirdeydiler ve homurdanıyorlardı.

“Ben cadı değilim!”

Genç kız, *qi* gücünü sergilemiş olmasının bu fikri desteklediğinin farkındaydı ama kendini korumak için başka ne yapabiliirdi ki?

“İmparator’la *gerçekten* de arkadaş gibiydi,” dedi kumandana, Ming Yang Köşkü’nden gelen muhafız. “Onun üzerinde biraz etkisi olabilir.”

“O zaman öldür onu,” dedi kumandan sanki bir keçinin ya da bir barbarın öldürülmesini emrediyormuşçasına sakin ve rahatça.

Ping’in öfkesinin ateşi, korkuyla boğuldu. Öfkesinin aklına üstün gelmesine izin vermişti ve şimdi hayatı gerçekten tehlikedeydi. Kay’ın hayatı da. Keşke genç ejderhanın nerede olduğunu bilseydim, diye düşündü.

Ming Yang Köşkü’nden gelen asker bıçağını çekti. Elleri titremiyordu, diğerleri kadar sarhoş değildi. Bıçak lambanın ışığında parıldadı. Bıçağını bilemek için fazlasıyla zamanı olmuştu adamın.

“Kay!” diye zihninden seslendi genç kız. “Neredesin? Bana yardım et.”

Adam kıza doğru eğildi. Çenesinin üzerinde çirkin bir sivilce vardı. Bıçağını sağlam bir şekilde kavradı. Ping’in tüm vücudunu korku kaplamıştı. Çok gecikmeli de olsa,

önsezişinin sadece Kay'a olan tehlikeleri haber verdiğini fark etti. Kendine karşı tehlikeleri değil. Kay, genç kızla birlikte değildi. Yani tehlikede değildi, ancak genç kız tehlikedeydi.

Adam bıçağı kızın kalbine saplamaya hazırlandı. Dişlerinin arasında bir parça keçi eti kalmıştı. Ping gözlerini kapadı.

Birden geceyi parçalayan korkunç sesler duyuldu. Genç kızı tutan eller gevşedi. Ping gözlerini açtı. Askerler kızı tamamen unutmuş gibiydi.

Doğuda iki sarı ateş kasımpatı çiçekleri gibi açmıştı.

“İki işaret kulesi!” diye bağırdı birisi. “Saldırı! Üç bin barbar!”

Kumandan bağırarak emirler yağdırıyor ancak hiç kimse onu dinlemiyordu. Bütün askerler, silahlarını almaya koştular, umursadıkları sadece kendi hayatlarıydı. Aylak imparatorluk muhafızları, kuzeye bakan duvara güçlkle tırmandı ve tatar yaylarıyla karanlığa nişan aldı. Hâlâ bir sürü asker, bir sonraki kuleyi uyarmak için uzun süredir ihmal ettikleri kendi kulelerine ulaşmaya çalışıyordu. Kumandan bir takım askeri dışarı çıkmaları ve barbarlara saldırmaları için organize etmeye çalışıyordu. Ancak şansı pek yaver gitmiyordu. Hiç kimse karanlığa çıkıp görünmez bir düşmanla savaşmak istemiyordu. Adamlar arasında itiş kakış başladı.

Ping bu karmaşadan faydalanıp iç kapıya doğru süründü. Kapıyı kapalı tutan sürgüyü kaydırınca kapı açıldı. Muhafızlar, sonunda işaret kulesini yakmayı başarmışlardı. Alevler genç kızın kaçışını aydınlattı.

“Kızı yakalayın,” diye bağırdı birisi. “Onu dışarı yolların. Dışarda barbarlar varsa kızın peşine düşerler!”

Askerler, hepsinin hemfikir olabilecekleri bir şey bulmuşlardı. Ping yeniden yakalanmıştı. Ancak bu sefer kız bağlamak yerine eline zorla bir kılıç tutuşturup dışarıya, imparatorluk sınırlarının dışına ittiler.

Ping gecenin içine koştu. Özgür kalmak için tek umudu buydu. Kılıcını ileri doğrultup sanki arkasında binlerce cesur imparatorluk askerinin gücü varmışçasına çığlık attı. Duvarın önündeki kumlu alan boyunca koştu, ayağı takıldı, düştü, kalktı ve tekrar koştu. Kılıcını her yöne doğru savurarak önünde duran barbarlara saldırdı ve nasıl bir direnişle karşılaşsın karşılaşırsın geri çekilmedi.

Genç kızın karşısında duranların barbar değil ağaç olduğunu anlaması için birkaç dakika geçmesi gerekti. Kol ve bacak değil, ağaç dallarını kesiyordu. Durdu, iki eli de kılıcın kabzasındaydı, nefes nefeseydi. Kimse ona saldırmadı. Etrafına bakındı. Etrafını sarmalayanlar sadece karanlık şekilli ağaçlar ve kayalardı. Baybuy Sarayı’ndayken duyduğu barbar saldırılarına ait sesleri duymaya çalıştı; atların toynaklarından çıkan sesler, çağlayarak akan garip çığlıklar, yabancı bir dilde bağrışlar. Hiçbiri yoktu.

Arkasında kalan kavganın derinden gelen karmaşasını ve barbarlarla kimlerin savaşacağı üzerine tartışan imparatorluk muhafızlarının öfkeyle yükselen seslerini duyabiliyordu. Ping barbarların üzerine çullanmasına hazır bir şekilde kılıcını kavradı. Ancak hiçbir şey olmadı.

Kendi çevresinde bir tam daire daha döndü. Birden etrafını saran kayalar canlandı. Arka ayakları üzerinde

doğrulduklar ve cüppeli adamlara dönüştüler. Aynı gün içinde ikinci kez Ping'in elleri yakalanmış ve arkasından bağlanmıştı. Garnizondaki adamların, bu kadar çabuk olmalarına ve bu kadar iyi gizlenebilmelerine inanamamıştı. Arkasını döndü. Genç kızı yakalayan adamlar imparatorluk muhafızları değildiler. Bunlar barbarlardı.

• bölüm dokuz •

KAPLANIN AĞZINA DOĞRU

“Muhafızlara görünmeden duvarı geçmek istiyorsanız,” dedi Ho Yee, “size gözcü kulelerinin birbirlerinden çok uzak olduğu ve duvarın altından geçen gizli bir geçit bulunan bir yer söyleyebilirim.”

Ping kendini kurtarmaya çalıştı ancak kızı yakalayan eller kuvvetli ve kararlıydı. Onu ağaçların altındaki çalılıklar boyunca sürüklediler. Dallar yüzüne tokat gibi çarpıyordu. Dengesini kaybetti ve düştü. Birisi koltukaltlarından kızı yakaladı, kolaylıkla ayağa kaldırıp bir atın arkasına attı. Cüppeli figürlerden biri ata binerken, bir çift kaba el kızı atın eyerinin arkasına sıkıca bağladı. Ping kafasını kaldırıp kendisini yakalayanlara bakamadan at hızlanıp dörtnala koşmaya başladı. Atın toynaklarının yere her vuruşunda Ping nefesinin kesildiğini hissediyordu. Kay'ı da yakalayıp

yakalamadıklarını merak etti. Barbarların neler yapabileceğini biliyordu. Esirlerine neler yaptıklarına dair hikâyeler duymuştu; parmak kesmek, yanan sopalarla kör etmek, zehirli yılanlarla dolu çukurlara atmak. Arkalarından dörtlü gelen üç at daha vardı ancak onlardan birinin Kay'ı taşıyıp taşımadığını göremiyordu. Zihninde Kay'ın sesini dinledi ancak bir şey duyamadı. Genç kızın, atın arkasına yüklenmiş sığır gövdesi gibi hoplaya zıplaya taşınmasına izin vermekten başka hiçbir şansı yoktu. Lav Ma'nın, Huangling Sarayı'ndaki yaşlı kadının, tekrarlamaktan çok hoşlandığı bir söz vardı. *Kurt ininden çıkıp kaplanın ağzına girmek*. Sadece birkaç hafta önce Ping'in tüm derdi, neredeyse imparatorlukta herkesin onunla dost olmak istemesiydi. Hiç düşmanı yoktu. Şimdiyse Çin Seddi'nin iki tarafında da ona zarar vermek isteyenler vardı.

Ping olanlara anlam vermeye çalıştı. Bir avuç barbar, bir imparatorluk garnizonuna saldırmıştı. Kızı yakalamışlar ama barakalarına sinmiş imparatorluk muhafızlarını umursamamışlardı. Barbarların kendi izini sürüp sürmediğini merak etti. Belki de bu yüzden içinde izlendiğine dair bir his oluşmuştu. Hiung Nu'nun beyaz atları kurban ettiğine ve kanlarını içtiğine dair hikâyeler duymuştu. Ellerine bir ejderha geçirirlerse neler yapabileceklerini düşünmeye bile katlanamıyordu. Diğer yandan barbarların, tanrılarına insan kurban ettiklerine dair hikâyeler de duymuştu Ping. Belki de aslında istedikleri Kay değil, genç kızın kendisiydi. Zihninden Kay'a seslendi ancak hâlâ bir cevap yoktu. Belki de ejderhayı geride bırakmışlardı.

Atlar uzunca bir süre karanlıkta dörtnala koştular. Ellerini ve ayaklarını bağlayan ipler kızın derisini yüzdü ve sanki yanıyormuşçasına canını acıtmaya başladılar. Ping uyanık bir halde atın arkasında hoplaya zıplaya taşınıyor mu yoksa bunların hepsi bir kâbus mu karar veremiyordu.

Gökyüzü griye dönmeye başlarken atlar durdu. Ping'in ipleri çözüldü ve attan aşağı çekildi. Bacakları uyuşmuştu ve ayakta bile duramıyordu. Barbarlardan biri genç kıza taşıdı, basık bir kulübenin dışında yere bıraktı. Hava biraz daha aydınlanmıştı. Gökyüzü kızın üzerinde ve her yanındaydı. Her yönden ufka kadar aydınlık bir gökyüzü uzanıyordu. Dağları ve Çin Seddi'ni tamamen arkalarında bırakmışlardı. Görünürde ne bir ağaç ne de bir kaya vardı. Sararmış çimen öbeklerini saymazsak sadece uçsuz bucaksız, çıplak ve dümdüz bir arazi her yöne doğru uzanıyordu. Genç kız getirildiği yerin kulübe değil bir çadır olduğunu da görebiliyordu artık. Keçeden yapılmış geniş, kara bir çadır. Ortadaki bu çadırı yaklaşık 20 kadar daha ufak çadır, uyuyan hayvanlar gibi çevrelemişti. Ayrıca yüzlerce attan oluşan bir sürüyü çevreleyen, dallardan yapılmış bir de ağıl vardı. Güneş ışıkları atlara vururken hayvanların sırtından buhar yükseliyordu. Çok güzel hayvanlardı. Uzun boylu, zarif, dalgali yeleleri olan; kısa ve tıknaz imparatorluk atlarına hiç benzemeyen hayvanlar. Genç kıza yakın atlardan birçoğu, kıza dikkatle inceledi. Kuvvetli ve zeki görünüyorlardı.

Ancak atlara olan hayranlığı sona erdikten sonra kendisini kaçıranlara baktı genç kız. Saçları örülü, koyu tenli adamlardı. Hayvan postundan yapılmış yelekler giyiyor,

parlak altın tokalı deri kemerler takıyorlardı. Keçeden pantolonları, diz üstü çizmelerinin içine sokulmuştu. Adamların hepsi kenarları kürkle çevrili şapkalar takıyorlardı. Adamlar, kaçamak bakışlar attılar ve Ping'in anlayamayacağı kaba bir dille, birbirlerine homurdandılar. İmparatorluktaki insanlardan daha farklı bir kokuları vardı. Genç kıza köleyken baktığı keçilerin kokularını hatırlatan keskin bir koku.

Çadırın perdesi açıldı ve dışarıya bir adam çıktı. Bacakları henüz vücudunu taşıyamadığı için Ping yerde oturuyordu. Adam geldi ve kızın başına dikildi. Kıyafeti diğer adamların kıyafetlerine benziyordu ancak tek farkı, bu adamın ceketin altına bir de ipek mintan giymiş olmasıydı. Ping adamın altın kemerine daha yakından baktı. Kemerin tokası, bir kavga sırasında birbirine dolanmış iki hayvan figürü şeklindeydi. Bu kadar basit insanların, böylesine zarif bir süs eşyası yapabildiklerine inanmak zordu.

Atların sürücüleri sessizdi, adam kendi kaba saba dillerinde, onlara bir şeyler anlatıyordu. Ping bu insanlarla hiçbir şekilde iletişim kuramayacağını fark etti. Bu adamlara hiçbir şey açıklayamazdı. Hayatı için yalvaramazdı bile. Atlılar döndüler ve gittiler. Birisi, ateşteki odunları karıştırdı ve alevi şiddetlendirdi. Adam, el kol işaretleriyle ateşin yanına oturmasını söyledi kıza. Karanlık yavaş yavaş çekilirken, kampa ilişkin daha çok detay da gözler önüne seriliyordu. Çitle çevrilmiş bir alanda küçük bir koyun sürüsü vardı. Çok miktarda deve seyrek çimenler arasında otluyordu. Ateşin diğer yanında başka biri oturuyordu. Genç kızın kalbi birden gümbürdemeye başladı. Bu bir insan değil bir

ejderhaydı. Bir yığının içine düşmüş gibiydi. Genç kız, zorlukla ayakları üzerinde doğruldu ve ejderhaya doğru koştu.

“Kay!” diye bağırdı kız. “Ne yaptı barbarlar sana?”

Genç kız ejderhanın yanına varınca dizlerinin üzerine çöktü. Kay gözlerini açtı ve esnedi.

“Hiçbir şey.”

“Silahları yüzünden canın yanıyor mu?”

“Hayır. Silahları ve mızrakları bronzdan yapılmış.”

“Yaralı değil misin?”

“Hayır.”

“Atlardan birinde miydin sen de?”

“Evet.”

“Ama zihnimden konuştum seninle. Bana cevap vermedin.”

“Uyuyordu.”

“Çok rahatsızdın! Orada nasıl uyumuş olabilirsin ki?”

“Kay her yerde uyuyabilir.”

Adam ilgiyle onları izliyordu. Ping yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti.

“Ejderhaların zihinlerini okuyabildiğin söylendi bana,” dedi adam. Ancak Ping’le konuşuyor olmasına rağmen gözlerini Kay’dan ayırmıyordu.

Genç kız şaşkınlıkla adama döndü. Adam imparatorluk dilini konuşuyordu. Kadının biri Ping’e doğru yürüdü ve ona ahşap bir kâse uzattı. Bir tane de Kay için yere bıraktı ancak onun yanına yaklaşmadı.

Ping kâsesinin içindekilere bir göz attı. Grimsi bir sıvıdan dumanlar yükseliyordu. Barbarlardan bile daha kötü kokuyordu.

“İç,” dedi barbar. “Gücünü topla. At sırtındaki zorlu yolculuk için özür dilerim ama adamların senin dilini konuşamıyorlar. Sana zarar vermeyeceklerini söyleyebilecek kelimeleri yoktu. Oyalansalardı sen de onlar da okların hedefi olurdunuz.”

Kay sıcak sıvıyı iştahla, höpürdeterek içti.

“Tadı güzel,” dedi Ping’e.

Ping, üşümüştü ve açtı. Grimsi sıvıdan bir yudum aldı ve suratını astı. Tadı kokuşmuş süt gibiydi.

“Bu kırmızı, kısırakların sütünden yapılan bir içecek,” dedi adam. “Tadı senin damak tadına uygun olmayabilir ama yine de iç. Sana iyi gelecektir.”

Ping nefesini tuttu ve ekşi içecekten bir ağız dolusu yuttu. Tadı kızın tüylerini ürpertti ancak biraz ısınmasını da sağladı.

“Bizler yaylarını gererek yaşayan gezgin insanlarız. İmparatorluk halkı gibi tahıl veya sebze meyve yetiştirmeyiz. Bütün yiyeceğimiz hayvanlarımızdan ya da avlarımızdan gelir.”

Ping garip görünüşlü adama baktı.

“Benim adım Ho Yee,” dedi adam. “Bu gezgin kabilenin şefiyim. Gözlerinde birçok soru görüyorum.”

“İmparatorluk dilini nereden biliyorsun?” diye sordu Ping.

“Babamdan öğrendim.”

Bu hiçbir şeyi açıklamıyordu.

“Bir nesil önce Büyük Kralımız, güneydeki toprakların imparatoru ile bir ateşkes anlaşması yaptı,” diye devam etti Ho Yee. “Ateşkesi sürdürmeye kararlı olduğunu göstermek

için İmparator, kızlarından birini Büyük Kralımıza hayat arkadaşı olarak gönderdi.”

“Eski İmparator’un kız kardeşlerinden birisi mi?”

Ho Yee, başıyla onayladı.

“Büyük Kralımız, İmparatorluk askerleriyle savaştan dersler aldı. Yaylarıyla yaşayan tüm kabileleri bir araya getirdi. Kabileler birlik olunca İmparatorluğu yendiler ve eski İmparatorunuz, bize her yıl ipek ve şarap yollamak üzere bir anlaşma yapmak zorunda kaldı. Kız kardeşi de, bu anlaşmanın bir parçasıydı. Yanında hizmetçileriyle ve ona akıl hocalığı yapan bilge bir adamla birlikte geldi. Bu adam, babamla dost oldu ve ona imparatorluk dilini konuşmayı öğretti.”

Prensese Yangşin, barış teklifi olarak ülke dışına yollanan tek kadın değildi. Köle olarak büyüyen Ping, zengin ve soylu insanların, canları ne isterse onu yapabileceklerini düşünmüştü her zaman. Ancak artık böyle olmadığını biliyordu. Zengin bir kadın da, barış pazarlığı olarak uzaklara gönderilebilir, hediye edilen bir at misali birilerine verilebilirdi. En azından Prensese Yangşin, hâlâ İmparatorluk sınırları içinde yaşıyordu. Liyu Çör’ün babası, eski İmparator, kız kardeşini barbarlarla birlikte yaşaması için Çin Seddi’nin ötesine yollamıştı.

“Peki, barbarlar Kay’ı ve beni neden esir aldılar?”

“Kendi güvenliğiniz için. Yolculuğunuzun haberi bize kadar ulaştı. Bölgemize girecek olursanız size göz kulak olmamız için bir mesaj ulaştı bize. Ji Lav Garnizonu’ndaki askerler cahil ve zalimdir. Onlar tarafından yakalandığınızı haberini alınca sizi kurtarmaları için adamlarımı yolladım.

Daha kibar olabilirdi ama en azından artık güvendesiniz. Yolculuğunuza devam edebilirsiniz.”

“Esir değil miyiz?”

“Nereye gitmek isterseniz gitmekte özgürsünüz.”

Ping’in sormak istediği birçok soru daha vardı ancak Ho Yee, elini kaldırarak bu soruları durdurdu. Kendi adamlarının toplandığı yere gitti. Birlikte diz çöktüler, yüzlerini doğan güneşe döndüler ve dua ettiler. Ping özellikle onlara göz kulak olunması için kimin mesaj yolladığını öğrenmek istiyordu. Mesajı yollayan Dük olmalıydı. Onunla arasını iyi tutarak oradan ayrılmış olduğuna memnundu genç kız. Eğer o mesaj olmasaydı, genç kız şu anda Ming Yang Köşkünden gelen askerin elinde can vermiş olacaktı.

Ping, Kay’a döndü. “Beni terk etmedin,” dedi kız sessizce.

“Terk etti.”

Ping’in kalbi, birisi sanki avucunda sıkıyormuş gibi ezildi.

“Ama Kay fikrini değiştirdi, Ping’in kendi başına kaybolacağını düşündü.”

Ping’in aklına, aniden bir şey geldi. *Değişimler Kitabı*’nın kehanetinin dördüncü satırını hatırladı genç kız. *Atlamak üzere olan bir ejderha tereddüt edecek. Bir hata olmayacak.*

“Sanırım tam atlamak üzere olduğunu ama tereddüt ettiğini söyleyebilirsin?” dedi Ping.

“Eski kitaptaki gibi.”

“Evet. Ve hata olmadı, tıpkı söylendiği gibi. İşte burada, İmparatorluk sınırları dışında, barbarların insafına kalmış durumdayız ama güvendeyiz. İmparatorluk içinde olduğumuzdan çok daha güvendeyiz.”

Dualar bittikten sonra herkes, Hiung Nu kadınlarının hazırladığı yemeklerini yedi. Kadınlar da erkekler kadar koyu tenliydimler. Uzun etekler ve keçeden yapılmış ayakkabılar giiyorlardı. Ceketlerinin altında renkli ipekten yapılmış bluzlar giymişlerdi. İçlerinden birisi, Kay ve Ping'e yemek dolu kâseler getirdi. Kadın ejderhaya yaklaşmak istemedi ve kâseleri biraz uzaklarında yere bıraktı. Kulağında yeşim taşından yapılmış küpeler vardı ve bu küpelere bağlı altın kolyesi kadın eğildiğinde çenesinin altına kadar uzanıyordu. Ping kâseleri aldı. İçlerinde kurut peyniri ve pişmiş et dilimleri vardı.

Kay, peynir topaklarından birini pençesinin ucunu batırarak aldı ve kırmızı dilinin ucuyla tadına bakmadan önce bir süre şüpheyle inceledi. Daha sonra ağzına attı ve çiğnedi.

“Kay, katı süt topaklarını sevdi.”

Yemek garip kokuyordu ancak Ping acıkmıştı. Çantasında yemek çubukları olmasına rağmen, barbarlar gibi parmaklarıyla yedi yemeği.

“Barbarlar iyi,” dedi Kay bir kemiği kemirirken.

Ping ejderhayla aynı fikirde olmalıydı. Hiung Nu her ne kadar kampa getirilen kıza karşı temkinli, yanındaki garip yaratıktan ise korkuyor olsa da Ping ve Kay'a iyi davranılmıştı.

“Belki de, onlara barbarlar dememeliyiz,” dedi Ping. “Ya da Hiung Nu.” Hiung Nu, vahşi köleler demekti.

“Onlara Ma Ren demeli,” dedi Kay.

“At İnsanları. Onlar için güzel bir isim bu.”

Ping önündeki yemeği gıdım gıdım yedi. Tadı bozuk süt ve kokmuş çorap gibi olsa da, yemeklerin gücünü yerine getireceğine ikna etmeye çalıştı kendini. Kay kâsesini yaladı. Genç kız, Ma Ren yanındayken kendini güvende hissediyordu. Onların da batıya gidiyor olmalarını ve yolculuk için Kay'la birlikte onlara katılmayı umut etti. Ping bir dilim daha et çiğnedi. Onların garip yemeklerine alışması gerekiyordu.

“Misafirperverliğiniz için teşekkürler,” dedi Ho Yee geri döndüğünde.

“Genç bir kızın kendi başına yolculuk ediyor olması ilginç,” dedi adam.

“Yalnız değilim,” dedi Ping, ejderhayı işaret ederek.

Ho Yee, gülümsedi. “Yabancı yine ejderhayla yolculuk edecek.”

Ping bir ejderhayla nasıl yol arkadaşı olduklarını, nereye gittiklerini sormasını bekledi adamın ancak adam hiçbir şey sormadı.

“Sen de bizim gibi gezginsin,” dedi adam.

Ping başıyla onayladı. “Öyleyim ama mecburiyet nede-niyle, isteyerek değil. Bir gün, bir yere yerleşip kalabilmeyi ve oraya ‘evim’ diyebilmeyi istiyorum. Sen istemez misin?”

“Hayır,” diye cevapladı Ho Yee. “Ölene kadar gezmeye devam edeceğim.”

Yemekleri bittikten sonra kadınlar ve kızlar günlük işle-rine koyuldular; hayvanlarla ilgilenmek, bir sonraki yemeği hazırlamak, çadırları onarmak gibi. Genç oğlanlar, küçük yaylarıyla okçuluk çalışması yapıyordu. Ayrıca binicilik ye-teneklerini de geliştiriyorlardı, büyük olan at üzerinde, en

küçükleriye bir koyunla. Ping yeni yürümeye başlayan bebeklerin korkmuş hayvanlarla uğraştıklarını görünce gülmeden duramadı.

Ma Ren cömert ve kibardı ancak Kay'a karşı oldukça temkinliydi. Ona dokunmak istemiyorlardı. Yanından geçmeleri gerekirse, gözlerini başka tarafa çeviriyorlardı. Çocuklar da ejderhaya yaklaşmıyordu. Ejderhanın varlığından rahatsız olmayan bir tek Ho Yee vardı. Kay'a bakmaktan korkmuyor hatta ejderhanın pullarına ve sırtındaki dikenlerine dokunuyordu.

Ping'in kullanması için bir çadır kurulmuştu. Çadır oldukça konforluydu. Keçe halılarla kaplanmış, ipek minderler ve kürkten battaniyelerle dekore edilmişti. Günü dinlenerek ve ceketini onararak geçirmek, Ping'in hoşuna gitti. Ho Yee, genç kızla değil diğer erkeklerle birlikte oturuyordu. Kay, çocuklarla oynamaya çalışmıştı ancak çocuklar koşarak kaçmış ve annelerinin eteklerinin arkasına saklanmışlardı.

Şafak vakti Ping'e bir tabak koyun yahnisi ve biraz daha kıymız verildi.

"Teşekkür ederim," dedi genç kız.

Yemeği getiren kadın başıyla selam verdi ve uzaklaştı.

"Biz süre sizinle birlikte seyahat edebilir miyiz?" diye sordu Ping Ho Yee'ye.

"Sizinle aynı yöne gitmiyoruz," dedi Ho Yee. "Bu ilkbaharda çimenler seyrek. Daha iyi otlaklar bulmak için doğuya doğru gitmeliyiz. Belki Çin Seddi'ni aşmak ve imparatorlukta otlak aramak zorunda kalacağız."

"Ne zaman yola çıkıyorsunuz?"

"Yarın."

Ping hayal kırıklığını gizleyememişti.

“Üzgünüm ama önce kendi halkım gelir.”

“Kay’ı sevmiyorlar, öyle değil mi?” diye sordu Ping. Otlak aramanın, bu kadar erken yola çıkmalarının tek sebebi olmadığından kuşkulanmıştı genç kız.

Ho Yee, ateşin ışığında parıldayan altın kemerini gösterdi. Ping, üzerindeki çizime yakından baktı. Artık kavga eden hayvanları görebiliyordu; bir ayı ve bir ejderha.

“Bizim hikâyelerimizde böyle hayvanlar vardır,” dedi adam. “Hikâyelerimiz, acımasız hayvanlardan bahseder.”

Kemerin tokasındaki ejderha, dişi ayının ensesine batırmıştı. Pençeleri ayının midesinde korkunç yaralar açmıştı.

“Güçlüler ama bu dünyadan değiller.”

Ertesi sabah erken saatlerde, Ma Ren, çadırlarını topladılar. Önemli bir köy gibi görünen yerleşke sadece birkaç direğin yerinden çekilmesiyle iri bir kumaş öbeğine dönüşmüştü. Evlerin tümü kısa sürede sepetlere kaldırılacak ve develere yüklenecekti.

“Senin için bir şeyim var,” dedi Ho Yee.

Adam bir atın dizginlerini tutuyordu. Ping bu atın adamın atı olduğunu düşündü ancak adam dizginleri genç kıza uzattı.

“Bu sizin yolcuğunuzu hızlandıracaktır,” dedi adam.

Genç kız, bir atın kaç para ettiğini bilmiyordu ancak fazlaca altın *yen* edeceğinden emindi. “Yanımdaki bütün altını size verebilirim ancak bu kadar güzel bir atın bedelini ödemeye yetmeyecektir.”

Ho Yee, gülümsedi. “Bu bir hediye.”

“Ama bunu kabul edemem,” dedi Ping.

“Güvenliğin konusunda endişelenen bir arkadaşın var. Sana yardım edeceğime dair ona söz verdim.”

Dük’ün Ho Yee’ye altın yollayıp yollamadığını merak etti Ping.

Adam, Kay’ın kulaklarını okşadı. “Ve bir ejderhayla tanışmak nadir bir ayrıcalık oldu benim için.”

“Teşekkür ederim,” dedi Ping. “Çok kibarsın. Ama nasıl ata binileceğini bilmiyorum.”

“Bundan kolay bir şey yok,” dedi Ho Yee. “Tüm yap-man gereken oturmak.”

Ma Ren, henüz bir çocukken ata binmeyi öğreniyordu. Onlar için ata binmek, yürümek kadar kolaydı. Ho Yee, eğildi ve parmaklarını birbirine geçirdi. Böylece Ping adamın ellerini basamak olarak kullanıp ata çıkabilecekti.

“Peki ya Kay?”

Ho Yee şüpheyle ejderhaya baktı. “Atın onun binmesine izin vereceğini sanmıyorum.”

“Kay ata binmek istemiyor,” dedi ejderha. Atın kendisinden çekindiği gibi ejderha da attan çekiniyordu.

“Binmek zorundasın,” dedi Ping.

“Ejderha başını iki yana salladı. “Kay yürüebilir.”

“Ama atlar hızlı giderler, her gün birçok *li*.”

“At hayvanı çantayı taşırsa, Kay ayak uydurur.”

Kay atın yarı boyundaydı ancak Ping ejderhayla daha fazla tartışmadı. Ho Yee, heybeyi Kay’ın omuzlarından aldı ve ata yerleştirdi. Adam, Ping’e biraz et ve bir tulum dolusu kımız verdi. Ma eyerlerine yerleşiyor, çocuklar annelerinin eteklerini çekiştiriyor, develer huzursuz sesler çıkarıyorlardı.

“Lung Şian adında bir yer duydun mu hiç?” diye sordu Ping.

Ho Yee, başını iki yana salladı. “Yay ile yaşayanların topraklarında hiç köy bulunmaz.”

“O zaman imparatorluğa geri döneceğiz.”

“Muhafızlara görünmeden duvarı geçmek istiyorsanız,” dedi Ho Yee, “size gözcü kulelerinin birbirlerinden çok uzak olduğu ve duvarın altından geçen gizli bir geçit bulunan bir yer söyleyebilirim.”

Ping, o deliği Ma Ren’in kazıp kazmadığını sormadı ama duvardaki bu deliği bulmak için adamın verdiği direktifleri dikkatle dinledi.

“Bize çok kibar davrandınız,” dedi Ping.

Ho Yee, incelikle kendi atına atladı ve elini havaya kaldırdı. Atlılar, topuklarını atlarının yanlarına doğru batırdılar, yayalar ellerindeki deri kırbaçları, develerin sırtlarında şaklattılar. Ma Ren, doğuya doğru yola çıktı. Ping gidişlerini izledi. At sırtındaki adamlar, atlarını büyük bir grup halinde topladı. Yaya kadınlar, en küçük çocuklarını sırtlarına bağladılar ve koyun sürülerine dürtükleyerek yön verdiler. Develer, sırtlarında katlanmış çadırlar ve kap kaçıktan oluşan yüksek öbeklerle, ağır aksak yola koyuldular. Sadece Ho Yee arkasını döndü ve el sallayarak genç kıza veda etti.

Ping’in atı sabırsızca homurdandı. Ping, Ma Ren’den gördüğü şekilde topuklarını, atın yan taraflarına doğru batırdı. At kımıldamayarak reddetti.

“Haydi, seni aptal hayvan!” dedi genç kız, ata topuklarıyla vurabileceği kadar sert vurarak.

At, yerinden bir milim bile kıdıldamadı. Yerde hiç yiyecek çimen olmamasına rağmen hayvan yeri inceliyor, burnundan soluyor ve taşlara homurdanıyordu. Genç kız, bir kez daha ata topuklarıyla vurabileceği kadar sertçe vurdu ve sağrısında da, Ho Yee'nin kendisine verdiği deri kırbağı saklattı. At hâlâ kıdıldamıyordu. Tekrar yere doğru eğilip daha fazla çim aramaya koyulmuşken birden at arkadaşlarının ileride gözden kaybolduğunu gördü hayvan. Aniden hafif bir tempoda ilerlemeye başladı ama ters yöne doğru. Ping,elleriyle atın dizginlerine, bacaklarıyla da gövdesine tutunabilmek için tüm gücüyle çaba gösteriyor ve atı durdurmaya çalışıyordu. Ho Yee, genç kızı gördüğü zaman neredeyse Ma Ren'e yetişmişlerdi.

Adam, atını geri sürdü ve dizginleri genç kızın elinden aldı.

“Ata emir verirken katı olmalısın,” dedi adam. “Efendinin sen olduğunu bilmek zorunda.”

Adam atı geri çevirdi, dizginleri tekrar Ping'e verdi ve atın sağrısına kırbağıyla nazikçe vurdu. Hayvan, evcil bir köpek kadar uysalca koşmaya başladı.

“Sanırım yürümeyi tercih etmeliydim,” diye söylendi kendi kendine Ping.

*Ping ayı postuna sarındı ve yere uzandı.
Ancak uyuyamadı.*

Sabahın geri kalan kısmında, uysal bir şekilde tırıs tempoda ilerlemeye devam etti at. Ping atın üzerindeyken bir şey yemeyi düşündü, böylece durduktan sonra hayvanı tekrar hareket ettirmesi gerekmeyecekti. Ama sonunda işemek için durması gerekti ve kalçaları da ağrımaya başlamıştı. Atı dizginlerinden çekip durdurdu ve acemice yere doğru kayd.

Ping, sonunda bacaklarını esnetebilmekten memnundu ve bütün sabah boyunca oturmaktan başka hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen şaşırtıcı bir şekilde acıkmıştı. Genç kız ve Kay, kuru et parçalarından yediler ve Ho Yee'nin verdiği kımızdan içtiler. Çok geçmeden ata geri binme zamanı gelmişti.

“Dizginleri sen tut, Kay,” dedi Ping, “ben ona binerken.”

Kay dizginleri tutar tutmaz, at şahlanmaya ve kişnemeğe başladı. Eski sahipleri gibi o da ejderhadan hoşlanmamıştı. Ping dizginleri tekrar aldı ve atı sakinleştirmeye çalıştı. Hayvanın sırtı genç kızın omzu yüksekliğindeydi. Genç kız eyerin altındaki keçeyi kavradı ancak ata binmeyi başaramadı. Hayvan çok uzundu. Genç kız çevresine bakındı. Bomboş, düz bir arazideydiler. Ata binebilmek için tırmanabileceği bir ağaç ya da üzerine çıkabileceği bir kaya yoktu etrafında.

“Kay’ın sırtına çıkabilirsin,” diye bir öneride bulundu ejderha.

At, sakince yerdeki sarımtırak çimenlerden bir parça yiyordu ancak Kay kendisine yaklaşıncı biraz ileri kaçtı.

“Şekil değiştirmeyi dene,” dedi Ping.

Kay kaya şeklini aldı. At çimenleri gevelemeye geri döndü. Kay, tam yanına gelene kadar ata milim milim yaklaştı. Ping, Kay’ın kaya şeklindeki sırtına dikkatlice çıktı ve bacaklarından birini atın üzerine attı. Genç kız pantolon giymekten memnundu. At kısa bir süreliğine sağa sola sıçradı ancak sonra o da sakinleşti. Ping mücadeleyi kazandığını düşünüyordu ancak bu sefer at yerinden kımıldamıyordu. Genç kız, ata vurdu, bağırdı, onu deri kırbaçla kamçılardı ama hayvan yerinden kımıldamıyordu.

Kay fark ettirmeden ata arkadan yaklaştı ve birisi kuvvetlice bir gonga vuruyormuş gibi bir ses çıkardı. At, dörtlü olduğı yerden fırladı. Ping, dizginlerin kontrolünü kaybetti ve atın yelesine asıldı. Hayvan dörtlü koşmaya devam etti. Ping bacaklarıyla ata sıkıca sarıldı ancak üze-

rinde kalmayı başaramadı. Sarsıcı bir gümbürtüyle sertçe yere düştü.

“Ping iyi mi?” diye sordu Kay genç kızın tozlar içinde yattığı yere koşarken.

Ping’in bir yanı atın sonsuza kadar kaçıp gitmiş olmasının diliyordu ancak doğruduğunda, hayvanın kendisinden sadece birkaç adım ileride, sakince çimenleri kemirdiğini gördü.

“İyyim,” dedi genç kız.

“Belki de atı burada bırakmak daha kolay olacak,” dedi Kay.

Ping, ayağa kalktı. “Hayır, beni yenmeyi başaramayacak. Ejderha sığınacağını mümkün olduğunca çabuk bulmamız gerekiyor. Ata binmek, yolculuğumuzu çok hızlandıracak.”

Kay’ın da yardımıyla Ping bir kez daha ata bindi.

“Kay tekrar k kreyebilir.”

“Hayır, bunu yapma.”

At sonunda tekrar yola koyulma vaktinin geldiğine karar verdi. Ping’in istediğinden biraz daha hızlı ilerliyordu ancak genç kız sıkı sıkı tutundu. Kay, atın yanında yürüyordu. Genç ejderhanın bacakları artık kuvvetlenmişti ve söylediği gibi hızlarına ayak uydurabiliyordu.

Ping üzerinde zıplaya zıplaya yola devam ettikçe, altındaki at taştan yapılmış gibi hissetmeye başladı. Hava kararana kadar yola devam ettiler. Ata bindiği süre boyunca kalçalarının acıyacağını düşünmüştü ancak attan indikten sonra acısı çok daha kötüydü. O kadar acı vericiydi ki genç kızın yüzünden aşağı gözyaşları akıyordu.

“Ping  zg n?” diye sordu Kay.

“Üzgün değil, Kay. Ağrılı. Çok ağrılı.”

“Zavallı Ping.”

“Yürüyemiyorum,” dedi Ping. “Daha önce canım hiç bu kadar yanmamıştı. Asla. Birisi sanki bacaklarımdaki bütün deriyi yüzmüş, ateşe vermiş ve sonra geri takmış gibi.”

“Kay’ın bacaklar da ağrıyor. Yemekte ne var?”

Etrafta hiç ağaç, dolayısıyla odun da yoktu ancak Ping, Kay’ın topladığı hayvan dışkılarından küçük ve dumanlı bir ateş yakmayı başardı. Ho Yee’nin verdiği kurutulmuş etin kalanı ve yanlarındaki tahıllardan bir yahni pişirdi genç kız.

Yemek yemeyi bitirdikten sonra Kay kendine bir yuva hazırladı ve çok geçmeden uykuya daldı. Ping ayı postuna sarındı ve yere uzandı. Ancak uyuyamadı. Kalçalarındaki ve baldırlarındaki yakıcı acı çok kuvvetliydi.

İmparatorluğun dışında, Çin Seddi’nin kuzey tarafında kaldılar ve kimse yolculuklarına karışmadı. Günler, sessiz bir işkence içinde geçti Ping için. Genç kız, tüm zamanını atla bir irade savaşı içinde, rahat edebileceği bir hızda gitmesi ve yoldan ayrılmaması için çabalayarak geçiriyordu. Hayvana kibar olmayı denedi, kaba olmayı da denedi. Ancak bu hiçbir fark yaratmadı. Hayvan hazır olduğu zaman yola koyuluyor, durmaya karar verdiği zaman duruyordu ve onu yerinden kımıldatmak mümkün olmuyordu. Ping hayvana hünnap vererek onunla arkadaş olmaya bile çalıştı. At, kızın verdiği kurutulmuş meyveleri yedi ama yürüme havasını kaybettiğinde, kızı sırtından atmak için uğraşmaya devam etti. Ping atı geride bırakmış olmaktan memnun olurdu an-

cak artık bunun için çok geçti. Genç kızın yürüyemeyecek kadar çok ağrısı vardı.

Ping her sabah acı içinde ata tırmanıyor ve hayvan yol boyunca tırıs giderken, üzerinde rahatsız edici bir şekilde zıplıyordu. Genç kız kemikleri sanki eklemlerinde tangır-dıyor, dişleriyse kafasının içinde birbirlerine vuruyor gibi hissediyordu. Sonsuza kadar canının yanmaya devam edeceğini düşünüyordu.

Genç kız, aklını acılarından ve ağrılarından başka bir şeyle meşgul etmek için Kay'ın gevezeliklerini dinlemekten bile çok memnun olabilirdi ancak ejderha, kızın hemen arkasından ilerlerken pek fazla konuşmuyordu. Atın hızına ayak uydurmak için tüm enerjisine ihtiyacı oluyordu.

“Hayvanların çoğunu severim,” dedi Kay’a. “Huangling'deki keçileri ve domuzları da sevmiştim ama bu atın seviyecek hiçbir yanı yok. At gibi kokmasını sevmiyorum. Ne zaman binmeye çalışsam, ayaklarımı ezen sert toynaklarını sevmiyorum. Beni defalarca ısırın koca dişlerini sevmiyorum. Ve seni ne zaman görse şaha kalkmasını da sevmiyorum ki bu çok oluyor.”

“Belki Ping, ona bir isim verirse daha dostane olur,” dedi Kay.

“Ona uyacak bazı güzel isimler geliyor aklıma,” dedi Ping. “Mesela Aptal veya İnatçı ya da Koca Burun nasıl olur?”

At aniden hızlandı. Ping sıkıca hayvanın yelesine sarıldı, bu sefer irade savaşını onun kazanmasına izin vermemeye kararlıydı. Beşinci günde ıstırap azalmaya başladı. En sonunda Ping, atın yürüyüş ritmiyle birlikte hareket etmeyi

öğrendi ve böylece kemiklerinin sürekli eyere çarpması ke-sildi. Genç kızın vücudu hâlâ ağrıyordu ancak eskisi kadar acı verici değildi. Aynı şekilde Kay'ın da ağrıları olmalıydı. Ejderha tüm gün boyunca atın yanında koşuyordu ancak hiç şikâyet etmiyordu.

İyi mesafe katediyorlardı ancak Ping nereye gittikle-rini halen bilmiyordu. Batıda aradıkları yerin ismini bile bilmiyordu. Yükselen Ay Köyü müydü? Yoksa Zengin Köy mü? Danze'nin harita ismi yazdığı yerin yakınında bir yer olmasını umuyordu genç kız. Tek ipucu buydu.

Ping, batıya doğru Çin Seddi'ni takibi sürdürmeye karar verdi ancak duvarı tam ufuk çizgisinde tutacaktı ve böylece imparatorluk muhafızlarının dikkatini çekmeyeceklerdi. Duvar sert bir şekilde güneye doğru döndüğünde, genç kız ve ejderha da döndüler.

Yanlarından çok az insan geçti. Kay, normalde oldu-ğundan daha sessizdi. Ejderhanın bacaklarındaki kaslar iki katma çıkmıştı ve baldırları artık bir kaplanın baldırları gibi görünüyordu. Pençelerinin altındaki yumuşak bölümler, alışık olduğundan daha hızlı ve çok daha uzun mesafeler yürümekten ötürü nasırlaşmıştı.

Çevredeki bitki örtüsü de değişmişti. Sarımsı, tozlu bir düzlükten geçiyorlardı. Batı tarafında ıssız, sivri zirveleri olan dağ sıraları vardı. Doğu tarafında, Çin Seddi'nin ar-kasında ve alçak tepelerin arkasında saklı kalan Sarı Nehir bulunuyordu. Yılın belli zamanlarında rüzgâr, ayaklarının altındaki bu sarı renkli, ince toprağı büyük nehre uçuru-yordu. Sarı Nehir'e ismini ve rengini veren olay buydu.

Kay doğudaki alçak tepelere göz gezdirmeyi sürdürdü. “Bir şey görebiliyor musun, Kay?” diye sordu Ping.

“Hayır,” diye cevapladı ejderha.

Bir gece Ping uyandı ve Kay’ı oturmuş, dolunayı izlerken buldu. Ejderhanın yeşil pulları ay ışığında, sanki yeşim taşından yapılmış gibi ışık saçıyorlardı.

“Ne yapıyorsun, Kay?” diye sordu genç kız.

“Hiçbir şey,” diye cevapladı Kay ancak orada bir anlam bulmayı beklermişçesine soluk sarı renkli küreye bakmaya devam etti.

Her sabah, bir öncekinin tıpatıp aynısı, rahatsızlık ve sıkıntı verici bir gün daha başlıyordu. Güneş artık daha da sıcaktı. Her gün bulutsuz bir gökyüzünde parılıyordu. Sarı topraklar çok verimliydi ancak en verimli toprak bile yağmur olmadan işe yaramazdı. Hiçbir yerde, hiçbir şey yetişmiyordu. Ping’in ağzı atın koşarken bir bulut gibi yükselttiği toz toprakla doluydu sürekli.

Sadece tek bir kişinin yanından geçtiler, onların aksi istikametinde seyahat eden bir tüccarın. Adamın başına sarılı bir kumaş vardı ve sadece göz hizasında ince bir kesiti açıkta bırakıyordu. Yanındaysa sırtlarına tepeleme yük yüklenmiş iki deve vardı ve hiç kuşkusuz Ma Ren ile ticaret yapmaya gidiyordu. Tüccar geçerken Ping’i görmezden geldi ancak gözleri ata takıldı.

İki hafta sonra güney ufkunda, düz kenarlı bir fırçayla çizilmiş gibi ince ve düz bir çizgi belirdi. Bu Çin Seddi’ydi. Sarı Nehir’e sarılarak ilerlemeyi bırakmış, batıya dönerek sarı renkli topraklar boyunca yoluna devam etmeye başlamıştı.

“İmparatorluğa geri mi döneceğiz?” diye sordu Kay.

“Ho Yee daha önce Lung Şian diye bir yeri hiç duymadığını söyledi. Aradığımız yerin imparatorluk içinde olduğuna eminim. Ho Yee’nin tarif ettiği gibi bir şeyler görebiliyor musun? Dinlenen deveye benzeyen ufak bir tepe, kuru bir nehir yatağı, beş dallı ölü bir ağaç?”

Kay, duvara doğru dikkatlice baktı. “Deve şeklindeki tepeyi görebiliyorum.” Ejderha, güneydoğu yönünü işaret etti.

“İyi. O zaman yoldan çıkıp duvara doğru devam etmemiz ve Ho Yee’nin anlattığı gizli tüneli bulmamız lazım.”

Akşamüstü rüzgâr, acı içindeki bir köpek gibi uğuldayarak iyice hızlandı. Rüzgârla savrulan keskin kum taneleri Ping’in ellerini ve yüzünü yakıyordu. Genç kız atla mücadele etmediği zamanlarda da rüzgârla boğuşuyordu ancak her iki kavgayı da kaybediyordu. At genç kızın verdiği hiçbir komuta uymuyor, rüzgâr ise gözlerini kumlu toprakla dolduruyordu. Ping gece elbisesinden kalanı çantasından çıkardı. Rüzgâr, çantanın içine de sızmıştı ve beyaz elbise artık toprak gibi kahverengiydi. Tüccarı kendine örnek alarak elbiseyi başına doladı genç kız. Kumaş yüzünü koruyordu ancak genç kız, gözlerine dolan kum ve toprak yüzünden hâlâ gözlerini kırıpıştırıyordu. Artık sorunlar hanesine acı içindeki gözleri de eklenmişti. Kay başını aşağıda tutuyordu. Parlak yeşil pulları, sapsarı bir arka planda ejderhayı son derece belirgin bir hale getirmişti ancak onu kumdan koruyordu.

Ping, kayaların arkasında saklanan birini görmeyi bekleyerek bir veya iki kez, omzunun ardından arkasına göz atmıştı.

“Bizi takip eden birilerini görebiliyor musun Kay?” diye sordu.

“Hayır ama bu kumun içinde görebilmek bir ejderha için bile zor.”

Batıdaki dağlar, rüzgârın yarattığı kum bulutlarının ardında gözden kaybolmuşlardı. Ping yönünü bulabilmek için kumların arkasında ürkünç turuncu rengiyle parıltıyan güneşe güveniyordu. Rüzgâr daha da kuvvetlendi. Çok geçmeden kum bulutları güneşi tamamen kapadılar ve Ping hiçbir şey göremez oldu. At hareket etmeyi reddediyordu ancak genç kız durmak istemiyordu. Kumların altında kaybolmaktan korkuyordu. Ping attan inip korkmuş hayvanı sürüklemeye başladı.

O gece rüzgâr hiç kesilmedi. Artık ayakta duracak halleri kalmayana kadar yürümeye devam ettiler. Ancak o zaman durdular ve Ping’in ayı postuyla, atın eyeri altındaki keçeyi kendilerine siper yaparak uyudular. Ping gecenin bir yarısı uykusundan uyandığında üstleri neredeyse tamamen kalın bir kum tabakasıyla kaplanmıştı.

Sabah olduğunda rüzgâr kesildi. Gökyüzü tekrar aydınlanmıştı ve Çin Seddi önlerinde yükseliyordu. Gecenin karanlığında iki veya üç *şang* daha yürümüş olsalardı, duvara çarpmış olacaktı.

Kay ayı postunun altında kımıldandı. “Şekil değiştirmeden dışarı çıkma Kay! Tam olarak duvarın altındayız.”

Ejderha, Ping’in küçük kardeşi şekline dönüştü. Bir buçuk gün boyunca kum bulutlarının altında örtülü kaldıktan sonra her şey parlak ve alışılmadık görünüyordu. Duvar, dağlık kesimlerde olduğu gibi taşlardan yapılmamıştı. Duvarın

bu kısmı, taş kadar sertleşene kadar toprağın yığılmasıyla oluşturulmuştu. Duvarın dış cephesi, tırmanmayı imkânsız hale getirmek için kille düzleştirilmişti. Duvarın içine kemerli bir giriş kapısı oyulmuştu. Girişin ismiyse, kemeri oluşturan kerpicin üzerine kazınmıştı: Şabyan Geçidi.

Ping, etrafa bakındı. “Deve şeklindeki tepeyi görebiliyor musun?”

Kay, her yöne doğru ufku taradı. “Hayır.”

Ping gözlerini kısıp güneşe doğru baktı. “Kum fırtınası sırasında batıya doğru fazlaca gelmiş olmalıyız.”

Birkaç *li* mesafe içinde üç tane gözetleme kulesi vardı. Burası Ho Yee’nin gitmelerini söylediği, duvarın terk edilmiş kısmına hiç benzemiyordu. Henüz çok erken olmasına rağmen imparatorluk muhafızları devriye geziyor, araziye tarıyor ve atlı yabancıları dikkatle izliyorlardı.

“Muhafızlar bizi gördüler. Gizli tüneli arayamayız,” dedi Ping. “Giriş kapısından geçmek zorundayız. Çok fazla soru sorarlarsa, onlara rüşvet vereceğim.”

Şabyan Geçidi’ndeki askerler, daha önce gördüklerinden daha disiplinli duruyordu. Doğru uniformaları giyiyorlardı, silahları gün ışığında parlıyordu ve surlar boyunca devriye geziyorlardı. Ping, başkentten daha da uzakta olan bu askerlerin bu kadar düzenli ve görevlerine bağlı olmalarını garip bulmuştu.

Ping atını giriş kapısına doğru götürdü. Kapıdan yürüyerek geçerken, askerlerden biri kızı kolundan yakaladı. “Geçiş iznin nerede?”

Yanındaki küçük çocuk titreyerek ışık saçmaya ve değişmeye başladı. Kay, sadece kendi şeklindeyken saldırabilirdi.

“Hayır! Kendi formuna dönme,” dedi Ping. “Ne olursa olsun.”

Kapıdan geçen diğer insanlar, kırmızı bir mühürle damgalanmış dana derisi parçaları gösteriyorlardı. Asker ata baktı. Yolculuk yüzünden toz toprak içinde kalmıştı ancak hâlâ çok güzel bir hayvandı. Kapıdan dışarı çıkmakta olan ve yük arabası çeken bir eşeğin yanında, adeta bir kule gibi uzanıyordu.

“Kum fırtınasında ailemden ayrı düştüm,” dedi Ping. “İzin belgesi babamda.”

“İzin belgesi olmadan hiç kimse İmparatorluğa giremez,” diye ısrar etti asker.

“Benim bir izin belgem yok ama bu var.” Ping kesesinden bir altın para çıkardı. Adamın bir yılda kazanacağından daha fazla bir miktardı bu.

Adam etrafına bakındı, genç kızın elinden altını kaptı, tuniğinin altına sakladı ve eliyle geçmelerini işaret etti. Ping ve Kay, kapıdan geçtiler ve bir anda tekrar imparatorluk sınırları içindeydiler.

Giriş kapısının etrafında ufak bir kasaba kümelenmişti. Evler, tıpkı duvar gibi, istiflenmiş topraktan yapılmış, şekilsiz topraklara benziyorlardı. Her şey aynı kirli sarı renkteydi. Havada köpek idrarı ve çürümüş et kokusu vardı.

Henüz erkendi ancak birkaç kişi uyanmış, pazar tezgâhlarını kuruyor ve üzerlerine buruş buruş sebzelerle, kokuşmuş etleri yerleştiriyorlardı. Üzerlerindeki giysiler neredeyse Ping’in giysileri kadar toz toprak içindeydi ve sanki onlar da bir kum fırtınasından çıkmış gibiydiler.

İmparatorluğun başka kesimlerinden gelen gezgin ve tüccarlar pazarı geziyorlardı ancak düşük kaliteli yiyeceklerle ilgilenmiyorlardı. Kasabada yaşayanların muhtemelen Ma Ren'den satın aldığı altın kemerlerin ve keçeden yapılmış eyer altlıklarının sergilendiği diğer tezgâhları inceliyorlardı. Elllerinde mızrakları, sırtlarına asılı duran tatar yaylarıyla askerler duvardan aşağıya bakıyor ve barbar saldırılarına dikkat ettikleri kadar kasabadaki insanların da her hareketini inceliyorlardı.

Tekrar kendi topraklarında olmanın Ping'e rahatlık vermesi gerekirdi ancak bunun yerine korku hissediyordu. Genç kız kasabaları sevmiyordu. Köylerde herkes birbirini tanırdı. Köyün her zaman konuşacak bir büyüğü olurdu ve genç kızın, köydeki insanları soyma planı olmadığına dair bir tek onu ikna etmesi gerekirdi. Kasabalardaysa insanlar daha az dost canlısıydı, ziyaretçilere oldukları kadar birbirlerine de. Konuşacak sadece tek bir kişi yoktu, zarar vermek gibi bir niyeti olmadığına herkesi ayrı ayrı ikna etmesi gerekiyordu genç kızın. Ayrıca kasabalıların, her zaman köylülerden fazla parası olurdu ancak çok daha az cömerttiler. Geceyi geçirmek için kimse onları evine davet etmezdi.

"Kahvaltı için durmuyor muyuz?" diye sordu Kay. Ejderhanın burnu pişmiş et satan tezgâhlardan birini kokluyordu.

"Hayır. Burayı sevmedim. Mümkün olduğunca çabuk gitmek istiyorum buradan."

Kasabayı at da sevmemişti. Dizginlerini çekiyor ve kişniyordu.

Ping omzundan arkaya baktı. Kapıdan içeri girer girmez, birinin onları takip ettiğine dair his geri dönmüştü. Arkasını döner dönmez saklanan birini gördüğüne emindi. Ping, elini Kay'ın omzuna koydu. Ejderhanın pullarını hissedebiliyordu. Bu his genç kıza tekrar güven verdi.

Ping kalabalığın arasında, kasabalıların başörtüleri ve tozlu başlıkları arasında uyumsuz duran bir şapka gördü. Parlak siyah, kare şeklinde bir şapkaydı ve her köşesinden boncuklar sallanıyordu. Giyen kişi bir şekilde şapkasını toz topraktan korumayı başarmıştı. Ping, Şabyan Geçidi'ndeki askerlerin neden bu kadar dikkatli ve derli toplu olduklarını fark etti. Şapka ziyarete gelen bir hükümet yetkilisine aitti. Yetkili, surlardaki nöbetçileri denetlemek için merdivenlerden yukarı çıktı. Adamın belinden sarkan kırmızı kurdeleler vardı ve Ping onun çok önemli bir danışman olduğunu anlamıştı. Askerler hazır ola geçtiler.

Merdivenlerin hemen altında bir yolcu arabası vardı. Güzel bir arabaydı ve üzerine bambu dalları ve yaprakları resmedilmişti. Mavi elbise giymiş bir kadın, arabadan indi. Tıpkı danışman gibi onun da saraydan geldiği belli oluyordu. Elinde burnuna tuttuğu kurutulmuş, ince bir yasemin çiçeği dalı vardı ve kadını güneşten korumak için bir hizmetçi başının üzerinde bir şemsiye tutuyordu.

“Güzel hanım,” dedi Kay. “Prenses gibi.”

Daha yakından bakınca kadının, Prenses Yangşin'den yaşlı olmasına rağmen hâlâ güzel olduğunu gördü Ping. Ancak yüzünde genç kızın Prenses'in yüzünde hiç görmediği memnuniyetsiz ve sabırsız bir ifade vardı. Hizmetçilerden bir diğeri danışmanın karısı için yolu boşaltıyor, insanları kenara

itiyordu. Böylece kadının geçerken o insanlara dokunması gerekmeyecekti. Ping'in kafası biraz karışmıştı. Duvarın üzerinde, tüm bu tozdan ve pislik içindeki insanların kokularından uzakta, kocasının yanında olabileceksen, neden pazarın içinde yürümek konusunda bu kadar ısrarlıydı bu kadın? Kasabadan mümkün olduğunca çabuk bir şekilde ayrılması gerektiğini bilmesine rağmen arkasından atını çekerek kadını takip ederken buldu kendini Ping.

Hizmetçi, pazarın arka taraflarındaki bir tezgâha doğru götürdü hanımını. Tezgâhın etrafına birçok tüccar toplanmıştı ancak kadının görebilmesi için hepsi geri çekildiler. Tezgâhta, yeşim taşından yontulmuş, Ping'in şimdiye kadar gördüğü en zarif mücevherler sergileniyordu. Ping'in, Prenses'i Ming Yang Köşkü'nde ilk görüşünde, kadının taktığı küpeleri ve yeşim taşından yapılmış saç süsünü hatırladı. O kadar güzel şeyler, nasıl olup da bu ücra ve toz toprak içindeki kasabaya ulaşmışlardı? Tezgâhın sahibi olan tüccar malzemelerini bir sicim üzerine asmıştı ve böylece tezgâh, yeşim taşı küpelerle ve kolyelerle süslenmiş gibiydi. Tezgâha doğru hafif bir rüzgâr esti, kolye ve küpeler yavaşça birbirlerine sürtündüler. Kay'ın mutlu olduğu zamanlarda çıkardığı gibi tatlı bir çınlama sesi çıkardılar. Danışmanın karısı hızlıca üç çift küpe, iki kolye ve bir bileklik satın aldı. Sonra çabucak arabasına geri döndü.

"Bu güzel şeyler nereden geliyor?" diye sordu Ping tezgâh sahibine.

Adam, başına sarılı yırtık ve pislik içindeki kumaştan, ayağındaki eski ve biçimsiz ayakkabılara kadar Ping'e baştan aşağı bir baktı. Ping, Şabyan Geçidi insanlarından bile

daha sefil görünüyor olması gerektiğini fark etti. Tezgâhtar, genç kızı görmezden geldi, kesesinden birkaç bakır para çıkartana kadar.

“Mücevherler, Lung Şian’da yapılıyorlar,” dedi adam.
“Çınlayan Köy.”

Ping’in kalbi daha hızlı atmaya başladı. Genç kız, kesesinden bir avuç dolusu para çıkardı.

“Nerede o köy?” diye sordu genç kız elindeki paraların büyük kısmını alan adama.

“Dağların eteğinde,” dedi adam batı tarafını göstererek.

Aldığı para miktarına genç kız itiraz etmediği için adam bir bakır para daha aldı. “Kendim hiç gitmedim ama Şining yakınında bir yer. Mallarımı oradan satın alıyorum.”

Ping, adama teşekkür etti. “Bunu duydun mu, Kay?”

Kay başıyla onayladı. “Çınlayan Köy. Baba oraya gitmemizi istiyor.”

Ping, gözücüyla bir hareketlenme gördü ve hızla oraya doğru yöneldi. Dönüp baktığı anda, pazardaki tezgâhlardan birinin arkasına çömelen birini gördüğüne emindi. Kendisini birinin takip ettiğine dair hissiyatı, her zamankinden daha kuvvetliydi. Surların üzerindeki nöbetçiler bir ileri, bir geri yürüyor ve genç kızı izliyorlardı. Kasabada boğucu bir his vardı. At, sokakta etrafının kuşatılmış olmasını sevmeyi ve Ping’i oradan uzağa geçirmeye çalıştı.

“Hey, o ata dikkat et,” diye bağırdı, yeşim taşı mücevher satıcısı endişeyle. “Tezgâhımı teperse kırılan her şeyin parasını ödemek zorunda kalırsın.”

Ping, tam arkasını dönüp mücevher tezgâhından uzaklaşırken, danışmanın kalabalığın içinden onlara yaklaştığını gördü.

“Bu çok güzel bir at,” dedi adam.

Ping büyük bir mutlulukla atı adama verebilirdi ancak üzerine daha fazla dikkat çekmek istemiyordu. Başıyla kibarca adamı selamladı.

“Ustama ait, Efendim,” dedi Ping. “Gidip ahırdan atı getirmemi istedi ancak at benden kaçtı. Erkek kardeşim ve ben peşine düşmek zorunda kaldık.”

“Belki beni ustana götürebilirsin,” dedi danışman. Böylece İmparatorluk dışından at getirmeye izni olup olmadığını kontrol edebilirim.”

“Ah, eminim vardır Efendim,” dedi Ping. “Öyle konularda çok dikkatlidir.”

“Hizmetçilerinin nasıl giyindiği konusunda o kadar da dikkatli değil,” diye bir gözlemde bulundu tezgâh sahibi.

Ping, ceketini düzeltti. Ceketten bir toz bulutu havalandı. Danışman, duvarın üzerindeki muhafızlara işaret etti. Adamlar, basamaklardan inmeye başladılar.

“Atı bırakma zamanı,” dedi Kay.

Ping’in yanındaki çocuk, sanki birisi büyük bir gonga vuruyormuş gibi kükredi. İnsanlar, sesin nereden geldiğini görmek için etraflarına bakındılar. At, arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve sert toynaklarıyla havayı dövdü. Arka tarafı, bir sebze tezgâhına çarptı ve her yöne doğru kavunlar ve soğanlar yuvarlandı. Ping, kendi heybesini kavradı ve sonra atın sağrısına, deri kırbaçla vurdu. İnsanlar, şaha kalkan attan uzaklaştılar ve yol boyunca hayvanın kaçabileceği

bir boşluk oluştu. At, dörtlüye koştu. Ping ve Kay, ters yöne doğru koştu.

Ping, çok hızlı koşamıyordu çünkü ağır çantayı taşıyordu. Kay, öne düştü. Ejderha, sokaktan bile daha dar bir araya daldı. Ping ve Kay, insanlara, köpeklere ve çöplere çarpmadan önlerinden koşarak geçmeye çalışırken, kasabalılar kapı boşluklarından onları izliyorlardı.

“Kay,” dedi Ping. “Hâlâ biri bizi takip ediyormuş gibi hissediyorum.”

Kay, döndü. “Evet, *birisi* takip ediyor, imparatorluk muhafızları.”

“Onlar değil. Başka birini görebiliyor musun?”

Kay başıboş bir köpeğin yanından sıyrıldı ve omzunun üzerinden arkasına tekrar baktı. “Hayır.”

“Doğrusu, önsezim bana arkamızda kim varsa artık önümüzde olduğunu söylüyor.”

“Önümüzdeyse birisi bizi nasıl takip ediyor olabilir?”

“Bilmiyorum.”

Askerler onlara yaklaşıyorlardı. Danışmanı etkilemeye kararlıydılar.

Bir mantı tezgâhı etrafına toplanmış kalabalık bir insan grubu vardı. Kalabalığın yanından geçmek, onları yavaşlattı. Ping gözleriyle çatıları taradı. Binalar alçaktı. Genç kız birisiyle çarpıştığında çatılardan birine tırmanmayı ve o yoldan kaçmayı düşünüyordu. Askerlerden birine çarpmamıştı. En az kendisi kadar toz toprak kaplı bir adamdı bu. Adam Ping’i yakaladı. Ping kurtulmak için mücadele etmeye çalıştı ancak çok yorulmuştu. Genç kız, bir *qi* oku çağırabilecek kadar gücü kalmadığını düşündü. Bu yüzden

adamın kaval kemiğine tekme attı ve hâlâ elinde duran deri kırbaçla suratına vurdu. Adam acıyla haykırdı ve kızı bıraktı.

Genç kız askerlerle yüzleşmek için döndü. Askerlerden ikisi çoktan Kay'ı köşeye sıkıştırmıştı ve mızraklarının demir uçları ejderhaya doğru çevrilmişti. Ping, acı içindeki ejderhanın yırtılan metala benzer sesini duyabiliyordu. Ejderhanın küçük çocuk formu titreşmeye başlamıştı. Demir bir şeylerin yanındayken ejderhanın uzun süre şekil değişikliğini koruyamayacağını biliyordu Ping. Adam Ping'i arkasından tekrar yakaladı. Ping'in düşünmesine bile gerek kalmadan, içindeki öfke kızın *qi* gücünü odakladı. Arkasına döndü ve adamı bir *qi* okuyla vurarak bir tuğla yığını üzerine uçurdu. Askerler Kay'ı bıraktılar.

Ping *qi* gücünü tekrar toplayamadan önce daha fazla asker genç kızın etrafını sardı, ellerinde tatar yayları vardı ve hepsi ona doğrultulmuştu. Toz toprak içindeki adam ayağa kalktı.

“Onlara zarar vermeyin,” dedi adam. “Onlar benim kölelerim.”

“Ben kimsenin kölesi değilim!” diye bağırdı Ping.

Tatar yayları genç kıza daha da yaklaştı.

“Paranı geri istemelisin,” dedi askerlerden biri. “Bu kadar bela yaratan bir köle için para ödemenin anlamı yok.”

“Ben onu sakinleştireceğim, merak etmeyin. Ve çocuğu da mızraklarınızla dürtmenize gerek yok,” diye devam etti adam sözüne, “aptalca bir şey yapmayacaksın Kay, öyle değil mi?”

Küçük çocuk büyük bir ciddiyetle başını iki yana salladı.

Ping adama tekrar baktı. Kay'ın ismini nasıl bilmişti?

“O atınızı da yakalasanız iyi olur,” dedi asker, “birileri çalmadan önce.”

“Benim için onu yakalayabilirsen sana bir ödül vereceğim,” dedi adam elbisesinin kolundan bir altın tanesi çıkararak.

Askerler mızraklarını indirdiler ve atı kovalamak için döndüler.

“Bununla başa çıkabileceğine emin misin?” diye sordu bir asker başıyla Ping’i işaret ederek. “Bu vahşi bir kız. Bir barbara güvenemezsin.”

Ping, hakareti duymazdan geldi. Duvarın bu tarafında, diğer tarafındakinden daha çok vahşiyle karşılaşmıştı. Muhafızlar, ödülü kazanmaya hevesli bir şekilde hızla ara sokağa döndüler. Toplanan kalabalık, normal işlerine geri döndü. Ping adamı inceledi. Gençti, 16 yaşından büyük değildi.

“Neden senin kölen olduğumu söyledin?” diye sordu kız.

“Muhafızlardan kurtulmak istedim.” Genç adam gülümsüyordu.

Ping, çınlayan küçük çanlara benzer bir ses duydu. Bu Kay’dı ve kakhahalar atıyordu.

“Beni tanımadın mı, Ping?” Bunu söylerken, genç kızın, kendisine bakmasını hiç istemiyormuş gibi utangaç bir şekilde başını öne eğdi.

Ping bir kez daha dikkatlice baktı. Genç adam elinde bir şey tutuyordu.

“Bunu bir hatıra olarak saklamamı istemiştin ama senin için daha güzel anılar taşıyor olmalı.”

Genç adamın elindeki şey İmparatorluk Ejderha Bakıcısı mührüydü. Genç kıza kaçamak bir bakış attı.

“Jun?”

Genç adam başıyla onayladı.

Ping biraz daha yaklaştı. Genç adam bir sene önce elinden İmparatorluk Ejderha Bakıcısı işini çalmaya çalışan ufak çocuğa hiç benzemiyordu. Artık arkasına saklanacağı kâkülleri yoktu.

“Saçların uzamış,” diye ağzından kaçırıverdi Ping.

Jun gülümsedi. “Bir yıldan daha uzun sürede bunun olacağını beklemeliydin.”

Sadece saçı uzamamıştı, boy da atmıştı Jun. Ping'den yaklaşık bir baş daha uzundu. Yüzü daha dolu, kolları daha kuvvetli, sesi daha derindi.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Ping.

Jun, kızın kolunu tuttu. “Daha sonra açıklayacağım ama sanırım şimdi Şabyan Geçidi'nden uzaklaşmalıyız. Yeteri kadar dikkat çektin.”

· bölüm on bir ·

GÜVEN

*Şabyan Geçidi çok arkalarında kalana ve onları
takip eden birileri olmadığından emin olana kadar
kimse konuşmadı.*

Ping yorgunluktan bitap düşmüştü ve Kay demir cisimlerin yakınında durmaktan ötürü kuvvetsizdi ancak hiçbiri Jun'a itiraz etmedi. Olabildiğince hızlı yürüyerek Çin Seddi'nden ve tozlu kasabadan uzaklaştılar. Ping bir kez daha iki ayağının üzerinde seyahat etmekten mutluydu.

Genç kız önlerinde uzun adımlarla yürüyen genç adamın Ejderha Bakıcısı taklidi yapan sıska çocuk olduğuna inanmakta hâlâ zorlanıyordu. Ping ve İmparatorluk Büyücüsü, Dung Fang Sıvor, sıska çocuğu başarısız bir ipekböceği çiftliğinde ailesiyle birlikte fakirlik içinde yaşarken bulmuşlardı. Jun'un büyükbabası bir Ejderha Bakıcısı olmasına rağmen

ne Jun'da ne de babasında gerekli özellikler yoktu. Ama bu durum, ailesinin, çocuğu bir ejderha bakıcısı yaparak fakirlikten kurtulmaya çalışmasına engel olmamıştı.

Şabyan Geçidi çok arkalarında kalana ve onları takip eden birileri olmadığından emin olana kadar kimse konuşmadı. Jun yavaşladı ve Ping ona ayak uydurdu.

“Son görüşümden bu yana sana neler olduğunu anlat,” dedi kız.

Jun hemen cevap vermedi. Birlikte geçirdikleri zamanlar, her ikisinin de hatırlamaktan hoşlanacağı zamanlar değildi. İmparator, Jun'un gerçek bir Ejderha Bakıcısı olduğuna inanmış ve kendi hatalarını Ping'e yüklemişti. Genç kıızı hapsedmiş ve Jun'u İmparatorluk Ejderha Bakıcısı yapmıştı. Genç kız tüm dostlarının onu terk ettiğini düşünmüştü ancak öyle olmamıştı. Jun, Ejderha Bakıcısı taklidi yapmaya devam edemeyeceğine çoktan karar vermişti. O nedenle Ping ve İmparatorluk Büyücüsü'nün, İmparator'a sonsuz bir hayat sunmak için büyülerinde Kay'ın kanını kullanmak isteyen ruh çağıranı yenmelerine yardımcı olmuştu. O karşılaşmada Dung Fang Sıvor öldürülmüştü ve Jun, adamın vücudunu İmparator'a geri götürmek için gönüllü olmuştu.

“İmparator çok sinirlenmişti,” dedi Jun. “Dung'un sağlığı için değil ama ruh çağırının yenilgisine.”

“Seni cezalandırdı mı?”

“Beni geminin alt güvertesine kapattı ancak çok geçmeden Kunlun Dağları'nda yetişiyor olması gereken ölümsüzlük mantarlarını bulmak için bir keşif ekibi yollamaya taktı kafasını. Başarısız olan sonsuz hayat iksiri yapma işine bulaşan herkesi ardında bırakarak Chang'an'a geri dönmek

üzere yelken açtı. Ben, iksirleri karıştıran aşçı yamağı ve Uzun Ömür Konseyi'nin diğer üyeleri geride kalmıştık. Onları hatırlıyor musun, Ping?"

"Şu üç garip adamı mı?"

Jun başıyla onayladı.

"Onlara eve geri döneceğimi ve ipekböceklerinin artık ipek üretmediğini söyledim. Uzun Ömür Konseyi üyeleri neyin yanlış gittiğini tam olarak biliyorlardı. Hasta olanlar ipekböcekleri değildi, onların beslendiği dut yapraklarıydı. Hastalığı nasıl iyileştireceklerini de biliyorlardı."

Konsey üyeleri, kış boyunca dökülen yaprakların toplanıp yakılmasını, yeni filizlerin ise ilkbaharda bakır özlü bir karışım ile boyanması gerektiğini söylediler. Bu karışımı, Ming Yang Köşkü'ndeki yangın kalıntılarının arasında buldukları erimiş bakır kaplardan yaptılar.

"Eve kadar yürüdüm," diye devam etti Jun "ve yaprakları yakmak için tam zamanında, ilkbahar filizleri yeşermeden önce köye vardım. Sonra filizleri bakır karışımla boyadım. Elde ettiğimiz ipek, yıllardır topladıklarımız içinde en iyisiydi. Bu yılın mahsulü daha da iyi olacak gibi görünüyor. Ailem kısmetimizdeki bu değişikliğin sebebinin ejderhanın şansı olduğuna inanıyor."

Ping Jun'un ailesinin iyi talihinden dolayı mutlu olmuştu ama sormak istediği başka bir soru vardı.

"Yani yollarımızın tekrar kesişmesini sağlayan şey sadece şans değildi?"

Jun başını iki yana salladı.

“Haftalardır peşimizde birinin olduğunu ama hep görüş alanımızın dışında durduğunu hissediyordum.” Ping, Jun’a baktı. “O sen miydin?”

Jun gözlerini yere çevirdi ve başıyla onayladı.

“Anlayamıyordum,” dedi Ping. “Şimdiye kadar sadece Kay’a zarar vermek isteyen insanlar tarafından takip edildim. Sen Kay’a zarar vermek istemediğin için içime kötü bir şey olacağına dair bir his doğmadı. Önsezimin çalışmadığını düşündüm ama beni yüzüstü bırakmamışlar.”

“Bu sabah pek de iyi çalışmıyorlardı,” dedi Jun. “Kasaba, ziyarete gelen danışmanı etkilemeye çalışan askerlerle doluyken neden ortalıkta dolaşıp mücevherlere baktın ki?”

“Sanırım beni tezgâhın yanına çeken şey zaten önsezimdi,” dedi Ping.

“Önsezin sana küpeye ihtiyacın olduğunu mu söyledi?”

Ping, gülümsedi. “Hayır, orada önemli bir şeyler öğreneceğimi söyledi bana.”

“Ve sen de öğrendin mi?”

“Evet.”

Jun Ping’in ne öğrendiğini söylemesini bekledi ancak cevap alamadı.

“Sana sadece yardım etmek istiyorum, Ping. Nereye gidiyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Nereye gittiğini bilmeden mi dolaştın bütün imparatorluğu?”

Ping, başıyla onayladı. “Bir sonraki adımda nereye gideceğimi biliyorum ama son durağımı bilmiyorum.” Et-

rafına bakındı. “Kay nerede?” Genç kız ejderhayı hiçbir yerde görememişti.

“Başka bir şeye mi dönüştü?” diye sordu Jun.

Ping dikkatlice yakında bir çalılığa baktı ve bir kayayı dürttü.

“Kay, neredesin?”

Cevap yoktu.

“Onunla ilgilenmediğimiz için oldu. Küstü bize. Kaybolabilir.”

“Çok uzaklaşmış olamaz. Biraz oyalanıyorduk. Önden gitmediğine emin misin?”

“Bilmiyorum.”

Yol boyunca aceleyle ilerlediler. Aniden kayalardan birini ardından bir şey fırladı.

“Bööö!” dedi Ping’in zihnindeki bir ses. Jun içinse, birinin gonga vuruşuna benzer bir sestti.

“Kay,” dedi Ping sert bir sesle. “Bu pek komik değildi.”

Kay çınlayan küçük çanlar gibi sesler çıkarıyordu. “Evet, öyleydi!”

Bir süre sessizce yürüdüler. En sonunda tozlu, sarı düzlükleri geride bırakmışlardı. Güneylerinde, Ping’in tüm ilkbahar boyunca gördüğü, mahsul dolu ilk tarlalar vardı. Çiftçiler tarlalarını sulamak için Sarı Nehir’in sularını topraklarına yönlendirmişti. Çölde günlerce kaldıktan sonra yeşil yaprakların görüntüsü gözlerine ilaç gibi gelmişti. Ping yolun kenarındaki çalılardan biraz meyve topladı.

“Sana yardım etmeye devam etmek istiyorum,” dedi Jun.

“Refakatçiye ihtiyacımız yok,” dedi Ping. “Kendi başımızın çaresine bakabiliriz.”

“Jun, bizi kurtarmak için orada olmasaydı,” diye belirtti Kay, “Ping, Şabyan Geçidi’nde zindana atılacaktı.”

Ping Kay’ın ne dediğini Jun’a söylemedi.

Karanlık olmadan bir sulama kanalının yanında mola verdiler. Ping uzun süredir ekşi süttten başka hiçbir şey içmemişti. Su taze ve tatlı geldi. Ping ateşi yakarken Kay ve Jun avlanmaya çıktılar. Bir keklikle geri döndüler. Kuşun pişmesini beklerken Jun hikâyesine devam etti.

“İpek satıyordum,” diye cevapladı Jun. “Köyümdeki kadınlar geçen sezon metrelerce ipek kumaş dokudular. Bizim bölgemizdeki çoğu köy ipeklerini doğrudan imparatorluk depolarına satar. Her şeye rağmen cezalandırılmam gerektiğine karar vermiş olma ihtimali yüzünden, İmparator’a varlığımı hatırlatmak istemedim. Kuzeydeki bazı ipek yetiştiricilerinin kumaşlarını ipek kumaş almak isteyen bazı barbarlara sattıklarını duymuştuk ve biz de bunu denemeye karar verdik. Diğer yetiştiricilerden önce Hiung Nu’ya varmak istedim, bu yüzden ilkbaharda yola çıktım. Çok erkendi. Kendimi bir kar fırtınasının içinde buldum. Neredeyse donarak ölecektim ama Ho Yee’nin bazı adamları beni buldular.

“Ho Yee! Bizi de kurtardı o,” dedi Ping.

“Hayatımı kurtardılar ve ben de ipeklerimi onlara sattım,” diye devam etti Jun. “Ho Yee, beni ipek isteyen diğer kabilelerindeki şefleriyle de tanıştırdı. Ortalıkta yalnız başıma dolaşmaya devam edersem kendimi öldürteceğimi düşünmüş! O adamı görür görmez sevdim.”

“Kuş hazır,” diye araya girdi ejderha. “Kay acıktı.”

Kuşu ve Ping'in topraktan çıkarıp közde pişirdiği yumru kökleri paylaştılar. Ping'in bir süredir yediği en lezzetli yemektir. Kay'ın yeme hızına bakılırsa o da yemeğini beğenmişti. Ejderha tüm eti yiyince durmadı. Kemikleri de çiğnedi ve onları da yedi.

Ping'in öğleden sonra topladığı meyveleri de bölüştüler ve zencefille tatlandırılmış sıcak su içtiler.

"Ma Ren topraklarında tek başına dolaşman oldukça cesur bir hareket," dedi Ping.

"Ho Yee'nin halkı için bir yüz akı." Jun gülümsedi. "Ho Yee, eve tek başıma güvenle dönebileceğime inanmadı, bu yüzden adamlarından birini rehber olarak benimle birlikte gönderdi. Rehberin kulağına bazı haberler gelmişti. İmparator'un yenildiğini ve şanslı ejderhanın, Yan'dan ayrılacağını duydu. Artık Danze ve Dung Fang Sivor da öldüğüne göre size göz kulak olacak birilerinin olması gerektiğini düşündüm. Duvar boyunca yürümeye başladığın zaman izini yakaladım."

"Kendi başımın çaresine bakamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Ülkeyi boydan boya geçmek için neden yola çıktığını bilmiyordum. Kay'ın peşine düşen yeni düşmanların olabileceğini düşündüm. Ya da belki İmparator tekrar peşine düşmüş olabilirdi."

"İmparator savaşta ağır yaralanmıştı. Onu buldum. Bana tekrar zarar vermeye çalışacağını sanmıyorum."

"Bunu bilmiyordum. Benim yardımımı isteyip istemeyeceğinden emin değildim. Bu yüzden, üniformalarını bana vermeleri için iki askere rüşvet verdim. Ben ve reh-

berim, imparatorluk ulağıymış gibi davrandık. Sizi belirli bir mesafeden izledik ve yardım edebileceğimiz her zaman yardım ettik.”

“Ne gibi bir yardım?”

“Ji Lav Garnizonun’da esir alındığında bizim başa çıkamayacağımız kadar çok asker olduğunu biliyordum. Rehberimi, yardım için Ho Yee’ye yolladım ve muhafızlar arasında panik yaratmak için bir sonraki gözetleme kulesinin ateşlerini yaktım.”

Ping şaşkınlıkla Jun’a baktı.

“Ho Yee’den bize yardım etmesini isteyen sendin! Ve sonra Şabyan Geçidi’ndeki muhafızların beni tutuklamalarına engel oldun.”

Genç adam utangaçça gülümsedi.

“Seni korumakta her zaman başarılı değildim. Kum fırtınasında seni kaybettim. Orada yönünü kaybedebilir ve ölebilirdin.”

Ping Kay’a döndü. “Sen nasıl göremedin onu, Kay? Senin *li’lerce* uzaktaki şeyleri bile görebiliyor olman lazım.”

“Kay Jun’u gördü.”

“Bizi takip ettiğini niye söylemedin bana?”

“Ping’in, Kay’dan başka bir koruyucuya daha ihtiyacı vardı.” Ejderha, suçlu görünüyordu. “Ping bir at kadar inatçı olabiliyor. Kay, Ping’in Jun’u kovabileceğini düşündü.”

Tanıştıkları zaman ufak tefek ve sıska olduğu için Jun’un kendinden çok daha küçük, sadece bir çocuk olduğunu düşünmüştü Ping. Ancak yaklaşık bir yıldır düzgün beslenen Jun, 16 yaşındaki genç bir erkek için doğru büyüklüğe erişmişti.

Kay keklik kemiklerinin kalanlarını da yedi, sonra bir çukur kazdı, kendine bir yuva yaptı ve uykuya daldı.

“Çok yoruldu,” dedi Ping.

“Ma Ren kampından Şabyan Geçidi’ne kadar bütün yolu yürüdü,” dedi Jun. “Yorgun olmak için her türlü sebebi var.”

Hiçbir şey söylememiş olsa da, Ping yanında Jun varken daha güvende hissettiğini kendine itiraf etmek zorundaydı.

“Ping, doğru şeyi yaptığına emin misin?” Jun, genç kızın düşüncelerini böldü. “İmparatorluğun bir ucundan diğerine göç etmeden, Sen ve Kay’ın barış içinde, huzurla yaşayabileceği birçok yer olmalı.”

“Evet, eminim. Danze böyle istemişti. Onu tanısaydın bilgeliğini sorgulamazdın. Yaşlı bir ejderha olmasına rağmen çok bilgeydi. İlk zamanlarda Kay’ın daha fazla insana ihtiyacı olacağını düşünmüştüm, ben ölünce görevi alacak başka Ejderha Bakıcılarına. Senin köyüne gelme sebebimiz buydu. Ama yanıliyordum. Başka insanlara ihtiyacı yok, aslında tam tersi. İnsanlardan olabildiğince uzakta bir ev bulması gerekiyor.”

“Ama nereye gittiğinizi bile bilmiyorsun. Bu harikulate ve güvenli yere rastlayacağını umarak sadece etrafta geziniyorsun.”

“Konuşarak beni bu işten vazgeçirebileceğini düşünüyorsan zamanını boşa harcıyorsun. Doğru olan şeyi yaptığımı biliyorum.”

“Kay’ın yaşamak için güvenli bir yere ihtiyacı olduğunu görebiliyorum,” diye ısrar etti Jun. “Ama neden imparatorluğun en ücra sınırında olması gerektiğini anlamıyorum.

Köyümde yaşayabilirdiniz. Kendi eviniz olabilirdi. Lu-Lin artık zengin bir yer ve tüm köylüler, dut ağaçlarını tekrar sağlıklı hale getirdiğim için bana o kadar minnettarlar ki ne istesem yaparlar. Kay'ın varlığını bir sır olarak saklarlar.”

Ping, iç geçirdi. “Ne kadar bir süre? Bir yıl? On yıl? Yüz yıl?” Genç kız, bunu insanlara açıklamaktan bıkmıştı. “Kay sadece gençken değil bir ömür boyu güvende olmalı, sen ve ben öldükten çok uzun yıllar sonra da.”

Jun bir süre sessiz kaldı.

“Yani Kay'ı bir yere götürüyorsun ama nerede olduğunu bilmiyorsun. Ve sen orayı bulunca Kay güvende olacak ama hayatının çok büyük bir bölümünü tek başına yaşayacak.”

Ping asıl sorunun bu olduğunu biliyordu ancak ilk kez birisi yüksek sesle bunu dile getiriyordu, kulağa yapayalnız bir hayat gibi geliyordu.

“Bu bir güven meselesi,” diye devam etti Ping. “Dan-ze'ye güvenmek, kendime güvenmek. Yolculuğa başlarken, gideceğin yeri mutlaka bilmene gerek yok.”

“Bütün ipeğini sattın mı?” diye sordu Ping ertesi sabah Jun'a. “Lu-Lin'e, evine mi dönüyorsun?”

“Evet, işlerimi bitirdim ama eve dönmüyorum. İzin verirsen sizinle birlikte yolculuk etmek istiyorum. Yardıma ihtiyacın olmadığına bu kadar eminsen sadece bir yoldaş olarak.”

Rüzgâr çanlarının sesleri havayı doldurdu.

“Evet!” dedi Kay. “Jun bizimle gelebilir. Ejderha sığınağını bulmamıza yardım edebilir.”

“Ailen senin için endişelenmez mi?”

“Ho Yee’nin ilk ipek topu için ödediği altınlarla birlikte mesaj gönderdim. İpeklerin geri kalanı için nakliyatı babam ayarlayacak.”

“Bize hiçbir borcun yok, Jun. Bizim için aileden uzak kalman gerekmiyor.”

“Ailem yüzünden buradayım Ping,” diye açıkladı Jun. “Yaptıkları kandırmaca yüzünden benim durumu telafi etmemi istiyorlar. Ben Ejderha Bakıcısı değilim, sadece birkaç hafta öyleymiş gibi davrandım ama atalarım gerçek Ejderha Bakıcılarıydılar. Görevlerinde başarısız oldular.”

“Bu onların hatası değildi. Lan ve babası, işi onlardan çaldı.”

“Onların görevi ejderhaları ve kendilerini, Lan’lar gibi sahtekârlardan korumaktı. Ailem daha önce dut ağaçlarında yaşadıkları kötü kaderin, atalarının başarısızlığı yüzünden başlarına geldiğine inanıyor. Satış işini ayarlar ayarlamaz, seni bulmaya çalışmam ve elimden gelen her şekilde sana yardım etmem gerektiğini söyledi bana. Böylece şansından faydalanmaya devam edebilecekler.”

Ping hiçbir şey söylemedi.

“Bütün mesele güven, Ping, aynen senin söylediğin gibi. Bana güvenebilecek misin?”

Önsezisi genç kıza hiçbir uyarıda bulunmuyordu. Ping’in yeteri kadar arkadaşı da yoktu.

“Sana güvenebilirim.”

Jun gülümsedi. “Güzel.”

“Tamamen plansızca ortalıkta gezinmiyorum,” dedi Ping.

Cebinden ipek mendili çıkardı ve Jun’a gösterdi.

“Çin Seddi’ni ve Sarı Nehir’i görebiliyorum,” dedi genç adam haritaya dikkatlice bakarken, “ama nereye gidiyor olman gerekiyor?”

“O yazmıyor. En azından doğrudan. Gizli bir şifreyle yazılmış. Buraya bak,” genç kız, Ejderha Ağıtı Deresi yazan karakterleri gösterdi. “Bu gerçek bir yer ismi değil. Bunlar direktifler. Gerçek anlamını bulmak için yüksek sesle okuman gerekiyor. Bunun gerçek anlamı ‘batıyı ara.’”

“Ve bu,” genç adam, kelimeleri yüksek sesle okudu, “*Kulung Şian*. Bu ne anlama geliyor?”

“Onun anlamı ‘*Lung* köyüne gidin’. Ama düne kadar hangi *Lung* olması gerektiğini bilmiyordum. Aydınlık Köy, Puslu Köy, Sepet Köyü ya da Yükselen Ay Köyü olabilirdi. Tüm bildiğim batıda bir yerlerde olduğuydu, muhtemelen dağlarda.”

Jun hâlâ anlamamıştı.

“Yeşim taşı mücevher *Lung Şian* diye bir yerde yapılmış,” diye açıkladı Ping. “*Lung* aynı zamanda yeşim taşlarının birbirlerine sürttüğünde çıkardıkları ses. Çınlayan Köy, şu anda gittiğimiz yer orası.”

“Bahsettiğin ‘biz’ beni de içeriyor mu?”

“Kay gelmeni istiyor,” dedi Ping. “Ayrıca ben de, Danze’nin haritasının şifrelerini henüz tam olarak çözemedim. İki akıl, bir taneden iyidir.”

“Üç,” dedi Kay. “Üç akıl.”

Ping kahkaha attı. “Üç akıl.”

Çok geçmeden Sarı Nehir’e sulama kanallarıyla tutunan tarlaları arkalarında bıraktılar. Arazi tekrar kuraklaştı. İmparatorluğun bu uzak köşesinde çok az insan yaşıyor gibi

görünüyordu, bu yüzden Kay kendini saklamak için illüzyon yeteneğini ya da sis dumanı yaratma becerisini nadiren kullanmak zorunda kalıyordu. Dar yol, bir patikadan sadece biraz daha genişti ve normalde yemyeşil olması gereken çayırırlarla kaplı bir vadi boyunca ilerliyordu. Yemyeşil olması gereken arazi kavrulmuştu ve kahverengiydi. Ping ve Kay, Yan'dan ayrılalı iki ay olmuştu. Artık yaz mevsiminin ilk günleriydi. İlkbahar yağmurları yine gelmemişti. Bundan sonra aylarca yağmur yağma ihtimali yoktu.

“Jun oyun oynamak istiyor mu?” diye sordu Kay. “Daha önce nasıl oynadığımızı hatırlıyor mu?”

Ping, ejderhanın söylediklerini aktardı Jun'a.

“Yürürken oynayabileceğimiz bir oyun düşünemiyorum, Kay.”

“Saklambaç?”

“Ne dedi?”

“Saklambaç oynamak istiyor.”

“Bu bizi çok yavaşlatır.”

“Top oynayalım?”

“Bir topumuz yok Kay,” dedi Ping. “Kay yaşadığımız maceraları anlatmaya bayılıyor. Seninle konuşamıyor olması çok yazık.”

Jun kızardı ve Ping, söylediği sözleri geri alabilmeyi istedi. Bu sözleri Jun'a, Kay'ın söylediklerini anlıyormuş gibi davrandığı zamanları hatırlatmıştı.

Yol kenarında başıboş, kavruk kavunlar yetişiyordu. Geçen yılın mahsulleriydiler. Toplanmadıkları için Ping, aylardır orada yatmamalarına rağmen yenebilecek kadar iyi

durumda olmadıklarını düşündü. Jun'un aklındaysa başka bir şey vardı.

“Belki bunlardan bir tanesi top yerine geçer, Kay. Bir-birimize atabiliriz.”

Genç adam bir kavun aldı ve ayağıyla yavaşça vurup yerden yuvarladı. Kay hemen kavunun peşinden koştu ve sol ön pençesiyle ona vurdu. Yürüdükleri sırada kavunu ileri geri birbirlerine doğru yuvarladılar, ta ki kavun bir taşa çarpıp parçalanana kadar. Kavunun içi çürümüştü ve korkunç kokuyordu.

O gece Ping, kendi ayı postunun kenarından bir parça kesti ve kürk olan tarafı içeri gelecek şekilde onu bir topa çevirdi. Topu doldurmak için kurumuş otları kullandı ve deri bir şeritle uçlarını birbirine tutturdu.

Ertesi sabah Kay ve Jun saatlerce topu bir ileri, bir geri tekmelediler, birbirlerine attılar ve tuttular. Kay oynamaktan asla sıkılmıyordu. Ne zaman Jun ara vermeye çalışsa, ejderha oynamaya devam etmesi için genç adama yalvarıyordu.

“Jun’a izin ver de oyuna ara versin Kay,” dedi Ping. “Arada bir ben de onunla konuşmak istiyorum.”

Kay’ın dikenleri indi.

“Bana biraz daha aیلenden bahset, Jun,” dedi Ping. “Kız kardeşlerin nasıllar?”

Jun, yedi kız kardeşinden dördünün nasıl evlilik teklifi aldığını anlatmaya başladı Ping’e. Genç adam konuşurken dalgınlıkla topu havaya atıyor ve tek eliyle yakalıyordu. Havada olduğu sırada yakalamaya çalışarak Kay aniden

topun üzerine atladı. O coşkuyla Jun'a çarptı ve onu yere devirdi.

"Kay!" dedi Ping. "Bu kadarı çok sert."

"Özür," dedi Kay.

Jun zaten yerde oturduğundan mola vermek için iyi bir zaman olduğunu düşündü Ping. O da oturdu. Biraz su içtiler ve bir avuç yemiş yediler.

"Artık Şining'e yaklaşıyor olmamız lazım," dedi Ping ayakkabısındaki delikleri incelerken. "Sanırım artık yedek ayakkabılarımı çantadan çıkarma zamanı geldi."

Jun molanın keyfini çıkararak güneşin altında sırtüstü uzandı.

"Şuna bak," dedi genç adam gökyüzünü işaret ederek. "Daha önce hiç bu kadar büyük kuş görmemiştim."

Ping, eliyle gözlerini güneşten korudu. Tepelerinde beyaz bir kuş, daireler çiziyordu. Devasa bir kanat genişliği vardı. Çantaya burnunu daldırıp koklayarak hünnap arayan Kay ayağa fırladı. Kuşa doğru baktı ve çok garip sesler çıkardı, sanki aynı anda hem mutlu hem de korkmuş gibiydi.

"Sorun nedir, Kay?" dedi Ping. "O kuş bize zarar veremez."

"O kuş değil," dedi ejderha, genç kıza.

"Onun derdi ne?" diye sordu Jun.

Kay aynı garip sesi çıkardı.

"Ne dedi?"

Gökyüzüne dikkatle bakıp Kay'ın sözlerini Jun'a tercüme ederken Ping'in kalbi küt küt atıyordu.

"Onun bir kuş olmadığını söylüyor... O bir ejderha."

• bölüm on iki •

ÇINLAYAN KÖY

*“Elbette bizi gördü,” diye cevapladı Ping.
“Ayakkabımdaki delikleri gördü, kaç tane yemiş
yediğimizi biliyor.”*

“Bir ejderha,” diye yanıtladı Ping. “Başka bir ejderha.”

Genç kız Kay’a sarıldı.

“Emin misin, Kay?” diye sordu Jun.

“Emin,” diye fısıldadı Ping.

“Başka bir ejderha olduğunu biliyor muydun?” diye sordu Jun, Ping’e.

“Şimdiye kadar bilmiyordum,” diye cevapladı Ping.
“Ama şimdi onu gördüm ve sanki her zaman biliyormuşum gibi hissediyorum.”

Daha önce fark etmediği için genç kızın çok şaşırdığı son derece bariz bir şekilde belliydi. Kay bin yıldan uzun

bir süre yaşayabilirdi. Genç kız öldükten sonra hayatının kalanını yalnız başına geçirmesine gerek yoktu. Başka bir ejderhaya ihtiyacı vardı. Uzun hayatını paylaşabileceği, kendi türünden birine.

Ming Yang Köşkü'ndeyken, bu işi yapamayacak kadar yaşlandığında, Kay'ın başka Ejderha Bakıcılarına ihtiyacı olacağını düşünmüştü genç kız.

Ejderha Bakıcısı ailelerini araştırmış ve üç özelliği bulunan bir adam aramıştı, o da yaşlandığı zaman işi devralacak erkek çocuklara sahip olabilecek kadar genç bir adam. Jun'un sahtekâr olduğu ortaya çıkmıştı. Başka kimseyi de bulamamıştı.

Genç kız, kendisi öldükten sonra ejderhanın yüzyıllar boyunca yalnız başına yaşamayacağını biliyordu artık. Kalbi uçuyor gibiydi.

"Sence ejderha bizi gördü mü?" diye sordu Jun.

"Elbette bizi gördü," diye cevapladı Ping. "Ayakkabımdaki delikleri gördü, kaç tane yemiş yediğimizi biliyor."

"O zaman neden uçup gitti?"

"Bilmiyorum," dedi Ping. "Muhtemelen insanlardan çekiniyordur. Dünyada başka bir ejderha daha bulmak için umutlanmaya bile cesaret edemezdim. Artık bir ejderha daha olduğunu biliyoruz!"

Kâhinin, üzerine *Değişimler Kitabı* kehanetlerinin yazdığı dana derisini çıkardı genç kız. Danze'nin haritasının şifrelerini çözmeye o kadar odaklanmıştı ki neredeyse kehanetleri unutmuştu. Beşinci kehaneti yüksek sesle okudu. "Gök kubbede uçan bir ejderha. Büyük adamı gör."

Jun, dana derisine dikkatlice baktı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Her şeyin olması gerektiği gibi geliştiği anlamına geliyor. Satırı ilk okuduğum zaman, onun Kay’a atıfta bulunduğunu düşünmüştüm. Aniden kanatlarının çıkmasını beklemiyordum ama Danze’nin söyledikleri gibi olduğunu düşündüm, bir şey söyleyen ama aslında bambaşka bir şey anlatan bir söz. Kay’ın olgunlaşacağını ve bir şeyler başaracağını, başarı anlayışına ‘uçacağını’ anlatmanın bir yolu olduğunu tahmin ettim. Gerçekten başka bir ejderha daha olacağı anlamına geldiğini anlayamamıştım...” genç kız, kahkaha attı, “...gökyüzünde uçan!”

“Ama ‘büyük adam’ kim?” diye sordu Jun. Genç adam sade bir çiftlik çocuğuydu, bilmecele ve kehanetlere alışık değildi.

“Bilmiyorum,” dedi Ping. “Her seferinde bir adım. Önce Çınlayan Köy’ü bulmamız lazım.”

Mangalın yaydığı sıcaklık gibi heyecan yayılıyordu Kay’dan.

Genç kız, başıyla onayladı. “Evet, büyük adam bu beyaz ejderhanın nerede yaşadığını bilecek.”

“O, Kay’a nasıl düzgün bir ejderha olacağını öğretebilir.”

Ping ejderhanın kulaklarını okşadı. “Evet.”

Ertesi gün Şining’e vardılar, bir handa mola verip güzel bir yemek yediler. Handa kalan tüm gezgin ve tüccarlar, ya Çınlayan Köy’e gidiyorlardı ya da oradan dönüyorlardı. Yeşim taşları, Kunlun Dağları’nın diğer tarafından, binlerce *li* uzaktan çıkartılıyordu ancak yüzyıldan uzun bir süredir

bu küçük köy, tüm imparatorluktaki en nadide ve en güzel mücevherleri yapma konusunda uzmanlaşmıştı.

Lung Şian, Şining'den sadece yarım günlük yürüme mesafesindeydi.

Kay hemen yola çıkmak ve gece boyunca yürümek istemişti.

“Sabaha kadar bekleyeceğiz,” dedi Ping. “Sabırlı olmalısın. Gece yarısı herkes uyurken oraya varmanın hiçbir anlamı yok. Bu gece, bu mükemmel handa kalacağız.”

Ama Ping de en az Kay kadar heyecanlıydı. Haftalardır ilk kez bir döşekte yatıyor olmasına rağmen zar zor uyuyabildi.

Sabah olunca Ping, saçlarını topladı ve üzerine seyahat elbisesini giydi, böylece yeşim taşından yapma mücevher satın alabilecek biri gibi görünecekti.

Genç kızı görünce Jun gülümsedi. “Güzel görünüyorsun,” dedi genç adam ve sonra yüzü kızardı ve kendi ayakkabılarına çevirdi bakışlarını.

“Bunu alabilirsin.” Ping, İmparatorluk mührünü, genç adama geri verdi. “Yeşim taşlarını denetleyen İmparatorluk görevlileri numarası yapabiliriz.”

Genç adam, mührü aldı ve beline bağladı.

Öğleden sonra Lung Şian'a vardılar. Bir tepenin yamacına kurulmuş en fazla 20 evden oluşan bir köyü burası. Köyün kapıları sonuna kadar açıktı ve tüm imparatorluktan hatta ötesinden tüccarlar ziyarete gelmişlerdi.

İşlenen yeşim taşı sesleri köy duvarlarının dışından bile duyulabiliyordu. Çınlayan Köy'de üç sokak vardı. Tüm köy

halkı yeşim taşı işlemeyle ilgileniyordu. Herkesin köyün endüstrisinde bir rolü, her sokağın da kendine göre bir ustalığı vardı; bir sokakta sadece saç süsleri yapılıyordu, ikinci sokakta sadece kolye imal ediliyordu ve küpeler ise üçüncü sokağın özelliği idi. Üç ev sadece imparatorlukta en zengin insanların satın alabileceği yeşim taşı rüzgâr çanlarını yapıyordu. Her evin önündeki tezgâhlarda, o evin ürettiği ürünler asılıydı ve bunlar rüzgârda şingirdiyorlardı. Köye ismini veren buydu. Çocukların bile kendilerine özel işleri vardı. Mücevherleri paketlemek için kuru çimen topluyorlardı ve böylece mücevherler, imparatorluğun dört bir yanma gönderildiklerinde kırılmıyorlardı.

Köyde han yoktu. Genelde müşteriler erkenden gelir, istediklerini satın alır ve aynı gün içerisinde Şining'e geri dönerdi. Kay o kadar heyecanlıydı ki bir türlü yerinde duramıyordu ancak Ping'in küçük erkek kardeşi görüntüsüyle bu durum çok uygunsuz bir şey gibi görünmüyordu.

"Büyük adamın kim olduğunu nasıl bileceğiz?" diye sordu Jun.

"Köydeki en önemli kişi, köyün büyüğü," diye cevapladı Ping. "Resmi bir imparatorluk ziyareti olduğu haberi duyulunca bu durumla kişisel olarak ilgileneceğine eminim."

Köyde gezdikleri sırada Jun, Ping'in mührünü insanlara gösterdi ve Chang'an'daki imparatorluk hanımefendileri için mücevher satın almaya geldiklerini söyledi. Köylüler mührün yapılmış olduğu alışılmadık, beyaz renkli yeşim taşına çok büyük ilgi göstermişlerdi ve kimse mührün üzerindeki karakterlerde imparatorluk satın alıcısı değil İmparatorluk Ejderha Bakıcısı mührü yazdığını fark etmedi. Köylüler,

Jun'u önemli bir imparatorluk görevlisi ve Ping'i de İmparatorluk başnedimesi sandıklarında ne Jun ne de Ping onları düzeltmeye çalıştı. İmparatorluk ziyaretçileriyle ilgili haberler kısa sürede yayıldı ve çok geçmeden köyün büyüğü gelip onları, kendi evinde geceyi geçirmeleri için davet etti. Ping büyük adamın o olduğuna emindi.

Köyün büyüğünün adı Efendi Tay'dı. Bu adam yol boyunca karşılaştıkları birçok köy büyüğü kadar yaşlı değildi ve Yan Dükü'nün elbisesi kadar kaliteli, ipek bir elbise giyiyordu. Evi iki katlıydı ve pek çok odası vardı. İpek duvar kumaşları ve bronz süslerle dekore edilmiş olan ev bir köy büyüğünden ziyade bir lorda uygun gibiydi. O gece, Efendi Tay ve ailesiyle yemeğe davet edildiler. Dört kap ayrı yemekten oluşan, müsrifçe bir yemektir. Ping'in erkek kardeşi formundaki Kay, uyuması için yatağına erken yollandı.

Ping, İmparator'un kız kardeşi ve annesi için pek çok mücevher satın alma niyetinde olduklarını ima etti. Yemek mükemmel olmasına rağmen Efendi Tay'ın karısı, üç hizmetçisine de şikâyetle bulunacak birçok şey buldu. Yemekten sonra Bayan Tay, hizmetçilerin bulaşıkların doğru dürüst temizlediklerinden emin olmak için yanlarından ayrıldığı anda Ping, sohbetin konusunu ejderhalara getirmeye çalıştı. Ancak Efendi Tay'ın konuşmak istediği tek konu yeşim taşıydı. Jun, yeşim taşından yapılmış bir ejderha bulmak için özellikle görevlendirilmiş olduğunu bile söyledi. Ping köyün büyüğünün gözlerinin içine baktı ve adamın anladığına dair bir işaret aradı. Ancak hiç yoktu.

Ertesi gün, Efendi Tay misafirleri için özel bir Lung Şian turu ayarladı. Birçok yeşim taşı ustasını ziyaret ettiler.

Oyunu sürdürmek için Jun birkaç parça mücevher satın aldı. Bu ziyaretlerinde sadece birkaç örnek satın alacaklarını söyledi ancak köyün büyüğü sabırsızlanıyordu. Adam, imparatorluk görevlisinin İmparator'un altınlarını çok daha rahatça harcamasını bekliyordu. Sonunda Ping yapılacak tek şey kaldığına ve doğrudan davranmaya karar verdi.

Çıktıkları turu bitirip adamın evine döndükten sonra, “Buraya seyahat ederken civardaki dağlarda yaşayan bir ejderha olduğuna dair bir hikâye duydum,” dedi genç kız sıradan bir konudan bahsedercesine.

“Ne saçmalık!” dedi Efendi Tay. “Ben böyle bir hikâyeyi hiç duymadım.”

Yaşlı adam dikkatini altınlarıyla vedalaşmaya daha gönüllü olan tüccarlara vermek üzere onların yanından ayrıldı.

“Sanırım Çınlayan Köy’de hoş karşılanma planımızı da biraz önce tüketmiş bulunuyoruz,” dedi Jun.

Kay, büyük bir üzüntüyle ve amaçsızca dolanıyordu.

“Baba’nın ipeğine bir daha bak,” dedi ejderha.

Ping ipek mendili çıkardı.

“Hâlâ şifresini çözmediğin bir ipucu daha var,” dedi Jun. “*Değişimler Kitabı* kehanetlerinin bir satırını anlamış olman haritayı tamamen göz ardı etmeni gerektirmez. Belki birlikte işe yarayabilirler.” Jun son yerin adını yüksek sesle okudu. “Alevli Ejderha Vadisi, Yi Lung Gu. Başka ne anlama gelebilir?”

Ping, karakterleri yazdı ve hastalık, gece ve sıvı anlamına gelen *yi* karakterini okudu. Genç kız, Baybuy Sarayı’nda okuduğu tüm kitapları ve öğrendiği tüm karakterleri düşündü.

“Ayrıca bir de bu var.” Genç kız, saygı gösterilen birini ziyaret etmek anlamına gelen karakteri yazdı. “Belki de köyün büyüğünün haricinde başka bir ‘büyük adam’ daha vardır.”

Ping ve Jun avluya çıkıp Bayan Tay’la sohbete başladılar. Ping köyün tarihi ve yeşim taşı işleme konusunda nasıl uzmanlaştığıyla ilgili sorular sordu. Kadın bilmiyordu.

“Köyde bunları bilebilecek başka biri var mı?”

“Benim kocamdan daha fazlasını bilen hiç kimse yoktur köyde,” dedi kadın gururla.

“Ama bu kadar önemli bir görev için Efendi Tay genç birisi,” dedi Ping. “Ondan daha yaşlı birileri mutlaka olmalı.”

Kadın başıyla onayladı. “Kocam, yaşma göre çok bilge biri, herkes böyle söylüyor.”

“Köyün en yaşlısı kim?” diye ısrar etti Ping.

“Vong Nine çok yaşlıdır. Bay Çu da öyle. Ama köyün en yaşlısı Lav Lungzi olmalı. Yeşim taşı işçiliği hakkında hiçbir şey bilmeyen, yaşlı bir serseridir. Zaten bu taraflardan değil. Bir zanaatkâr bile değil. Lung Şian’a yerleşmiş ve tüccarlık yaparak yaşamış.” Kadın, kelimeleri birer hakaret gibi kullanmıştı. “Yolculuk etmek için fazlasıyla yaşlanana kadar mallarımızı satmak için güneydeki kasabalara götürürdü. Ondan hiçbir şey elde edemezsiniz. Bir taş kadar sağırdır.”

Ping, avlunun diğer tarafında, küçük çocuk formunda oturan Kay’a baktı.

“Boş verin. Zaten önemli bir şey değildi,” dedi Ping, kadına. Genç kız gerindi. “Güzel bir gün. Bence köyde biraz gezinebiliriz.”

“Ama Kolye Sokağı’nın başustasıyla görüşmek için randevunuz var,” diye bağırdı Bayan Tay.

Ping oradan nasıl kurtulabileceğini düşünerek Jun’a baktı.

“Ben gidip kolye ustasıyla görüşürüm,” dedi Jun. “Sen ve kardeşin yürüyüşe çıkabilirsiniz.”

Kadın, hizmetçilerinden birini çağırıp dışarıda giyeceği ayakkabıları getirmesini istedi. Daha sonra Jun’la birlikte çıktılar.

“*Lung Gu*,” dedi Kay heyecanla, oradan çıktıklarında.

Ping, başıyla onayladı. Toprağa iki karakter yazdı. ‘Sağır tüccar’ şeklinde okunuyorlardı. *Yi Lung Gu*, aynı zamanda ‘sağır tüccarı ziyaret et’ demekti.

Sağır tüccarın evini bulmak için iki kere sormaları yeterli oldu. Kimse adamın gerçek ismini bilmiyor gibiydi, sadece yaşlı ve sağır Lav Lungzi olarak tanınıyordu. Elli yıldan fazladır bu köyde yaşamasına rağmen hâlâ bir yabancı olarak düşünülüyordu. Küpe Sokağı’ndaki son evde yaşıyordu. Bu küçük ev o kadar yıkık döküktü ki yıkılmaması bir mucizeydi. Yağmurlar kerpiç duvarın bir bölümünü eritmişti ve evin odunları birbirine dayanmış bir şekilde duruyorlardı. Çatıyı oluşturan samanların önemli bir kısmı, kuşlar ve rüzgâr tarafından başka yerlere taşınmıştı.

“Sağır adamın kapısını çalmak pek de anlamlı görünmüyor,” dedi Ping Kay’a.

Genç kız içe eğilmiş kapıyı iterek açtı ve avluya girdi. Bahçe yatağında birkaç parça sebze ve şifalı bitki yetişiyordu. Üç tane sıska tavuk, sert toprağı gagalıyordu. Avlunun öbür tarafındaki bankın üzerinde, çenesi göğsüne dayalı, çok yaşlı bir adam üzerine düşen güneş ışığının altında oturuyordu.

Elbisesi çok fazla tamir görmüştü ve yama içindeydi. Saçları bembeyazdı ve arkasında gevşek bir şekilde örülüydü. Hemen yanında, banka dayalı duran bir baston vardı. Kız ve ejderhanın içeri girdiklerini fark etmedi.

Ping yaşlı adamın yanma gitti ve çok hafifçe eline dokundu. Yaşlı adam korkmadı. Yavaşça başını kaldırdı ve hemen önünde dikilen genç bir kadın gördüğüne hiç şaşırmamış gibi gülümsedi. Ping ipek mendili çıkardı ve haritayı yaşlı adamın kucağına yaydı. Yaşlı adam haritadaki işaretlere uzun uzun, dikkatlice baktı.

Ping, “Yazılanları anladığını sanmıyorum,” dedi Kay’a. “Gözleri de, en az kulakları kadar bozuk olabilir.”

Ping kesesinden aynasını çıkardı ve yaşlı adama uzattı. Adam sol eliyle aynaya uzandı. Parmakları ağaç dalları kadar katılaştırmıştı ancak yine de aynayı tutabildi. Eğri büğrü parmaklarından birini, aynadaki ejderha motifi üzerinde gezdirdi ve bir kelime mırıldandı. Ping adama eğildi. “Ne dedin?”

Yaşlı adamın dudakları arasından çok çok kısık bir ses çıktı. “Danze?” diye fısıldadı adam.

Ping, “Bunu duydun mu?” diye sordu Kay’a.

“Hiçbir şey duymadı,” dedi Kay. Ejderhalar iyi duymazdı.

Yaşlı adamın pençeye benzer parmakları uzandı ve Ping’in elbisesinin bir katını kavradı. “Danze?” diye tekrarlardı adam.

Ping başını iki yana salladı. Yaşlı adam genç kızın şekil değiştirmiş bir ejderha olduğunu sanmıştı. “Hayır,”

dedi ancak adamın, onu duyamayacağını biliyordu. “Ben Danze değilim ama ejderha sığınağını arıyorum.”

Yaşlı adam aynadaki aksine baktı.

“Ona ne istediğimizi nasıl söyleyebiliriz?” dedi Ping.

“Kay biliyor.”

Genç kız, gözücuyla parlayan bir şey gördü. Kay, gerçek ejderha formuna dönüyordu. Yaşlı adam, aynadan başını kaldırdı ve gözlerini genç ejderhaya dikti.

“Lav Lungzi,” dedi Kay. Ping, genç ejderhanın sözlerini zihninde duyabiliyordu. “Babam ejderha sığınağına gitmemi istiyor. Bize nerede olduğunu söyleyebilir misin?”

Yaşlı adamın dudakları o kadar inceydi ki sanki yokmuş gibiydiler. Yüzünde bir gülümse oluşturmayı başaramıyordu ancak sisli gözleri parıldadı. Yaşlı adam uzandı ve Kay’ın pullarına dokundu. Gözleri, yaşlarla doldu.

“Ejderha sığınağı,” diyerek nefes aldı.

Adam Kay’ın söylenmemiş sözlerini duymuştu. O bir Ejderha Bakıcısı’ydı.

Yaşlı adam gözlerini dikmiş Kay’a bakıyordu. “Senin bakıcın kim?”

Yaşlı adamın sözlerini Ping de duyabiliyordu ancak sesi sadece bir fısıltı gibiydi.

“Ping Kay’ın bakıcısıdır.”

Lav Lungzi Ping’e baktı. “Bir kız mı?”

“Ben Danze’nin Ejderha Bakıcısı’ydım,” dedi Ping.

“Ben de,” dedi Lungzi. “Danze hâlâ?..”

Ping yaşlı adama baktı. Kay uzandı ve pençelerinden birinin altındaki yumuşak kısımla adama dokundu.

“Danze, Kutsanmışlar Adası’na gitti,” diye cevapladı Ping. “Benden Kay’ı ejderha sığınağına götürmemi istedi. Nerede olduğunu söyleyebilir misin bana?”

“Gizli yer,” dedi yaşlı adam. “Asla bir yere yazılmamalı veya yüksek sesle söylenmemeli.”

Ping nefesini tuttu.

“Lung Gav Yun.” Kelimeler genç kızın zihninde yankılandı. “Ejderha Platosu.”

“Nerede orası?” Ping’in kalp atışları iyice hızlanmıştı.

“Daha önce dişi bir Ejderha Bakıcısı duymamıştım,” dedi yaşlı adam.

Bu birkaç kelimeyi söylemek, adamın bütün enerjisini tüketmiş gibiydi. Başı tekrar göğsüne düştü. Ping ve Kay beklediler ancak adam uyanmadı. Ping ipek mendili adamın elinden aldı ve avludan ayrıldılar.

Çabucak köyün büyüğünün evine gittiler. Ping ne söylediği anlaşılmayacak bir hızla haberleri verdi Jun’a. Kay da heyecan içindeydi ve gong benzeri sesler çıkarıyordu. Jun ikisinin de ne dediğini anlamadı.

“Yavaşla,” dedi genç adam.

“Lav Lungzi ejderha sığınağının ismini verdi bize,” diye fısıldadı kız. “Adı Lung Gav Yun.”

“Ve orası nerede?”

Ping’in heyecanı ilkbahardaki karlar gibi eridi. “Bunu söylemedi bize. Sanıyorum gerçek bir Ejderha Bakıcısı olduğuma inanmadı.”

Kay, çantasını toplamak ve bir an önce Ejderha Platosu’nu bulmak için koşarak yola çıkmak istiyordu. Jun ikisini de sakinleştirmeye çalıştı.

“Köylülerin şüphesini uyandırmak istemeyiz. Onların bildiği kadarıyla biz, yeşim taşı takı almaya gelmiş imparatorluk görevlileriyiz. Planladığımız gibi yarın sabah yola çıkacağız ve Şining’e gittiğimizi söyleyeceğiz.”

“Haklısın,” dedi Ping. “Lav Lungzi yıllardır sırrını sakladı, kimsenin nereye gittiğimizi bilmesine izin veremeyiz.”

“Bu kolay olacak,” dedi Jun yüzünde çarpık bir gülümsemeyle. “Biz bile nereye gittiğimizi bilmiyoruz!”

Jun satın aldıklarını yere yayarken Ping, sakinleşmek için biraz *qi* egzersizi yaptı. Yeşim taşı ustalarını mutlu etmek için daha fazla mücevher alması gerekmişti genç adamın.

“Neredeyse kendi yeşim taşı işini kuracak kadar mücevher satın almışsın,” dedi Ping.

“Bunları hediye olarak verebilirim.” Genç adam, çok güzel bir saç tokasını aldı eline. “Annem bu parçayı çok sevecektir. Kız kardeşlerim de küpelere bayılırlar.” Deri bir sırimdan sallanan ejderha şeklinde bir kolye aldı eline genç adam. “Ama bu senin için.”

“Bunu alamam,” derken nefesi kesildi genç kızın. “Bir servet değerinde olmalı.”

Taşın üzerine oyulmuş olan ejderha, gerçek ejderhaya hiç benzemiyordu. Çok narin ve kıvrımlıydı. Vücudu beneklerle kaplamıştı ve boynuzları, pençeleri, dizlerindeki tüyler, hepsi narin kıvrımlar şeklinde oyulmuştu. Çok güzeldi.

“Bunu gördüğüm anda senin olması gerektiğini anladım,” dedi Jun kızarak. “Lütfen al bunu.”

Deri sırimı, kızın başından geçirdi. Şimdi kızarma sırası Ping’deydi. Genç kız yerdeki bir lekeyi uzun uzun inceledi.

“Teşekkür ederim.”

O gün, akşamüzeri tekrar Lav Lungzi'nin evine gitti Ping. Yaşlı adam bıraktıkları yerde oturuyordu.

“Lung Gav Yun'un nerede olduğunu söyleyebilir misin bana?” diye sordu Ping. “Kay'ı oraya götürmem gerekiyor.”

Yaşlı adam gözlerini açtı ancak cevap vermedi.

“Bu Danze'nin isteğiydi.”

Lav Lungzi, yavaşça başını kaldırdı. “Dağlarda.” Çarpık parmaklarından biriyle kuzeybatı yönünü işaret etti.

Ping, adamın bir şeyler daha söylemesini bekledi ancak adam bir şey demedi.

“Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?”

Lav Lungzi başını iki yana salladı.

O akşam, Efendi Tay'ın, çocuklarının özel becerilerini tekrar tekrar anlatışını dinledikleri uzun ve sıkıcı bir yemekle geçti. Daha sonra karısı kanun çalarak ve çok kötü bir şekilde şarkı söyleyerek onları eğlendirmeye çalıştı. O gece, suyun kovadaki bir çatlaktan damla damla dışarı sızışı kadar yavaş geçti.

Ping şafak vaktinden önce uyanmış, eşyalarını toplamış ve yola çıkmaya hazırdı. Tekrar eskimiş pantolonunu ve ceketini giymişti. Kay kahvaltı bile edemedi. Yeşim taşı ustalarının aletlerinden çıkan sesler bile duyulmaya başlamadan yola koyuldular. Genç kız ve Jun, misafirperverliği için teşekkür edip numuneleri İmparator'a gösterdikten sonra yüklüce bir sipariş listesi yollama sözü verdiklerinde, kafası karışmış köy büyüğü evinin kapısının girişinde durmuş, gece elbisesi içinde esniyordu. Köydekilerin göremeyeceği kadar

uzaklaştıklarından emin olana kadar geldikleri yoldan geri yürüdüler. Daha sonra durdular.

“Peki, şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu Jun.

“Dağlara,” diye cevapladı Ping.

Jun, gözleriyle ufku taradı. “Çok fazla dağ var.”

Ping iç geçirdi. “Beyaz ejderhanın bizi tekrar bulmasını umut etmek zorundayız.”

“Bak,” dedi Kay. Sabah sisi arasında pençesiyle işaret etti.

Ping, çayırdaki duran büyük, gri renkli bir kaya sandığı şeyin ne olduğunu çözebilmişti. Sonra kayanın hareket ettiğini gördü. Biraz daha yaklaştılar. Bu bir kaya değildi ya da en azından tamamı kaya değildi. Bu kaya üzerinde oturan birisiydi. Adam ayağa kalktı. Ping, gözlerine inanamıyordu. Bu, Lav Lungzi’ydi. Yaşlı adam onlara doğru ayaklarını sürerken bastonuna sıkı sıkı yaslanıyordu.

“Sizi Lung Gav Yun’a götüreceğim,” diye fısıldadı yaşlı adam. “Danze seni Ejderha Bakıcısı olarak seçmişse, bu benim için yeterli bir tavsiyedir.”

Lav Lungzi bastonunu yerden kaldırdı ve kuzeybatıdaki tepeleri gösterdi. Yaşlı adam tepelerde *li’lerce* yürümek bir yana, düz zeminde beş adım bile atabilecek gibi görünmüyordu.

Jun’a doğru baktı. “Bu genç adam da bize eşlik edecek mi?” diye sordu.

Ping, zihninin içinde soruyu duydu. “Evet,” dedi kız.

“Bu iyi,” dedi yaşlı adam.

Lav Lungzi, ayağını yerden üç santim kadar kaldırdı ve on santim ileri attı. Daha sonra diğer ayağını kaldırdı. Uzun ve çok yavaş bir yolculuk olacaktı.

• bölüm on üç •

YILANIN KUYRUĞU

*“Gölün kıyısından yürürsek daha çabuk olur,”
dedi Kay. Lav Lungzi başını hayır dercesine
iki yana salladı. “Çok açık,” dedi yaşlı adam.
“Tepelerde kalmalısınız.”*

Zirvesine çıkmak bir yana, daha ilk tepenin eteğine gelmeden Lav Lungzi'nin yorgunluktan düşüp bayılacağına emindi Ping. Ama yaşlı adam beklemedikleri kadar kuvvetliydi. Yavaş ama istikrarlı bir şekilde hareket ediyordu, tıpkı kadim bir kaplumbağa gibi.

Yaşlı adam güç bela tepeyi tırmanırken hiç konuşmadı. Kay hiç durmadan ileri ve geri koşturuyordu. Ping ejderhanın sabırsızlıktan patlayacağını düşündü.

Jun genç kızın koluna kibarca dokundu. “Artık çok ileride değil,” dedi genç adam. “Yolculuk sürdüğü kadar sürecek.”

Ping yolculuğa olan ilgisini kaybetmişti. Tepelerin hepsi birbirine benziyordu. Hepsinin yosunlu çimenlerle ve küçük çiçeklerle kaplı ve derelerle sulanıyor olması bile genç kızı memnun etmemişti. Şu an önemli olan tek şey hedeflerine varmalarıydı. Yürümek için tüm enerjisine ihtiyacı olan Lav Lungzi, gün içinde sessizdi ancak gece olduğunda biraz konuştu.

Ertesi gün de aynı şekilde geçti ve bir sonraki gün de. Her gece, yaşlı adamdan fısıltı şeklinde, kelime kelime bilgi koparıyorlardı. Lav Lungzi daha fazla enerji harcıyor olsa bile Jun'a karşı nezaketinden yüksek sesle konuşmayı tercih ediyordu. Yaşlı adamın kelimeleri elmas misaliydi. Ping, anlamlarının hiçbir bölümünü kaçırmamak için her bir kelimeyi zihninde tekrar tekrar döndürüyordu. Genç kız, daha önce Danze'ye Ejderha Bakıcılığı yapmış biriyle konuşma ayrıcalığına kavuşacağını asla beklememişti.

“O zamanlar birçok ejderha avcısı vardı,” dedi yaşlı adam. “Ejderha bulmak için bütün imparatorluğu ararlardı. Bu yüzden bazı ejderhalar, gözlerden uzakta, dağlarda saklanacak gizli yerler aradılar.”

Yaşlı adam, konuşmasına devam etmek, nefesini ve kelimelerini toplamak için dakikalarca ara verdi. “Ben Lung Danze'nin bakıcılığını 70 seneden uzun bir süre yaptım.”

Ping, yaşlı adama baktı. Yüz yaşının epey üzerinde olmalıydı.

“Bu zamanın bir bölümünü Ejderha Platosu'nda geçirdik.” Yaşlı adamın dudaklarının kenarında çok küçük bir gülümseme belirdi. “Ama Danze maceracı bir ejderhaydı. Platodaki hayat onun maceracı ruhuna uymadı. Dünyayı

keşfetmek içi noradan ayrıldık. Ben de onunla gitmekten mutluydum.”

Kay Lav Lungzi’nin yanına oturdu. O kadar dikkatle dinliyordu ki neredeyse nefes almayacaktı.

“Baba hakkında bir şey söyle,” dedi Kay.

Yaşlı adam bir an düşündü.

“Kış uykusuna yatmayı sevmezdi,” dedi Lav Lungzi. “Uyumaya çalışırdı ama sık sık uyanır, gölden çıkar ve benimle ve diğer Ejderha Bakıcılarıyla konuşurdu. Karda yürümeyi severdi ve bazen kar öbekleri yapar ve bunlardan bazı şekiller çıkarırdı; bir tavşan, bir balık veya bir kartal.”

Kay sessizce oturdu. Ping genç ejderhanın hikâyeyi zihninde tekrarlayıp durduğunu biliyordu, böylece her bir kelimesini hatırlayabilecekti.

Vahşi bir ejderhaya bakıcılık yapmanın imparatorluk ejderhalarına bakmaktan çok daha değişik olduğunu fark etti Ping. İmparatorluk Ejderha Bakıcısı olmak genç kız için kötü bir tecrübe olmuştu ancak eski günlerde işler farklıydı. Bir imparatorluk sarayında, ejderha bakıcısı evlenebilir ve bir aile sahibi olabilirdi. İşin aslı, yeni ejderha bakıcılarının doğması için evlilikler teşvik ediliyordu. Ejderhaların uzun ömürleri boyunca birçok bakıcıya ihtiyacı oluyordu. Bu güvenli ve emniyetli bir meslekti.

Vahşi hayatta bir ejderhaya bakmak ise heyecan doluydu ancak bekâr erkeklere göre bir işti. Ayrıca tehlikeli bir meslekti. Ejderha Bakıcıları sıklıkla ejderhalarına bakarken ölürlerdi ve bu ölümlerin hepsi yaşlılıktan dolayı olmazdı. Bazıları dağlardayken geçirdikleri kazalardan ölürken, diğerleri ejderha avcılarının kurbanları olurlardı.

Bir gece Lav Lungzi, çok değer verdiği Danze'nin bakıcılığı işini neden bırakmak zorunda kaldığını anlattı.

“Kulaklarım beni yarı yolda bıraktı,” dedi adam. Ping adamın üzüntüsünün kemiklerine kadar işlediğini hissetti. “Ejderhalar iyi duyamazlar. Uyudukları sırada ejderha avcıları onlara sessizce yaklaşabilir. Keskin kulaklar, vahşi hayattaki bir ejderha bakıcısı için vazgeçilmezdir. Bu yüzden Danze'nin daha genç bir bakıcı araması gerekti.”

Ping, Veeng Tso'yu, Chang'an'daki otacıyı hatırladı ve Danze'nin bir sonraki bakıcısının, o adam olup olmadığını merak etti.

Yolculuklarına günbegün, kaplumbağa hızıyla devam ettiler. Her tepeye tırmandıktan sonra önlerinde uzayıp giden, birbirine benzeyen sonsuz tepeler gördüler. Nadiren bir yaban keçisi sürüsünü veya bir tilkiyi korkutsalar da, başka hiçbir insana rastlamadılar.

“Platoda kaç ejderha vardı?” diye sordu Kay.

“Çok,” diye yanıtladı yaşlı adam.

Ping, Kay'ın heyecanını hissedebiliyordu.

“Biz bir tane gördük,” dedi ejderha yaşlı adama. “Beyaz bir tane. Sence Ejderha Platosu'nda başkaları da olacak mıdır?”

Lav Lungzi başıyla onayladı. “Orada bazı eski dostlarla karşılaşmayı bekliyorum.”

“Genç ejderhalar da var mıdır?”

“Ben oradayken yoktu ama iki ejderha çiftleşmişti. Artık genç bir ejderha da olmalı.”

“Kay onlarla oynayabilir.” Genç ejderha, öne doğru koştu, çıkardığı mutluluk çınlamaları havayı doldurdu. Heyecanını pek kontrol edemiyordu.

Ping, yabancı hayatta birden çok ejderhanın hayatta kalmış olduğunu düşünmeye cesaret edemedi. Şimdiye kadar, sadece bir ejderhayla uğraşmıştı. Duyguları karmakarışık. Kay’ın kendi türünden olanlarla birlikte yaşaması gerektiği doğrudu ancak ejderhanın yeni hayatına, kendisinin nasıl uyum sağlayabileceğinden pek emin değildi. Kay’a bir şeyler öğretmek için etrafında başka ejderhalar olacaksa, genç kızın rolü ne olacaktı?

Lav Lungzi’nin de soruları vardı. Danze’ye ne olduğunu öğrenmek istiyordu ve Ping de yaşlı adama yolcularının hikâyesini anlattı.

Ertesi gün kuşluk vakti, yosun kaplı bir başka tepeye tırmandılar, daha önce tırmandıkları pek çok tepeyle bire bir aynıydı. Ancak bunun zirvesinde, farklı bir manzara vardı. Önlerinde devasa bir göl vardı. Sanki bir içdeniz gibi ufka doğru uzanıyordu. Tepe, yosundan bir halı gibi gölün kenarına doğru iniyordu. Kuzey ve güney yönünde pek çok farklı tepe gölü çevrelemişti ancak batı tarafında, ufka doğru zirveleri karla kaplı dağlar görülüyordu. Lav Lungzi, titreyen parmaklarından biriyle dağları işaret etti.

“Lung Gav Yun,” diyerek nefeslendi.

“Gölün eni yaklaşık 150 *li* olmalı,” dedi Jun muhteşem su miktarına bakarak.

“Gölün kıyısından yürürsek daha çabuk olur,” dedi Kay.

Lav Lungzi başını hayır dercesine iki yana salladı. “Çok açık,” dedi adam. “Tepelerde kalmalıyız.”

Kay, Danze ve Lung Gav Yun'daki diğer ejderhalar hakkında sonu gelmez sorular sordu yaşlı adama. Adamın cevapları uzun ve yavaştı.

Jun, ejderha ve Lav Lungzi arasındaki konuşmaları duyamıyordu.

“Artık sağır olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum,” dedi Jun.

Ping yaşlı adama ve ejderhaya neler söylediğini genç adamın da anlaması için yüksek sesle konuşmayı aklından çıkarmamaya çalışıyordu ancak bazen o da unutuyordu.

Kay Lav Lungzi'yi soru yağmuruna tutarken, Ping de Jun'la konuşuyordu. Genç kız sürekli ejderha sesleriyle kesilmeden başka biriyle sohbet etmekten hoşlanmıştı. Jun genç kıza çocukluğunu anlattı. Genç adamın yedi kızkardeşe nasıl başa çıktığına ilişkin hikâyeler, genç kızı güldürüyordu.

Ping de hedeflerine varmak için Kay kadar sabırsızlanıyordu. Yanlarında Lav Lungzi olmasaydı birkaç gün içinde aşacakları bir mesafeye varmaları çoktan iki haftalarını almıştı. Yaşlı adamla, tepelerin arasından gizlice ilerlemek bir hafta daha sürecekti.

“Önsezin sana Ejderha Platosu hakkında herhangi bir şey söylüyor mu?” diye sordu Ping. “Orada kaç ejderha yaşadığını söyleyebilir misin?”

Yaşlı adam uzunca ve yorgun bir şekilde iç çekti.

“Genellikle sadece bakımı altında bir ejderha olduğu zamanlarda Ejderha Bakıcılarının önsezileri olur. Danze ve ben ayrıldığımızda, önsezim de kayboldu.”

Yaşlı adam sulu gözlerle Ping'e döndü. “Senin önsezin, sana bir şey söylüyor mu?”

Ping, başını iki yana salladı.

“Bu seçtiğin garip bir hayat,” dedi Lav Lungzi.

“Bunu ben seçmedim,” diye cevapladı Ping. “O, beni seçti.”

Yaşlı adam rüzgârlı manzaraya göz gezdirdi. “Hiç pişmanlığın var mı?”

“Hiç yok.”

Ping’in, Lav Lungzi’ye bir sorusu daha vardı ancak sormadan önce tereddüt etti.

“Danze seni terk ettikten sonra yalnız bir hayat yaşayacağını daha önceden öngörmüş müydün?”

Yaşlı adam başıyla yavaşça onayladı. “Evet ancak Danze’yle geçirdiğim yılları, yaşlılığında yanımda sohbet edecek birileri olmasına asla değişmezdim.”

Yaşlı adam Jun’un Kay’la oynadığı yere kısa bir bakış attı.

“Yanında yol arkadaşı olan bir Ejderha Bakıcısı hiç tanımamıştım,” dedi adam.

Başta adamın ne demek istediğini anlamadı Ping. “Jun’u mu kast ediyorsun?”

Yaşlı adam başıyla onayladı.

“O arkadaşım değil,” dedi Ping, aniden ateş basmış gibi hissetmişti. “Gelmek için ısrar etti. Ailesi ödemeleri gereken bir borç olduğunu düşünüyor. Onu yardım etmesi için yolladılar. Benim fikrim değildi.”

“Kay onu seviyor,” dedi yaşlı adam. “Bir Ejderha Bakıcısı’nın mutlaka kimsesiz olması için hiçbir neden yok.”

“Ben kimsesiz değildim,” diye itiraz etti Ping. “Bana yoldaşlık etmeleri için Danze ve Kay vardı.”

Lav Lungzi başka yorum yapmadı.

Günler uzundu ve gün ışığı, gece iyice çökene kadar sürüyordu. Yaşlı adam, hepsinin ejderha sığınağına varmaya can attıklarını biliyordu. Yürüyüş hızını artıramıyor olsa bile gündeğumundan günbatımına kadar yürüme konusunda istekliydi.

Nihayet gölün batısındaki dağın eteklerine ulaştılar. Bir kez daha gözleri, yaşlı adamın sıradağlar arasındaki bir yarığı işaret eden titreyen parmağını takip etti.

“Şu iki zirve arasından geçmemiz lazım,” dedi adam.

Jun ve Kay, gün içinde iki yaban tavşanı yakalamayı başarmışlardı ve hepsi doyasıya yemek yiyebildiler, hatta Kay bile.

“Ejderha Platosu nasıl bir yer?” diye sordu Kay.

Kay aynı soruyu defalarca sormuştu ve yaşlı adam, sürekli aynı soruya cevap vermekten sıkılmamış görünüyordu. Her cevabında biraz daha fazla bilgi oluyordu.

“Orayı gören birkaç insandan biriyim,” dedi adam gururla. “Yükseklerde, dağın zirvelerinde saklı, buz gibi rüzgârlara karşı korunaklı, çimenlerle kaplı bir plato. İçinde akan bir de dere var.”

Kulağa tam Ping’in hayal ettiği Lung Gav Yun gibi geliyordu.

“Sadece Yılanın Kuyruğu’na tırmanarak ulaşılabilir,” diye devam etti Lav Lungzi.

“O nedir?” diye sordu Kay.

“Göreceksin.”

“Orada iyi karşılanmış mıydın?” diye sordu Ping.

“Evet, tüm gerçek Ejderha Bakıcıları, Lung Gav Yun’da hoş karşılanır. Ejderhaların, vahşi hayatta bakıcıya ihtiyaçları olmaz ancak bir Ejderha Bakıcısı ile ejderhası arasındaki bağ kuvvetlidir. Bakıcısı olan tüm ejderhalar onların da orada kalmalarını istemiştir.”

“Platoda kaç ejderha bakıcısı vardı?”

“Sadece dört.” Yaşlı adamın boğazından garip bir gurlama sesi çıktı. Kıkır kıkır gülüyordu. “Bir ejderhanın, genç bir Ejderha Bakıcısı vardı. Gamsız, şakalardan ve muzipliklerden hoşlanan, maceracı ruhlu genç bir adam.”

Ping daha fazla bilgi istiyordu ancak yaşlı adamın, başka hiçbir şey söylemeyeceği açıktı. Her bir kelime, yaşlı adamın kıymetli enerjisinden bir parça daha emiyordu.

Ertesi sabah ilk uyanan Ping oldu. Güneş henüz toprağı ısıtmamıştı ve dağın gece soğuğu hâlâ hissediliyordu. Bir şey genç kızı uyandırmıştı. Bir ses veya bir hareketlenme değildi. Genç kız ayı postuna iyice sarınıp hissettiği duyguyu kendine açıklamaya çalıştı ancak bu kolay değildi. Sanki hareket eden bir şey, aniden durmuştu. Genç kız kalktı ve ateşi tekrar yaktı. Kay ve Jun da uyandılar. Her sabah yaptıkları gibi beraber çişlerini yapmaya gittiler. Lav Lungzi kımıldamadı ve Ping neyin hareket etmeyi bıraktığını bir anda anladı. Bu, Lav Lungzi’nin kalbiydi.

Genç kız kalkıp yaşlı adamın bedenine doğru yürüdü. Kırıksık suratı sanki gri renkli bir kayadan yontulmuş gibi görünüyordu. Cildi kar kadar soğuktu.

Ping sadece iki haftadır değil sanki yıllardır onu tanıyormuşçasına bir bağ hissetti yaşlı adamla arasında. Yaşlı

adam tanıştığı tek gerçek Ejderha Bakıcısıydı. Ve Danze'nin yanında çok uzun zaman geçirmişti, genç kızın geçirdiğinden çok daha uzun.

Kay ve Jun geri gelip genç kızı yaşlı adamın başında dikilirken gördükleri zaman ne olduğunu tahmin ettiler. Kay hiçbir şey söylemedi ancak yas dolu sesler çıkardı. Ping'in gözleri yaşla doldu. Lav Lungzi, uzun bir hayat yaşamıştı ancak Danze'yle geçen mutlu yıllardan bu yana, yalnız başına uzun seneler geçirmişti. Çınlayan köyün halkı tarafından dışlanmış ancak ejderhasından haber almak umuyla hayata tutunmuştu. Yaşlı adam, Kay'la tanışmış ve Danze'nin hayatını idame ettirebildiğini öğrenmişti. Artık huzur içinde ölebilirdi.

Ping, Lav Lungzi'yle birlikte birçok uzun öğleden sonra geçirmeyi ve yaşlı adamın Ejderha Bakıcısı olarak geçen hayatı hakkında bir şeyler öğrenmeyi umuyordu. Ancak yaşlı adam Lung Gav Yun'a vardıklarında ne yapacağı hakkında hiçbir şey söylememişti. Ping oraya asla ulaşamayacağını zaten bildiğini düşündü yaşlı adamın.

"Keşke Ejderha Platosu'na varabilseydi," dedi Jun. "Onu, oraya gömebilirdik."

"En azından Lung Gav Yun'u gören bir yerde," dedi Ping.

Genç kız, adamın soğuk ve incecik parmaklarını, göğsünün üzerinde birleştirdi ve beyaz saçlarını düzeltti. Kay, pullarından birini kopardı ve bu pulu, yaşlı adamın cübesine yerleştirdi Ping. Adamın uzandığı yerde, bedenini nazikçe taşlarla örttüler ve birkaç dakika boyunca başucunda sessizce beklediler.

“Haydi,” dedi Jun, Ping’in kolunu tutarak. “Hâlâ gitmemiz gereken uzun bir yol var.”

Artık daha hızlı ilerliyorlardı ve ertesi gün, dağdaki yarığa vardılar. Dağdaki dar bir açıklıktan daha fazlası değildi. Eğer Lav Lungzi, işaret etmiş olmasaydı burayı asla bulamazlardı.

“Umarım Yılanın Kuyruğu’nu bulabiliriz,” dedi Ping.

“Ejderhalar izliyor olacak,” dedi Kay. Sesi titriyordu.

Uçan veya bir kayanın üzerine tünemiş olan ejderhalar arayarak gökyüzünü ve dağın zirvelerini gözleriyle taradılar.

“Hiçbirini görüyor musun, Kay?” diye sordu Jun.

“Hayır.”

Jun çeviri yapması için Ping’e ihtiyaç duymadı. Çıkardığı hüzünlü seslerden Kay’ın cevabının ne olduğunu anlamıştı.

Jun, “Sence yakında başka ejderhalar olursa, önsezin sana bunu söyler mi?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Beyaz olanı gördüğümüzde hiçbir şey hissetmedim.”

Ping, nefesini tuttu ve vücuduna konsantre oldu. Önsezinin bir ejderhanın varlığını saptadığına işaret edebilecek en küçük bir hissi –bir seğirme, karıncalanma veya kaşıntı– bile algılamaya çalıştı. Hiçbir his yoktu.

Dağdaki yarıktan güçlkle tırmandılar. Ping aniden çok üşüdüğünü hissetti. Yarık o kadar dardı ki zar zor sıkışarak geçebiliyorlardı ve o kadar derindi ki üstlerindeki gökyüzü, incecik, mavi renkli bir kurdele gibi görünüyordu. Zemindeki eğim devam ediyordu. Ayaklarının altındaki gevşek kayalar, kayıp düşmeden tırmanmayı iyice zorlaştırıyordu.

Arkalarındaki gölün manzarası, gitgide incelerek gözden kayboldu. Dağdaki yarık o kadar inceldi ki, sonunda yan yan sıkışarak geçmek zorunda kaldılar. Tam tamamen kapanıyor gibi görünürken tekrar genişlemeye başladı ve sarp bir yamacın hemen altındaki dar, çimenlik bir alana çıktılar. Yamaçtan aşağı, dikey olarak dökülen ince bir şelale vardı.

“Burası olmalı,” dedi Ping. “Yılan’ın Kuyruğu.”

“Evet,” dedi Kay.

Görünürde hâlâ ejderhalardan bir iz yoktu.

“Nasıl tırmanacaksınız?” Jun başını kaldırıp dimdik ve sarp kayalara baktı. “30 *şang* yükseklikte olmalı ve duvar kadar düz.”

Ping gülümsedi ve dimdik kayalardan aşağı sallanan bir ipi gösterdi. “Bunu kullanacağız.”

Jun ipe gitti ve hızla çekti. İp yarısından koptu ve genç adamın başına düştü.

“İnsanlar nasıl tırmanıyorlar ve iniyorlar bilmiyorum ama bunu kullanarak olmadıgı kesin.”

Yıpranmış ip kopup genç adamın elinde kalmıştı.

Önlerindeki bu son engeli nasıl aşacaklarını düşünürken oturup biraz dinlendiler ve kimse aç olmamasına karşın bir şeyler yediler. Önlerindeki falez olabildiğince dikti ve sağa sola kıvrılarak yükseliyordu. Kay, falezin yüzeyinde tutunabilecekleri yerler aradı ancak onun keskin gözleri bile hiçbir yer göremedi.

“Falezin etrafından dolaşırsak, belki yukarı çıkan daha kolay bir yol bulabiliriz.”

“Hayır,” dedi Ping. “Bu zaman kaybı olur. Lung Gav Yun’a çıkmanın tek yolu oraya uçmak. Ejderhalar burayı

o yüzden seçmişler. Lav Lungzi, Yılanın Kuyruğu'na tırmanmamız gerektiğini söyledi. Daha kolay bir yolu olsaydı, bize söylerdi.”

“Neden ejderhalar aşağı inip bizi yukarı taşıyorlar?” diye sordu Kay.

“Bu bir test,” dedi Ping. “Son testimiz. Bu falez nasıl tırmanacağımızı bulmamız gerekiyor.”

Jun'un gözleri tekrar şelaleye takıldı. Ayağının yanında duran çürümüş ipi tekmeledi. “Kurumuş otlardan sağlam bir halat örebiliriz.”

“Asırlar sürer,” dedi Ping. “Ve ayrıca önce birinin oraya tırmanması ve halatın ucunu sağlam bir yere bağlaması gerekir.”

Kay falezin dibindeki çalılıkları kokluyor ve önlerinde yükselen kayalık duvarda, gizli bir geçit arıyordu. Ping *qi* gücünü kullanabileceği bir yol düşünmeye çalıştı.

Akşamüstü olmuştu. Henüz güneşin batmasına saatler vardı ancak genç kız, burada beklemek ve ertesi sabahın yeni bir ilham getirip getirmeyeceğini görmek zorunda olduklarını düşünmeye başlamıştı. Kay, yerinde duramıyordu. Gözlerini, önlerinde yükselen falezin dimdik yüzeyinden alamıyordu.

“Şelaleye tırmanmanız gerekiyor,” dedi ejderha. “Lav Lungzi, öyle söylemişti. Falez değil, şelaleye.”

“Ama şelalenin arkasındaki kayalar da, en az diğerleri kadar sarp olmalı,” dedi Ping.

“Belki öyle değildir,” diye cevapladı Kay. “En tepede ufak bir çıkıntı var. Su, onun üzerinden taşıyor ve kayalar-
dan uzağa doğru akıyor, sadece birazcık uzağa.”

“Elbette,” dedi Ping. “O yüzden bu kadar düz.”

“Kay ne dedi?” diye sordu Jun. “Keşke konuşmaların sadece yarısını duyuyor olmasaydım.”

“Şelale, aşağı doğru akarken dağın yüzeyine değmiyor,” diye açıkladı Ping. “Arkasında bir boşluk var.”

“Yani şelalenin arkasından mı tırmanmak zorundasınız?”

“Evet.”

Şelale, aşağıda bir havuzda toplanmıyordu. Onun yerine falezin zeminine çarpıyor, püskürüyor ve bir sis tabakası yaratıyordu. Dümdüz ve zayıf şelale, kayalara çarpan gürültülü bir akarsuya dönüşüyor, sanki dökülecek başka bir yer bulmak için sabırsızlanıyormuşçasına bir o yana, bir bu yana vahşice köpürüyordu. Daha sonra bir kayanın etrafından kıvrılıp yön değiştiriyor, dağdan aşağı yöneliyordu.

“Sabaha kadar beklemeliyiz,” dedi Ping.

“Hayır,” dedi Kay. “Şimdi tırman.”

Ping, Jun’a döndü. “Kay şimdi tırmanmayı denemek istiyor. Ben de onunla gidiyorum.” Genç kız, Jun’un verdiği, ucunda ejderha sallanan kolyeyi çıkarıp heybesine koydu. Heybeyi Jun’a uzattı.

“Bu çok tehlikeli,” dedi Jun heybeyi almayı reddederek. “Yapamazsın. Senin yerine ben gideyim. Lütfen.”

“Bu bizim yolcuğumuzun sonu. Bu benim kaderim. Sen bir Ejderha Bakıcısı değilsin. Orada hoş karşılanmazsın.” Genç kız, çantayı çocuğun ellerine bıraktı. “Yapmak zorunda olduğum şey bu.”

Genç adam, Ping’in elini yakalayıp tuttu. “Dikkatli ol,” dedi. “Çok zorlaşırsa, aşağıya geri dön. Dinlendikten sonra sabah tekrar denersiniz.”

“İyi olacağım,” dedi Ping. “Teşekkür ederim. Senin yardımın olmasa buraya kadar gelmeyi başaramazdım.” Elini Jun’un ellerinden çekti ve yüzünü şelaleye döndü.

“Tepeye ulaşınca seslen,” dedi Jun. “Burada bekleyeceğim. Ne olursa olsun, iyi olduğunu bana haber verene kadar burada kalacağım.”

Ping şelaleye yürüdü.

“Ya çantan?” Kayalara çarpan ve köpüren suyun sesini bastırıp söylediklerini duyurabilmek için Jun’un bağırması gerekmişti. “Onu nasıl yukarı çıkaracaksın?”

“Ejderhalar bir yol bulur.”

“Elveda.”

Ping genç adamın sesinde tereddüt ve endişe duyduğunu düşündü.

Arkasını döndü ve ona doğru yürüyüp Jun’a sarıldı. “İyi olacağım.” Genç kız adamın sıcak nefesini kulağında hissetti. “Ve sen de iyi olacaksın. Ailen sana güveniyor.”

Jun faleze baktı. “Umarım aradığın şeyi orada bulursun.”

“Ping, Ping. Zamanı geldi.”

Jun küçük ejderhanın çenesinin altını kaşdı. “Elveda Kay. Ping’e iyi bak.”

Kay şelalenin dibine gitti. Ping onu takip etti. Ejderhanın yanma varmadan önce köpüren suların yarattığı sis tabakası içinden geçti. Kayalara çarpan suyun sesi sağır ediciydi. Yanında başka biri olsaydı birbirleriyle konuşmaları imkânsız olurdu. Ama yanında başka biri yoktu. Bir ejderhayla birlikteydi ve birbirlerini mükemmel bir şekilde anlıyorlardı.

Ping yukarı baktı. Falezin üstü çok yüksekteydi. Kay şelalenin arkasına süzüldü ve Ping'in görüş alanından çıktı.

"Tutunacak yerler var," dedi ejderha. "Kayalara oyulmuşlar."

Genç kız ejderhayı takip etti. Şelalenin akan sularından korunmaya ancak yetecek kadar boşluk vardı. Kay tırmanmaya başladı. Ejderhanın dört pençesinin tırnakları, kayaların üzerindeki dar yarıklara kanca gibi geçiyorlardı. Genç kız ancak ejderhanın daha önce kullandığı yarıkları görebiliyordu. Kayadaki yarıklar insan yapımıydı. Rahatça kavrayabileceği derin oyulmuş yarıklar ve çıkıntılı kenarlar olmasını umuyordu ancak tutunabileceği yerler, falezin yüzeyine rastgele yontulmuş ufacık yarıklardı. Sadece başının tam üzerine denk gelen iki-üç tanesini görebiliyordu. Kay, tıpkı bir kertenkele gibi yavaşça yukarı doğru tırmanıyordu. Ping kalbi ağzında, genç ejderhayı izledi. Dar oyuklardan başının hemen üzerindeki iki tanesini kavradı ve bir başka oyuğa da ayağını geçirdi. Tırmanmaya başladı.

"Ping iyi mi?" diye sordu Kay.

Ping yüksek sesle konuşacak enerjiyi bulmak zorunda kalmadığı için sevindi. "Evet."

Ping akan suyun biraz bile altında kalsa suyun gücünün, zar zor tutunduğu bu oyuklardan koparıp kendisini aşağı çekeceğini çok geçmeden fark etti. Şelale, genç kızı falezden aşağı sürüklemeye ve kayalara vurup parçalamaya çok istekliydi sanki. Vücudunu kayaların yüzeyine iyice yapıştırmışken, ayağını kaldırıp bir sonraki deliğe atmak çok zor görünüyordu.

Ping tırmandıkça, tutunacak yerlerin arasındaki mesafe giderek açılıyordu ve bir süre sonra, kolları ve bacakları ağrımaya başladı. Parmak uçları soyulmuş ve dizleri sıyrılmıştı. Titriyordu. Şelalenin insanı sağırlandıran sesi odaklanmayı zorlaştırıyordu. Ping her bir oyuğu kavradığında, parmakları bir öncekinden daha da fazla geriliyordu. Bacaklarındaki kaslar yanıyordu. Hareketleri gibi beyni de yavaşlamıştı.

Bir sonraki çıkıntı Ping'in neredeyse ulaşamayacağı kadar uzaktı. Sol ayağının parmak ucunda dengesini sağlayıp çıkıntıya uzandı. Sağ elinin parmakları, yavaşça çıkıntıyı kavradı. Sağ ayağını kaldırdı ve bir sonraki oyuğu bulmaya çalıştı. O oyuğa kadar uzanamıyordu. Bacakları yeteri kadar uzun değildi. Vücudunun tüm ağırlığını, bir ayağının parmakları üzerinde tutmak için harcadığı güç yüzünden genç kızın tüm vücudu titriyordu. Parmakları, bükülemeyen pençeler gibi soğuktan donup kalmıştı. Elbiselerini sanki içlerine taş dikilmiş gibi ağır hissediyordu.

"Kımıldayamıyorum," dedi Ping. "Düşeceğim."

Zihnindeki kendi sesi bile titreşim ve korkmuş çıkıyordu.

"Ping'e yardım etmek için Kay geri gelecek."

Birkaç saniye sonra eline sürtünen bir şey hissetti genç kız. Bu Kay'ın arka pençelerinden biriydi.

"Sıkı tut," dedi Kay.

"Beni taşıyabileceğine emin misin?"

"Kay Ping'i bir sonraki oyuğa çekebilir," diye cevapladı ejderha. "O kadar çok yürüdükten sonra Kay'ın bacakları çok kuvvetli."

Ping sol elini oyuktan çekti ve yukarı doğru uzandı. Parmakları, yavaşça Kay'ın bileğini kavradı. Kay kendi

gücünü abartıyorsa birlikte aşağı düşeceklerdi. Genç kız sağ elini de duvardan çekti ve Kay'a güvenip tüm ağırlığını ona verirken nefesini tuttu. Genç kızın vücudu yükselmeye başladı ve ayağı oyuktan çıktı. Bir sonraki yarığı bulana kadar ayağıyla duvarı yokladı genç kız. Sağ eli için bir çıkıntı ve sol ayağı için de uygun bir yer buldu.

"Tamam," dedi Ping.

Kay'ın bileğini bıraktı. Vücudunun ağırlığını, bir kez daha elleri ve ayakları taşıyordu. Vücudunu sanki bronzdan yapılmışçasına ağır hissediyordu ve bu ağırlık kızı falezden aşağı çekecek gibiydi.

"Kay yukarıda," dedi Kay.

Ping, yukarı doğru baktı. Zirveye ulaşmasına yarım *chang*'dan az kalmıştı ama yerinden kımlıdayamıyordu.

"Ping," dedi Kay, endişeyle. "Ping iyi mi?"

Ping zihninde ona cevap verebilecek hiçbir kelime oluşturamadı. Gücü vücudundan emiliyordu. Parmaklarını kıpırdatamıyordu. Parmakları duvardaki oyukun kenarına pençe gibi geçmişti. Genç kız, duvarda birkaç dakika dınelebileceğı bir çıkıntı aramak için yukarı doğru baktı. Ancak öyle bir yer yoktu. Gözlerini kapadı. Genç kızın gidebileceğı sıcak bir yer vardı. Uyku, kızı oraya götürebilirdi. Parmakları, oyuktan kaymaya başlamışlardı ancak kızın umurunda bile değildi. Hiçliğı gömülmeye hazır bir şekilde oyukı bıraktı.

Daha sonra üzerindeki ceketin sırtında Kay'ın pençesini hissetti, genç kızı suyun içinden çekip çıkaran ve çimenlik bayıra kaldıran pençesini. Ping aşağıya bakmaya cesaret edemiyordu. Vücudu hâlâ kontrolsüzce titriyordu.

Genç kız, kollarını ve bacaklarını tekrar çalıştırarak uçu-
rumun kenarından santim santim uzaklaştı. Yanağını ve
derisi yüzülmüş, kanayan parmaklarını minnetle çimlere
dayadı. Kay'ın pençelerinin altındaki yumuşak yastıkları
yüzünde hissetti genç kız.

“Ping güvende.”

Ping uzanıp ejderhanın pullu derisine dokundu. “Evet.”

Testi geçmişlerdi. Yolculuk bitmişti. Artık Lung Gav
Yun'a, Ejderha Platosu'na çıkmışlardı. Güneş dağların ar-
dından batmak üzereydi. Ping doğrulup oturmayı başardı
ve günün son ışıkları genç kızı ısıttı.

Genç kız geniş bir daire şeklindeki ve ortasındaki üç
berrak havuza doğru derinleşen bir platonun tam kenarına
tünemişti. Her şey güneşin turuncu renkli ışıklarında yıka-
nıyordu. Hafif rüzgâr, çimenleri dalgalandırıyordu. Sapsarı
çiçeklerle bezenmiş çalılıklar vardı. Çimenler mor balon
çiçekleri ve sivri uçlu masmavi çiçeklerle bezenmişti. Bir
dere, platonun kenarından aşağı dökülüp Yılanın Kuyruğu'na
dönüşmeden önce tüm çimenleri boydan boya yarararak iler-
liyordu. Lung Gav Yun, tam da Ping'in hayal ettiği gibiydi.

Hüzünlü bir ses sessizliği bozdu. Bu Kay'ın sesiydi.
Ping'in kalbini acıtan bir sestti.

“Ejderhalar nerede?”

Güneşin son kıvrımı da gözden kayboldu. Kay plato
üzerinde koşuşturuyor, ejderhaların saklanmış olabilecekleri
yerleri arıyordu. Bir mağara buldu ancak boştu. Göllere
daldı. Ping, derinlerde uyuyan ejderhaları arayan Kay'ın
çıkmasını bekledi. Her yüzeye çıkışında biraz daha acınası
bir halde görünüyordu genç ejderha.

“Ejderha yok,” diye acı acı inledi Kay. “Ejderha yok.”

Aydınlık solmaya başlamıştı ancak herhangi bir yaşam belirtisi olsaydı, Kay’ın keskin gözleri mutlaka fark ederdi. Plato boştu. Burada hiçbir ejderha yaşamıyordu.

Ancak yine de bir şey vardı. Ping, platonun tam ortasında görebiliyordu onu. Sanki yakılmaya hazır bir şenlik ateşi gibi üst üste yığılmış dallardan oluşan bir öbeği bu. Kay bu öbeğe bakarak aniden durdu. Ping’in gözleri yaşla doldu. Aydınlık neredeyse tamamen kaybolmuş olmasına rağmen bu öbeğin ne olduğunu biliyordu. Daha önce gördüğü bir şeydi ve bir daha asla görmemeyi umduğu hatta dua ettiği bir şeydi. Bu bir çalı yığını değildi, kemik yığınıydı. Ejderha kemikleri.

• bölüm on dört •

EJDERHA PLATOSU

*Genç kız ve ejderha, gecenin ağır dakikaları
sürünürcesine yavaşça ilerlerken karanlıkta
birbirlerine sarıldılar.*

Kay uludu. Ping daha önce de bir ejderhanın uluduğunu duymuştu. Kay'ın annesi öldüğünde, Danze de aynı melankolik sesi çıkarmıştı ve uluması Huangling Dağları'nda yankılanmıştı. Birbirine vurulan bakır kapların sesine benziyordu. Ping'in kalbini dondurmuştu. Ejderhaların yas sesi, insanların kederli seslerinden çok daha kötüydü.

Kay'ın hüznünün sesi çok tizdi. Bu şimdiye kadar genç kızın duyduğu en hüznü sesti. Yere yatmak, başını elleriyle kapamak ve bu sesi kesmek istiyordu. Yanaklarından aşağı yaşlar akıyordu ancak Kay'ın yüzünde hiç gözyaşı yoktu. Ejderhalar ağlamazdı.

Genç kızın söyleyeceği, ejderhayı teselli edebilecek hiçbir şey yoktu. Ona sıkı sıkı sarıldı ve kulağına boş teselli kelimeleri fısıldadı ancak kendi üzüntüsünü bile saklayamıyordu. Kay haftalardır diğer ejderhalarla tanışmaktan başka hiçbir şeyden bahsetmemiştir. Ping ejderhayı daha önce fazla umutlanmaması için uyarması gerektiğini hissetti. Ancak genç kız Lung Gav Yun'da başka ejderhalar bulacaklarına kendisinin de inanmasına izin vermiştir.

Kay'a sarılırken ejderha kemiklerine doğru baktı. Ejderhalar zamanla, tek tek ölmemişlerdi. Lav Lungzi, ejderhaların ölülerini toprağın derinliklerine gömdüklerini anlatmıştı genç kıza. Bu ejderhalar yaşlılıktan ölmemişti. Bunlar katledilmiş ve organları için doğranmışlardı. Önsezisi genç kızın geleceği görmesine biraz izin verseydi, burada neyle karşılaşacaklarına ilişkin bir uyarı almış olabilirdi.

Ping bu noktadan sonrasını düşünmemişti. Danze'nin isteklerini yerine getirmişti. Kay'ı, ejderha sığınağına ulaştırmıştı. Lung Gav Yun'da ejderha bulmayı bekliyordu. Birden fazla ejderha. Ancak bunun yerine soğuk bir dağın tepesinde yalnızdılar ve gece, kara bir cübbe gibi onları sarmaya başlamıştı. Battaniyeleri yoktu, yiyecekleri yoktu. Ping ejderhaların kendilerini neşeyle karşılayacağını ve içlerinden birinin aşağı uçup eşyalarını getireceğini hayal etmişti.

Ping uçurumun kenarına geri döndü. Yukarı çıktığı yoldan inemeyeceğini biliyordu. Ne şimdi, ne de başka zaman. şelalenin dibini görmek için hava çok kararmıştı. Aşağıdaki Jun'a seslendi ancak şelalenin sesi, kızın sesini bastırıyordu. Genç adamın onları takip etmeye kalkışmamasını umdu.

Platoya gece çöktü, soğuk ve karanlıktı. Birlikte mağaraya sığındılar. Hava etraflarını göremeyecekleri kadar karanlıktı ancak Ping ayaklarının altındaki kuru çimenleri hissedebiliyordu. Ve bir de koku vardı. Bayatlamış ejderha sidiği kokusu. Mağaranın içi de daha sıcak değildi ancak kuruydu. Genç kız ve ejderha gecenin ağır dakikaları *sürünürcesine yavaşça* ilerlerken, karanlıkta birbirlerine sarıldılar.

Sabah olduğunda Ping soğuktan kaskatı kesilmişti. Kay ulumayı bırakmıştı ancak konuşmuyordu. Sonunda güneş platonun kenarında tekrar belirdi. Güneş ışıkları ikisini de ısıtmaya başlamıştı ancak kemikleri de tekrar ortaya çıkarmıştı. Ping mağarada etrafına bakındı. Kuru çimen yığınları ve biraz daha kurutulmuş et vardı. Vahşi hayvanların yuvasıydı burası. Kay, kıvrılmış yatıyordu. Mağaradan dışarı çıkmayacaktı.

Dışarıdaki güneş, ejderha kemiklerinin bembeyaz olduğunu gösteriyordu. Ejderhalar, yıllar önce ölmüşlerdi. Kemiklerin arasında, paslı bir silah vardı. Bu katliamın sorumlusunun insanlar olduğunu anlaması için Ping'in delile ihtiyacı yoktu ama yine de delil orada duruyordu. Genç kız, Lav Lungzi'nin bunlara şahitlik etmek için orada olmadığına mutlu oldu. Yaşlı adam, Danze'nin oğlunu güven içinde olacağı bir yere götürdüğüne inanarak ölmüştü.

Ping platonun her yanını adım adım aradı. Kristal berraklığında suları olan göllerin derinliklerine dikkatle baktı. Boş olduklarını görmek için ejderha gözlerine ihtiyacı yoktu. Danze'nin Lung Gav Yun'da senelerce yaşadığını hatırladı ve ejderhanın maceracı ruhunun, onu bu katliam-

dan kurtarmış olmasından mutluluk duydu. Danze burada kalmış olsaydı, kızın kendi yaşamı da çok farklı olurdu.

Sabah boyunca Ping'in bir yanı, şelalenin hemen kenarından Jun'un yukarı doğru tırmandığını görmeyi umdu. Genç kız, uçurumun kenarına cesaret edebildiği kadar yaklaştı ve her ne kadar bu durum onun başını döndürse de, dikkatle aşağı doğru baktı. Jun'un dikkatini çekmek için aşağıya taşlar attı ancak genç adamdan hiçbir iz yoktu.

Ping, "Yukarı çıkabileceği başka bir yol arıyor olmalı," dedi Kay'a.

Ping bir günden uzun süredir bir şey yememişti. Birkaç küçük mantar ve birkaç meyve bulmuştu etrafta. Mağaradaki kurumuş keçi eti sertleşmişti ancak hâlâ yenilebilir bir durumdaydı. Genç kız ateş yaktı ve bir balkabağı içinde biraz su ısıttı. Kay bir şey yemiyordu.

"Bu, yolculuğumuzun sonu değil Kay," dedi Ping. "Burada ne olursa olsun, bir ejderha hayatta kaldı. Onu gördük. Yaşayacak başka bir yer bulmuş. İnsanlardan çekiniyor ve bu anlaşılabilir bir durum. Beyaz ejderhayı bulmamız ve dost olduğuma onu ikna etmemiz gerekiyor. Yeni bir plan düşünmeliyiz."

Ping, Kay'ın bu durumu atlatıp atlatamayacağını merak etti.

"Burada da kalabiliriz," dedi Ping. "Danze, senin burada yaşamamı istemişti. Ejderhaları kim öldürdüyse çoktan gitmiş ve bir daha asla geri gelmeyecek. Avlanabilirsin. Bu göllerde balık olabilir."

"Hayır," dedi Kay. Ejderhanın cevabı çok hızlı ve sertti. "Burası hüzünlü, kötü bir yer."

Ping tartışmadı.

Sabahı aşağı inmek için bir yol arayarak geçirdiler. Ping, Kay'a geldikleri yoldan aşağı inmeyi teklif etmeye cesaret edemedi. Bu üzüntüyle kayıp düşebilirdi. Kesin olan tek bir şey vardı, Ping aynı yoldan aşağı inemezdi.

Kay hâlâ yemek yememişti ancak Ping, kuru keçi etini çiğnemek için kendini zorladı. Güneş ışığının altına oturdu ve yediği yemek ile güneşin sıcaklığının birleşerek kendisine ilham vermesini umdu. Soğuk gece boyunca çok az uyumuştı. Güneş uykusunu getirdi. Gözlerini kapadı, sadece birkaç dakikalığına.

Ping'i garip bir ses uyandırdı, sanki birisi ağır battaniyeler sallıyormuş gibi bir ses. Gözlerini açtı ve güneşin göz kamaştırıcı ışıkları, genç kızı körleştirdi. Duyduğu, bir kuşun kanat sesleriydi. Büyük bir kuşun. Kay yüksek sesle bağırdı. Ancak garip bir bağırtıydı, sanki fırtına içindeki rüzgâr çanları gibiydi ancak bilenen bıçaklara ait kısık bir ses daha vardı. Sevinç ve korkunun karışımı. Genç kız ellerini gözlerine siper etti. Kanatlı, devasa bir yaratık, üstlerinde daire çizerek uçuyordu, herhangi bir kuştan daha büyük bir yaratık.

Genç kızın gözleri, parlak ışığa alışmaya başladı ve genç kız, pençeler, boynuzlar, pullar ve kanatlar gördü. Bu, o ejderhaydı. Gökyüzünde, yükseklerdeyken beyaz görünüyordu ancak daha yakından bakınca sarı renkli olduğunu gördü genç kız. Ejderha ön pençeleriyle uzandı ve derisine pençelerini batırarak Kay'ı yakaladı. Ejderhanın pençelerinin etrafında mor kan damlaları gördü genç kız.

“Ping, Ping.” Çınlayan çanların neşe dolu sesi Kay’ın çığılığıyla kaybolmuş ve yerini, birbirine vurulan bakır kapların sesi almıştı.

“Ping!”

Ejderha, Kay’ı havaya kaldırdı. Ping amaçsızca uzandı. Üstünde daireler çizerken, sanki bir örümcek ya da yılanmış gibi baktı sarı ejderha, genç kıza. Daha sonra kanatlarını çırpı ve pençelerinin arasına sıkıştırdığı Kay ile birlikte uçarak uzaklaştı. Ping arkalarından çaresiz itirazlar ve anlamsız tehditler savurdu. Ancak ejderha gitmişti. Kay da.

Ping oturdu ve uzun bir süre parlak gökyüzüne baktı. Beyni çalışmıyordu. Ejderhanın kendisi için geri gelebileceğini düşündü ancak sonra hayvanın soğuk gözlerini hatırladı.

Günün geri kalanını, çaresizce platodan aşağı inebileceği bir yol aramakla geçirdi ancak hangi kenardan bakarsa baksın, uçurum dümdüz aşağı uzanıyordu. Gece iyice yaklaşmıştı. Ping, ejderha mağarasına doğru süründü ve kuru otların arasına uzandı.

Genç kızın aklına, Baybuy Sarayı’ndaki kâhinin, *Değişimler Kitabı* kehanetinin son satırları hakkında söyledikleri geldi. *Bunu sadece yaşadığın en büyük zorlukla yüz yüze geldiğin zaman oku.* İşte buydu. Kay’ı kaybetmişti. Bundan daha kötü bir şey olamazdı. Kesesinden dana derisini çıkardı ve katlarını açtı. Derinin bir yüzünde, her biri kendine ait bir kehanetten bahseden altı satır vardı. Hayırlı kehanetler, kâhinin ona söylediği kadarıyla olabilecek en hayırlı kehanetler. Genç kız, derinin diğer tarafını çevirdi. Bu taraftaysa sadece tek bir satır karakter vardı. Genç kız, bu satırı ilk kez okudu. *Başsız ejderhalardan oluşan bir yığın. Muhteşem bir talih.* Ping,

karakterlerin yazıldığı satırı tekrar okudu. Soluk ışıktaki, yanlış okumuş olmalıydı. Genç kız, başsız ejderhaları görmüştü, kalpsiz, pulsuz ejderhaları. Ağarmış kemiklerden oluşmuş bir yığından başka bir şey değildiler artık. Bu nasıl iyi talih olabilirdi ki? Parşömeni buruşturup fırlatabileceği kadar uzağa fırlatırken, yüzünden öfke dolu gözyaşları akıyordu.

Ertesi sabah uyandığında, Taay Şan'da olduğunu düşündü genç kız. Daha sonra hatırladı. Kay, gitmişti. Genç kız, Huangling Dağı'ndan ayrılmasından bu yana iki ejderhaya bakıcılık yapmış, yeni dostlar edinmişti ve kibar yabancılar ona yardım etmişlerdi. Ancak hepsi kızın hayatına girdikleri kadar çabuk çıkmıştı. Hiçbiri, onunla uzun süre kalmamıştı. Ping yalnızdı. Tamamen yapayalnız. Yalnızlığı ve birilerini kaybetmeyi daha önce tecrübe etmişti, hem de defalarca. Danze'nin tek bir kelime bile söylemeden onu terk ettiği ve yerine Veeng Tso'yu geçirdiği zaman kalbinin nasıl kırıldığını hatırladı. O zamanlar, yardımını isteyebileceği bir arkadaşı vardı. Liyu Çör, kendini toplamasına yardım etmişti ve Ping tekrar yolunu bulmuştu. Ejderha taşını kaybettiği zaman kendini ne kadar kötü hissettiğini hatırladı ancak o zaman da, yanında Danze vardı. Huangling'deki yalnız yıllarında bile dostluğuyla Hıvar'ın getirdiği rahatlık vardı.

O ve Kay, imparatorluk boyunca uzun bir yolculuk yapmışlardı. Danze'nin bulmacasının sırrını çözmüşlerdi. Bütün zorluklara rağmen koskoca İmparatorluk içinde, Danze'nin bulmalarını istedikleri tek yeri bulmuşlardı. Ping yolculuğunun sonuna ulaşmıştı. Ancak orada hiçbir şey yoktu.

Ping tekrar soğuk dağ havasına çıktı. Ancak bu sefer onu rahatlatacak kimse yoktu. Ona yardım edecek kimse yoktu. Hayatı boyunca hiç bu kadar yalnız olmamıştı. Ve artık kalbinde bir yara vardı, Kay'ın genç kızdan koparıp götürdüğü yer. Oranın asla iyileşmeyeceğini biliyordu genç kız. Mağaraya geri döndü ve o gün bir daha dışarı çıkmadı. Tıpkı Kay'ın yaptığı gibi kuru otlardan bir yuva yaptı kendine. Konforlu bir yuva olmuştu. Kendini toplayıp oraya uzandı ve tüm gece bir top gibi kıvrıldı.

Ertesi gün boyunca, aynı yerde kaldı, sadece mağaranın köşesine gitmek ve işlemek için yerinden kımıldadı. Gözleri zamanla soluk ışıktaki görmeye alıştı. Ping mağara duvarında bazı işaretler fark etti. Duvara yaklaştı. Titrek bir elle yazılmış, iki karakter vardı duvarda. *İhanet* anlamına gelen iki karakter. Ping, otlardan yaptığı yatağına geri döndü. Yemek yemedi. Bir gece daha geçti. Artık Jun'un kendisini kurtarmasını da beklemiyordu. Yılanın Kuyruğu'na tırmanmayı denemiş ve düşmüş olabilirdi. Ping dünya yok olana kadar sadece bekleyecekti.

Ping yanağında serin bir rüzgâr hissetti ve titredi. Buna çok sinirlenmişti. Elinde kalan tek şey, ejderha mağarasının göreceli sıcaklığı ve konforuydu. Rüzgâra arkasını döndü. Ancak daha sonra bu rüzgârın, mağaranın ağzından değil, derin karanlıkta bir yerlerden geldiğini fark etti. Ayağa kalktı ve el yordamıyla soğuk havanın geldiği yöne doğru yolunu bulmaya çalıştı. Mağaranın arka tarafı, sağlam kayalarla kaplıydı. Dışarı çıkan bir yol yoktu. Ayrıca artık serin rüzgârı yüzünde de hissetmiyordu. Rüzgâr, başının

üzerindeki saçları dalgalandırmaya başlamıştı. Mağara tavanına doğru uzandı. Orada bir delik vardı.

Ping aşağı inebilmek için bir yol arıyordu ancak bunun yerine yukarı giden bir tünel bulmuştu. Ejderhalar için inşa edilmemişti. Tünelin boyutları insanlara göreydi. Mağarada kalan tüm yiyeceği toplayıp çantasına sıkıştırdı. Mağaraya irice bir kaya sürükledi ve böylece onun üzerine çıkarak yukarıdaki tünele erişebilecekti. Tünelin içine elle tutulabilecek yerler oyulmuştu. Genç kız bu oyuklara tutundu ve iki gündür bir şey yememesine rağmen vücudunu yukarı çekecek gücü kendinde buldu.

Tünel neredeyse tamamen dik inşa edilmişti ancak bir yüzünde, kayalara oyulmuş dar basamaklar olduğunu hissedebiliyordu Ping. Bu basamaklara tırmanarak karanlıkta yolunu buldu. Tünel, kısa bir mesafe yukarı doğru devam etti ve sonra dik açıyla dönerek yatay bir yol izlemeye başladı. Dakikalarca tünel içinde emekleyerek yoluna devam etti ve karanlık yüzünden tam olarak söylemek zor olsa da yolun aşağı doğru indiğini düşündü. Buradaki hava bayatlamıştı ancak Ping karanlığı enteresan bir şekilde rahatlatıcı bulmuştu. Başı önde, uzunca bir süre tünelde süründü. Hızlıca ileri kaymamaya çalışırken elleri yüzülmüştü. Tüneldeki eğim giderek dikleşiyordu. Ping geri dönebileceği bir yer bulmak için etrafındaki duvarları yokladı ancak tünel dokunduğu her yerde dardı. Yavaş yavaş geriye doğru da emekleyemeyeceğini düşündü ve o nedenle yola devam etti. Daha sonra tünelin zeminine daha fazla tutunamadı ve kaydı. Kendini durduramıyordu. Baş aşağı kayıyor, kolları ve dizleri yüzülüyor, düşüşünü durdurmaya çalıştıkça başını

sertçe yere vuruyordu. Sonunda tünel bitti ve Ping sertçe yere çakıldı. Büyük ihtimalle düşüşün etkisini azaltmak için oraya konmuş bir ot yığının üzerinde yatıyordu. Otlar çok kurumuş ve kırılgan hale gelmişlerdi, o nedenle pek minder etkisi yaratmamışlardı.

Ping ayağa kalkmadı. Kalkamadı. Tüm vücudu ağrıyordu. Alnından akan kanı hissedebiliyordu. Hemen önünde, dalların arasından ışık sızıyordu. Tünelin girişini, büyümüş bir çalılık örtüyordu. Genç kızın kolları yüzülmüş ve kesilmişti. Pantolonun dizleri yırtılmıştı ve bu yırtıklardan, genç kızın kan içindeki derisi görülebiliyordu. Ping bir süre orada uzandı ve ayağa kalkmayı mı yoksa bitkiler ve küçük hayvanlar için yemek haline dönüşene kadar orada yatmayı mı istediğini düşündü.

Ancak Kay'a ne olduğunu öğrenmeden ölemezdi. Sarı ejderha onunla ilgilenmek isteyen iyi bir dişi olabilirdi. Genç ejderha, şu kısacık ömründe ilk kez, başka bir ejderhanın kendisiyle ilgilenmesinin tadını çıkarıyor olabilirdi. Ya da öfkeli, bölgesini koruyan bir erkek ejderhaydı ve kendi bölgesinde başka bir erkek ejderha istemiyordu. Genç ejderhanın kaderi ne olursa olsun, genç kız bunu öğrenmek zorundaydı. Tünelin girişini örten dalları kırdı ve ışığa doğru süründü.

Güneşin açısından, ikinci vakti olduğunu anlamıştı Ping. Önünde daha saatlerce gün ışığı vardı. Ayağa kalktı ve Lung Gav Yun'un çevresinden dolaşarak Yılanın Kuyruğu'na doğru gitti.

"Jun," diye seslendi genç kız. "Jun!"

Jun'dan veya genç kızın eşyalarının bulunduğu heybeden hiçbir iz yoktu. Ping, Lung Gav Yun'un eteğinde

tam bir tur atana kadar yürümeye ve seslenmeye devam etti. Sadece bir su kaynağından su içmek ve birkaç meyve yemek için durdu. Güneş ufukta neredeyse batıyordu. Genç kız Jun'u bulamamıştı.

Ping oturdu ve bir süre dinlendi. Jun'un kendisini bekliyor olacağından çok emindi. Hayatı üzerine bahse bile girebilirdi. Ping tekrar seslendi. Sesi uçurum duvarında yankılandı. O da kısa bir süreliğine hayatına giren ve sonra giden insanlardan biriydi sadece. Genç adam, ipekböceklerinden ve dut ağaçlarından oluşan emniyetli ve güvenilir hayatına geri dönmüştü. O da gitmişti.

• bölüm on beş •

DÜNYANIN ZİRVESİ

*Günler boyunca hiçbir şey düşünmedi Ping.
Zihninde düşüncelerin gezinmesine izin verirse
bunlar dönüp dolaşıp kendi sefaletine geliyordu.*

Değişimler Kitabı Ping'i yarı yolda bırakmıştı. Danze'nin haritası, onu büyük bir kedere getirmişti. Genç kızın yapabileceği sadece tek bir şey kalmıştı. Kay'ı bulmak zorundaydı. Bütün İmparatorluğu, gerekirse bütün dünyayı arayacaktı. Onu bulamasa da, en azından ararken ölecekti.

Heybesini kaybetmiş olması fark etmezdi. Genç kız, yedek elbiseleri, yemek pişirmek için kap kaçağı ve altın paraları olmadan da idare edebilirdi. En değerli şeyleri belindeki kesedeydi; aynası, Danze'nin pulu ve ejderha taşının kırık parçası. Artık akşamüstü olmuştu. Ping, ertesi sabaha kadar bulunduğu yerde kalabilir, tünelin ağzındaki

saman yığını üzerinde uyuyabilirdi. Ya da güneşin batmasına sadece birkaç saat kalmasına rağmen aramaya şimdi başlayabilirdi. Önündeki yolculuk, genç kıza ne sığınak ne üzerinde uyuyacak kuru bir döşek vadedyordu ve bir gecelik göreceli bir konfor, açık havada geçireceği rahatsız pek çok gecenin arasında zaten kaybolup gidecekti.

Ping hemen yola çıktı. Sarı ejderha güneybatıya doğru uçmuştu. Kızın gideceği yol da buydu. Ancak genç kızın kanatları yoktu. Tüm yapabileceği engebeli arazide salyangoz gibi sürünmekti. Karanlık çöktüğünde bile yıldızlara bakarak yönünü belirledi ve yürümeye devam etti, ta ki artık yürüyemeyecek duruma gelene kadar.

Ping günler boyunca şafak vaktinden gecenin karanlığına kadar yürüdü. Ateş yakmakla bile nadiren uğraştı. Zaten pişirecek hiçbir şeyi de yoktu. Çiğ mantar, meyve ve ejderha mağarasından getirmiş olduğu kurutulmuş keçi eti parçalarını yiyordu. Güneşin çok kavurucu, tepelerin eğimlerinin ise çok dik olmadığı güzel günler de oluyordu. Öyle zamanlarda iyi ilerleme kaydediyordu. Bazı günler ise rüzgâr çok kuvvetli esiyor ve dağların yamaçları tırmanılamayacak kadar dikleşip genç kıızı yolundan çıkarak fazladan birçok *li* yürümek zorunda bırakıyordu.

Hava iyice ısındı. Genç kızın bir matarası yoktu, o nedenle sadece şans eseri bir dereye ya da kurumakta olan göllerden birine denk geldiğinde su içebiliyordu. Kurumuş eti de bitmişti. Toprak çok kurak olduğu için çevrede mantar da yetişmiyordu. Nadiren rastladığı meyve ağaçlarının dallarını da kuşlar soymuş oluyordu. Genç kızın yüzü güneşten yanmış, dudakları su toplamıştı. Yüzünü ve başını güneşten

koruyabilecek bir şapkası yoktu ve hatta gece elbisesinden kalan kumaş parçası bile gitmişti. Etrafta gölge yapacak bir tane bile ağaç yoktu. Güneş sanki başında delik açıyordu.

Birçok bomboş gün geçmişti, Ping artık onları saymakla bile uğraşmıyordu. Güneş herhangi bir şey düşünmesini zorlaştırıyordu. Beyninin eridiğini hissediyordu. Ne zaman bir şeyler düşünmek için odaklanmaya çalışsa, ucunda ağırlık bağlı bir ipin ellerinin arasından kayması ya da uyandığında yok olan bir rüya gibi düşünceler zihninden kayıp gidiyordu.

Günler boyunca hiçbir şey düşünmedi Ping. Zihninde düşüncelerin gezinmesine izin verirse bunlar dönüp dolaşp kendi sefaletine geliyordu. Zaten bir şeyler düşünmek için enerji harcamak gerekiyordu. Ping hiç düşünmüyor, sadece hareket ediyordu. Gece çöker çökmez, nerede olursa olsun yorgunluktan yığılıp uykuya dalıyor, gecenin bir yarısı soğuktan titreyerek uyanıyor ve bir daha da uyuyamıyordu. Daha sonra şafak doğmadan yürümeye başlıyor, karanlıkta kayalara takılıp düşüyor, bayırlardan aşağı yuvarlanıyordu.

Genç kız daha önceleri de aç kalmıştı ancak böylesi hiç olmamıştı. Huangling'de yediği yavan yemekleri hatırladı; azıcık yulaf lapası ve Efendi Lan'ın tabağında kalan korkunç et artıkları. Şu anda bunlar bile genç kıza ziyafet gibi geliyor ve ağzını sulandırıyor. Kesesinin altını üstüne getirdi. Orada bir yemek kırıntısı kalmış olabilirdi; bir fındık, pörsümüş bir meyve, bir parça küflü mantar. Ancak tüm bulabildiği bir ayna, mor renkli kırık bir parça ve solmuş bir ejderha puluydu.

İmparator'un kız kardeşinin ismini hatırlayamıyordu. Baybuy Sarayı'ndan ayrılmasından bu yana ne kadar zaman

geçtiğini unutmuştu. Kim olduğunu ve nereye gittiğini bile unutması sadece an meselesiydi. Bir an düşündü. Nereye gidiyordu? Hatırlayamadı. Gerçi hâlâ bir ismi vardı. Boynunda asılı olan ipek kurdeleyi kavradı. İsmi asla unutamazdı. Boynunda asılı kare şeklindeki bambuya baktı. Boştu. Güneş, orada yazan tek karakterin de silinmesine neden olmuştu. Ayakta duramayacak kadar yorgundu, yere oturup gözlerini kapadı. Tüm duyuları kapanmıştı. İçi bomboş bir kabuğa dönüşmüştü genç kız.

Parmakları, mor renkli kırık parça üzerine kapandı. Elinde soğuk bir his yarattı parça. Ping kırık parçanın pürüzsüz yüzeyini okşadı ve mor renginin güzelliğine hayran kaldı. Göğsünde kaşıntı gibi bir his vardı. Zihni, diğer tüm düşüncelerden arınmış bir şekilde, sadece kaşıntıya yoğunlaştı. Bir kaşıntıdan çok ağrı gibiydi. Buna bir anlam veremiyordu. Zihninin anlamlandırabildiği şeyler sadece yürümek ve uyumaktı. Diğer her şey kafa karıştırıcıydı. Uzunca bir süre oturdu. Ağrı giderek artmaya başladı, sanki birisi göğsüne ağaç dalı batırıyordu ve sürekli daha sert ve daha sert bastırıyordu. Ping ceketinin önünü açtı ve ağrının olduğu yeri inceledi. Herhangi bir kesik, morluk, böcek ısırığı ya da rahatsızlık yaratacak başka bir şey yoktu. Daha önce de bu duyguyu hissettiğini biliyordu ancak ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu.

Bronz ayna kucağında yatıyordu. Aynanın bir yüzünde sanki çok istediği bir şeymiş gibi merkezdeki topuza uzanmaya çalışan bir yaratık vardı. Dört ayaklı, kıvrımlı bir vücuda sahip, başında boynuzları olan güzel bir yaratıktı. Ne tür bir yaratıktı acaba bu? Ping hatırlayamadı. Bronz

diskin arka tarafını çevirdi. Diğer tarafında bir yüz vardı. Bir insan yüzü, pislik içinde, sıyrılmış ve kırmızı renkli açık yaralarla dolu. Burnunun etrafındaki deri soyuluyordu ve gözleri boş bakıyordu. Genç kız aynayı biraz döndürdü ve güneş ışıkları, gözlerine yansdı. Aynadaki yüzün hareket ettiğini ve gözlerin kısıldığını gördü. Bronza resmedilmemiş ya da oyulmamıştı, bu gerçek bir yüzün yansımasıydı. Onun yüzünün.

Hatıralar, zihnine geri sızmaya başladılar. Göğsündeki hissin ne olduğunu hatırladı. Bu onu çeken görünmez ip-
liğin hissiydi. Genç kız, önsezinin bir parçası olarak bu yeteneğe sahipti. Bir şeyi çok istediği, başka her şeyden çok istediği zaman bu ip genç kıızı, istediği şeye götürüyordu. Kız aynayı tekrar çevirdi. Artık o yaratığa ne dendiğini biliyordu. Bu bir ejderhaydı. Kendi ismi de Ping'di ve arıyordu. Ejderhasını arıyordu.

Bu bağ, kıızı Kay'a bağlıyor gibiydi. Bir ipekböceği tarafından sarılan tek bir ipek iplik gibi incecik bir bağ. Çok narin, çok hassas ancak kırılmaz bir bağdı bu. Bu iplik daha önce de genç kıızı bir şeylere götürmüştü. Kırık bir ejderha taşı parçası, bu bağı kuvvetlendiriyordu. Genç kız kırık parçayı iki eliyle kavradı. Bu defa işler bazı yönlerden daha kolaydı, zihni ve vücudu, başka hiçbir şeyle meşgul değildi. Genç kız, ayağa kalktı ve bağın kendisini çekmesine izin verdi. Hayatta kaldığı sürece Kay'ı aramaktan vazgeçmeyecekti.

Yiyebileceği kökler ve tatsız birkaç yaban kavunu buldu. Sukabaklarından birinin içini oydu, böylece onunla su taşıyabilecekti. Suyun tadı çürümüş kavun gibiydi ancak kıızın

susuzluğunu gideriyordu. Yürüyüşü sırasında uzun ve kalın otların olduğu bir yerden geçerken, ot filizlerinin bir kısmını topladı ve kendine şekilsiz bir şapka ördü. Halka yaptığı bir iple güvercin yakaladı. İpi, pantolonunun yıpranmış kenarlarından çekip aldığı kendir ipliklerini örerek yapmıştı. Ping o gece ateş yaktı, güvercini ve kavunu pişirdi. Su teresi yaprakları ve meyve de yedi. Genç kız, korunaklı bir yer buldu, kurumuş yosunlardan bir yatak yaptı ve geceler sonra ilk kez iyi uyudu.

Ping birbirini takip eden günler boyunca yürüdü. Her gün biraz daha güçlendi ve zihni biraz daha açıldı. Görünmez bağ kopacak gibi görünmüyordu, hatta artık ince bir iplikten çok bir halat gibiydi. Genç kız yaklaşıyordu ancak Kay'ın hâlâ yüzlerce *li* uzakta olduğunu biliyordu.

Her gün karşısına, bir öncekine benzeyen başka bir tepe çıkıyordu ve o tepe biraz daha yüksek oluyordu. Sanki genç kız sürekli aynı dağa tırmanıyor, zirveye kadar çıkmak için uğraşıyor, diğer taraftan aşağı yuvarlanıyor ve sonunda kendini yine aynı dağın dibinde buluyordu. Genç kız mola verdiğinde etrafına bakındı. Her yöne doğru uzanan, sayısız dağ zirvelerinden başka hiçbir şey yoktu etrafta. Genç kız, dünyanın tepesine tırmanıyormuş gibi hissetti. Yaz mevsimi olmasına rağmen, dağların tepesinde, kayaların gölgesinde kalan gizli saklı köşelerde hâlâ pis karla kaplı alanlar görbiliyordu genç kız.

Dağlar kendilerine hafif kırmızımsı bir renk veren küçük, yosunumsu bitkilerle kaplıydılar. Uzak mesafeden paslı kahverengi görünüyorlardı. Genç kız, başının üzerinde yemek arayarak halkalar çizen beyaz bir kartalı fark

etti ve kendisinin de kanatları olmasını diledi. Uçabilseydi bir zirveden diğerine ulaşmak hiç zaman almazdı. Ancak bir böcek gibi yerde sürünmesi gerekiyordu. Bir zirvenin etrafında dolaşsa da, güç bela üzerinden tırmanıp geçse de, sürekli bir kartalın uçuğu mesafenin katbekat fazlasını yürüyordu.

Bazı sabahlar, özellikle bir önceki gün çok dik bir tırmanış yaptıysa, uyanmakta zorlanıyordu. Ayağa kalktığında dağ etrafında dönmeye başlıyor ve tekrar oturması gerekiyordu. Baş zonkluyordu ve iştahı kapanmıştı. Her bir adımı büyük bir güçlkle atıyordu. Tüm istediği uyumaktı ancak uyumak için yatınca da bir türlü uykusu gelmiyordu. Bir günlüğüne dinlenirse, daha iyi hissedeceğini düşündü. Aslında dinlenmek istemiyordu ancak dinlenip bu hastalık hissinin geçmesini beklerse, kendini hasta hissederken dağlarda yuvarlanarak ilerleyebileceğinden çok daha hızlı ilerleyebilirdi.

Bir gün, güçlkle bir yamaca tırmandı ve karşısında uzanan, tamamen dümdüz bir dağ platosuyla karşılaştı. Çok uzun süredir düz arazide yürümediği için bu durum garip gelmişti. O kadar çok tırmanmadan sonra düz bir zeminde yürümek o kadar kolay gelmişti ki sanki toprağın bir karış üzerinde havada süzülüyormuş gibi hissetti. Ancak platonun öbür tarafında, diğerlerinden daha da yükseğe uzanan başka bir sıradağ silsilesi vardı ve tepeleri karlı zirvelerle kaplıydı. Sabırsızlık Ping'i ele geçirdi. Kay'ı *şimdi* bulmak istiyordu.

Ayrıca bir de hava durumu vardı. Yaz geçip kış yaklaşmaya başladığında dağlarda nasıl hayatta kalacaktı? Kendini

donmaktan nasıl koruyacaktı? Ne yiyecekti? Birkaç kökten ve külde pişirildiklerinde tatları gayet güzel olan birkaç iri sümüksümlükten oluşan erzakını kontrol etti genç kız. Sadece bir öğünlük yiyeceği kalmıştı. Güneşin yüksekliğine baktı ve kış gelmeden önce ne kadar zamanı kaldığını anlamaya çalıştı. Ancak dağlarda kış, genç kızın alışık olduğundan daha çabuk gelirdi. Huangling Dağı'ndaki dondurucu kışlar geldi aklına. Şu an, çok daha yüksekteydi. Kışın hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyordu.

Genç kız, platoyu geçerken uzak bir mesafede bazı insanlar gördü. Ma Ren gibi göçebe insanlardı. Kalıcı bir evleri yoktu. Güneşi ve öküzlerini beslemek için çayırları takip ediyorlardı. Bu insanlar kışın hayatta kalabiliyorsa, o da kalabilirdi. Onlardan kürk satın almayı deneyebilirdi. Ne yediklerini öğrenmeye çalışabilirdi. Yapması gereken şeyler bunlarsa, yapacaktı genç kız. Ancak artık altın sikeleri yoktu. Onlara teklif edebileceği hiçbir şeyi yoktu, o yüzden göçbelerin gözden kaybolmalarını izledi.

Sakin ve yavaş akan bir dere, diğer tarafa ulaşmak için hiç acele etmeden, dağın öte tarafındaki bayırdan aşağı çağlayarak akmadan önce, tıpkı genç kız gibi düz arazinin tadını çıkararak plato üzerinde kıvrıla kıvrıla akıyordu. Genç kız derenin kenarına oturdu ve suyundan birkaç yudum alırken suda yakalayabileceği balıkların olup olmadığını merak etti.

Genç kızın üzerine bir gölge çöktü. Ping, aylardır tek bir bulut bile görmemişti. Başını kaldırıp yukarı baktı. Başının tam arkasına bir şey vurdu. Genç kız, yüzüstü yere kapaklandı, kafasında ziller çalıyordu. Kendisine kimin veya

neyin saldırdığını bilmiyordu. Vahşi bir hayvan mıydı, belki bir leopar ya da daha önce gördüğü göçebeler miydi genç kıza saldıranlar? Başını çevirip kendisine kimin vurduğunu görmeye çalıştı ancak yüzüne sıvı damlaları püskürtüldü. Bir kısmı, genç kızın gözlerine kaçtı. Gözleri yanıyordu. Genç kız, yanan gözlerini kırıştırdı ve ovaladı. Tekrar gözlerini açtığındaysa artık hiçbir şey göremediğini fark etti.

Vücudu yerden kaldırılmıştı ve sert ve dikenli bir şeyin üzerine atılmıştı. Sert bir halatın, çapraz şekilde sırtından sımsıkı bağlandığını hissetti. Genç kız, kurtulmak için mücadele etti ancak sonuç alamadı. Elleri bağlıydı ve gözleri de kördü. Başına neler geldiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ping'in hatırladığı ancak ne olduğunu çıkaramadığı bir koku vardı. Kuvvetli bir kokuydu, balık gibi kokuyordu ama sanki çürümek üzere olan eriklerin kokusuyla karışıyordu. Daha sonra kulaklarında soğuk bir rüzgâr uğuldayarak esmeye başladı. Altındaki dikenli şey, sallanıyor ve sarsılıyordu. Bu da tanıdık bir şeydi. Rüzgârın uğultusunu ve telaşını bastıran başka bir ses daha vardı. Kocaman bir halının tozları silkeleniyor gibiydi. Ping'in zihni birden bütün noktaları bir araya getirdi; dikenli şekil, sesler, koku. Genç kızın altındaki dikenler, sırt dikenleriydiler. Haliya benzer ses, çırpılan kocaman kanatların sesiydi. Kokuya ejderha kokusuydu. Genç kız, bir ejderhanın sırtında uçuyordu.

Ping rüzgârın hızla geçişini hissetti. Yerde süründüğü zamanlarda, bir ejderha sırtında uçarak dünyaya göz atmayı çok istemişti. Genç kızın dileği gerçek olmuştu. Altından geçip giden dağ zirvelerini hayal edebiliyordu. Ve bağ, her geçen dakika daha da kuvvetleniyordu. Zihninde de bir

şey duymaya başladı. Kelimeler ya da sesler değil, bir his. Tıpkı Kay doğmadan önce, henüz ejderha taşı içindeyken hissettiği gibi bir şey. Genç kızın duyduğu şey memnuniyet ve korkunun karışımıydı. Ejderha, kızı Kay'a götürüyordu.

Saatlerce uçtular. Hava giderek soğuklaştı ve böylece genç kız, yükselmekte olduklarını anladı. Sonunda kanat çırpışları yavaşladı ve rüzgârın hızı kesildi. Süzülüyorlardı. Bundan sonra alçalmaya başladılar.

Hava aniden ılındı ve daha nemli bir hale geldi. Ve bir de yeni koku vardı, sanki içi çürümüş bir yumurtayı kırdığınızda çıkan koku gibi bir şeydi. Bir gümbürtü sesi geldi ve tekrar yerdeydiler. Ping taşa sürtünen pençelerin sesini duyabiliyordu. Genç kızın bağları gevşedi ve kız yuvarlanarak sert bir kayanın üstüne düştü. Zihninde harika bir ses duydu; rüzgâr çanlarının çınlaması.

“Ping, Ping, Ping.”

Ping sesin geldiği yöne doğru kollarını açtı ancak Kay genç kıza gelmedi.

“Sen iyi misin?” Genç kız kelimeleri yüksek sesle söylememişti.

“Evet, evet. Kay iyi.”

“Göremiyorum,” dedi Ping. “Ejderha, yüzüme bir şey püskürttü. Ne olduğunu bilmiyorum.”

“Tükürük,” dedi Kay. “Ejderha tükürüğü insanları körleştirir.”

“Ejderha gözlerime mi tükürdü?” diye bağırdı Ping.

“Kalıcı değil. Bir süre sonra Ping tekrar görebilecek.”

Genç kızın görme duyusu geri gelmeye başlamıştı. Artık loş şekilleri seçebiliyordu.

“Sen kimsin?”

Bulanık şekillere dikkatle baktı genç kız. Daha sabit form almaya başlamışlardı. Genç kız çentikli, farklı renklerde kayalardan oluşan bir çemberin merkezinde dikilmekte olduğunu düşündü.

“Onlar beni tutuyorlar,” dedi Kay.

“Onlar?”

Bir ejderhayı kendilerine esir etmiş bir insan kabilesi tarafından mı yakalanmışlardı? Bulanık şekiller uzun boylu, pelerinli insanlar mıydı?

Bir şey, hızla genç kıza doğru koştu. Bu Kay’dı. Genç ejderha, kendisini tutan her neyse veya her kimse, kurtulmayı başarmıştı. Neredeyse Ping’i yere deviriyordu. Ping kollarını ejderhanın boynuna doladı, alışık olduğu dikenlerini ve pullarını, parmaklarının altında hissetti. Genç ejderhanın burnuna dokundu, kulaklarını okşadı.

“Seni kaybettiğimi sanmıştım.”

“Kay kaybolmadı.”

Akmaya başlayan gözyaşları, kızın gözlerinde yanmayı hafıfletti. Genç ejderhanın çıkardığı mutluluk dolu rüzgâr çanı seslerini duydu. Genç kız, artık ejderhayı görebiliyordu ancak görüntü hâlâ bulanıktı. Genç ejderha güvendeydi.

Genç kızı çevreleyen çentikli şekiller de daha belirginleşti. Ping yavaşça kendi etrafında daire şeklinde döndü. Kayalarla veya insanlarla çevrili değildi etrafı. Ejderhalarla çevriliydi.

*Sarı ejderhalar kum rengindeydi,
Sarı Nehir'in sarısı gibi.*

Yedi tane ejderha vardı; iki kırmızı, üç beyaz, iki sarı. Beyaz olanlar en küçükleriydi, Kay'dan pek de büyük değillerdi ancak içlerinde iki tanesinin tam gelişmiş kanatları vardı. Üçü de dişiydi. Ping, ejderhaların dalgalı burunlarından ve daha kalın olan kuyruklarından bunu anlayabiliyordu. Sarı ejderhalar, orta büyüklükteydiler. Biri erkek, diğeri dişiydi. İkisinin de kanatları vardı.

Danze, ejderhaların 500 yaşına erişene kadar boynuzlarının çıkmaya başlamadığını söylemişti Ping'e. Demek oluyordu ki boynuzlarının gelişimi henüz tamamlanmamış olan en genç beyaz ejderha bile 500 yaşından büyük olmayıydı. İki kırmızı ejderha, en büyükleriydi. Danze'den de

büyüktüler ve ikisi de dişiydi. Daha genç olanın boynuzları tam gelişmişti ancak henüz kanatları yoktu. Bir ejderhanın kanatları bin yaşma gelene kadar çıkmaya başlamıyordu. Diğer kırmızı ejderha, devasa büyüklükteydi ve kadimdi. Gözleri sönüktü ve kanatlarından biri, gövdesinin yanında açılmış olarak duruyor, üzerinde eski yaralardan kalan çentikler ve çapraz çizgiler görülebiliyordu.

Ping gözlerini ejderhalara dikti ve ejderhalar da sanki nadir bulunur canlı genç kızmışçasına onu gözlemlediler. Renkleri, meyveler veya çiçekler gibi parlak değildi. Sarı ejderhalar kum rengindeydi, Sarı Nehir'in sarısı gibi. Beyaz ejderhalar, kar gibi parlak beyaz değil çok soluk grimsi bir renkteydiler. Kırmızılar, tilkiler gibi soluk portakal renkliydiler. Yaşlı olanın pulları solmuş, neredeyse kahverengiye dönüşmüştü. Yaşlı ejderha iki bin hatta belki de üç bin yaşındaydı. Tek yeşil ejderha Kay'dı. Bu ejderhalarla kıyaslandığında Kay henüz çok gençti, iki yaşında bile değildi. Bebeklik pulları artık tamamen dökülmüş, yerlerine taze, yeşim taşı renginde pullar çıkmıştı. Diğer ejderhaların arasında cilalanmış mücevher gibi görünüyordu.

Sonunda Ping gözlerini ejderhalardan ayırıp etrafında olanlara baktı. Her yönden koyu mavi gökyüzüyle çevrelenmiş yüksek bir platodaydılar. Genç kızın koparılıp getirildiği platodan çok daha farklıydı burası. Toprak neredeyse bembeyazdı. Genç kız, önce bunun kar olduğunu düşünmüştü ancak plato, bir yanda oyulmuş kraterler ve çukurlar diğer yandaysa benek benek tümsek ve çıkıntılarla kaplı, beyaz kilden oluşan bir yerdi. Sanki birisi tüm zemine çukurlar kazmış gibiydi. Deliklerden buhar yükseliyordu.

Bazı kraterler suyla doluydu ancak bunlar sıradan göletler değildiler. Hepsinin üzerinden dumanlar yükseliyordu ve içlerindeki su renkli ve parlaktı. En büyük göletin rengi turuncuydu. İki parlak yeşil gölet, bir fosforlu pembe gölet vardı ve diğerleriye beyaz, sarı ve mor renkliydiler. Platonun diğer taraflarında da göletler vardı ancak bunlar suyla değil içinde baloncuklar bulunan çamurla doluydular ve kaynayan yulaf lapası gibi görünüyordardı.

Karanlık girişlerine sarı kristal taşlar dizilmiş mağaralar da vardı platoda. Toprağın derinliklerine doğru iniyorlardı. Etraftaki sülfür kokusu, her şeyi bastırıyordu. Ping burnunu kapatmak istedi ancak bunun kabalık olacağını düşündü. Toprağın bazı bölümlerinden aniden su fışkırıyor ancak kısa bir sürede bir başka delikten tekrar toprağa geri dönüyordu. Çok az bir bitki örtüsü vardı ve tek bir ağaç bile bulunmuyordu. Ping böyle bir araziye daha önce hiç görmemişti.

Ejderhalardan hiçbiri, onunla iletişim kurmayı denemedi. Aralarında bir insan bulunmasıyla ilgili ejderhaların ne düşündüğüne dair hiçbir fikri yoktu Ping'in.

Ping zihninden onlarla konuştu.

“Merhaba,” dedi genç kız. “Ben Kay’ın bakıcısıyım. Adım Ping.”

Hiçbir ejderha cevap vermedi.

“Beni anlamıyorlar mı Kay?” dedi Ping. “Sadece seninle mi konuşabiliyorum?”

“Bilmiyorum.”

“Seninle konuşuyorlar mı?”

“Evet ama Ping gibi değil. Sadece ejderha sesleriyle.”

Kırmızı renkli yaşlı ejderha, devasa başını genç kıza doğru eğdi, onu yakından, daha iyi görmek ister gibiydi. Ping yaşlı ejderhanın sıcak nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Hayranlık uyandıracak kadar heybetli bir yaratıktı. Boynuzları defalarca dallanmıştı ve en azından üç ayak uzunluktaydı. Çenesinin altında uzun, kabarık bir sakalı vardı ve ağzının her iki yanından sarkan bıyıkları mavi renkliydi. Gözleri hareliydi ve yaşlı ejderhanın, keskin ejderha görüşünü kaybetmeye başladığını düşündü Ping.

Ping'e, kapalı avucu içindeki demir paralar şingırdatan birini hatırlatan metalik bir ses çıkardı yaşlı ejderha. Kay'ın veya Danze'nin çıkardığı seslerin hiçbirine benzemiyordu. Ping zihninde kelimelerin oluşmasını bekledi ancak hiçbir kelime oluşmadı.

“Ne söyledi?” diye sordu Ping, Kay’a.

“Ne kadar süredir ejderhalarla birlikte yaşadığını öğrenmek istiyor.”

Kay kadim ejderhaya aynı seslerle cevap verdi.

Kırmızı ejderha kahkahalarla burnundan güldü. O kadar yaşlıydı ki Ping'in üç seneden kısa süredir Ejderha Bakıcısı olduğu gerçeğinden hiç etkilenmemişti. Ping cebine uzanıp aynasını çıkardı. Çok gençti ve Ejderha Bakıcısı olarak geçirdiği süre de kısaydı ancak Ping iki ejderhanın bakıcılığını yapmıştı.

“İlk ejderham bana bu aynayı verdi,” dedi genç kız, aynayı kırmızı, yaşlı ejderhaya doğru uzatarak.

Yaşlı ejderha, aynayı almak için uzandığında yaratığın katı pençeleri, Lav Lungzi'nin parmaklarını hatırlattı

Ping'e. Ejderha aynayı gözüne yaklaştırdı, dikkatle baktı, genç kıza geri verdi ve başıyla onayladı.

"Danze'yi tanıyor mu?" diye sordu genç kız.

"Hepsi tanıyor," diye cevapladı Kay.

Bacakları kaskatı kesilmiş olmasaydı, Ping mutluluktan dans edebilirdi. Danze'nin dileklerini yerine getirmişti. Kay hayatını yalnız bir ejderha olarak geçirmeyecekti, birlikte yaşayacağı başka ejderhalar vardı. Kay'ı, diğer ejderhaların yanına kendi başına getirmemişti ama genç ejderha sonunda ejderha sığınağındaydı.

Ping solmakta olan aydınlıkta platonun etrafına bakındı. İnsanları memnun edecek türden bir yer değildi, Lung Gav Yun'un mutluluk veren yeşilliğine hiç benzermiyordu. Ancak bir defasında Danze'nin sıcak bir kaynak suyu havuzunda nasıl yıkandığı ve bundan ne kadar mutlu olduğu geldi Ping'in aklına. Burası bir ejderha dünyasıydı. Kay buradan hoşlandıysa, genç kızın da burayı sevmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Etrafta bu kadar sıcak havuz ve kaynayan çamur varken en azından bir daha asla üşümeyecekti. En zor alışılacağı şey muhtemelen kokuydu. Havuzların ve mağaraların arkasına doğru plato kademeli olarak alçalıyor ve sonunda her yanı sarp uçurumlarla çevrili bir şekilde sona eriyordu. Ejderhaların yardımı olmadan buradan inmesine imkân yoktu. Ama bu önemli değildi. Zaten gitmek istemiyordu.

Güneş, dimdik dağların ardında kaybolarak ufukta portakal rengi bir leke bıraktı. Ejderhalar, Ping'e bakmayı bıraktılar ve kendi ejderha işlerine geri dönmek için uzaklaştılar.

Ping Kay'ı tepeden tırnağa inceledi.

"İyi olduğuna emin misin? Ejderhalar sana iyi baktılar mı? Karnını iyice doyuruyor musun?"

"Kay Ping için endişeleniyordu ama şimdi çok mutlu."

"Su benim içmem için güvenli mi?"

"Havuzların bazıları insanlar için zehirli."

Ping beyaz havuzun arsenikli ve insanlar için zehirli olduğunu biliyordu ancak ejderhalar, o suyun içinde banyo yapmayı çok seviyor hatta bu beyaz sudan içebiliyorlardı.

Kay diğer ejderhalarla konuştu ve sonra güvenli bir şekilde su içebileceği küçük bir havuz gösterdi genç kıza. Ping bundan pek emin değildi. Genç ejderhanın gösterdiği havuz, bir su birikintisinden pek de büyük olmayan, bulanık ve kahverengi bir havuzdu. Genç kız, avucuna biraz su alıp içti. Suda sevimsiz bir sülfür tadı vardı ancak daha önce Ping yabandaki kuyulardan tadı çok daha kötü olan sular içmişti. Sıcak bir banyo çok iyi gelebilirdi. Genç kız, vücudundaki pisliliği ve teri yıkamak için can atıyordu.

"Kay, renkli havuzlarından herhangi biri benim yıkanmam için güvenli mi diye sorar mısın?"

Kay yaşlı, kırmızı ejderhayla Ping'in anlayamadığı metalik bir sesle konuştu.

"Gu Hong, havuzların sadece ejderhaların banyo yapması için olduğunu söylüyor."

"Onun adı bu mu, Kadim Kırmızı?"

"Evet," diye cevapladı Kay.

"Onlardan beni aramalarını istedin mi, Kay?"

"Evet. Başta reddettiler ama beyaz ejderhalar, gözcülük yaparken Ping'i gördüler. Ping her gün daha da yaklaştı.

Ping'in sonunda ejderha sığınağını bulacağını düşündüler ve başka insanlara buranın yolunu göstermesini istemediler."

"Yani beni gördüklerine pek de memnun değiller?"

Kay hayır dercesine başını iki yana salladı.

Ejderhalar, onun sağlığını düşündükleri için genç kızı almamışlardı, hatta Kay'ın genç kızı özlemesinden dolayı bile değildi. Sadece kendilerinin gizlenme yerini açığa çıkarmasından korkmuşlardı.

Hava neredeyse kararmıştı. Ping bir esir olup olmadığından hâlâ emin değildi. Genç kızın midesi gurulduyordu ancak ejderhalara yiyecek bir şeyler sormak istemiyordu.

Kaynar bir su akıntısı, yakındaki bir delikten hiçbir uyarı olmaksızın havaya fışkırdı. Bu Ping'i korkutmuştu ancak ejderhalar hiç şaşırmış gibi görünmüyorlardı. Hepsi turuncu havuza doğru yürüdüler. Tek erkek olan ve Ping'i taşıyan sarı renkli ejderha, diğer tüm dişiler havuza dalarken, havuzu çevreleyen kayaların üzerine çömeldi. Havuz geniş ve sığdı. Ejderhalar oturduklarında, su kalçalarına kadar geliyordu. Birbirlerine doğru metalik sesler çıkarıyorlardı.

"Banyo mu yapıyorlar?" diye," sordu Ping.

"Banyo değil bir ay toplantısı, diye cevapladı Kay. "Ay gece göğünde yükseldiği zaman, ateş ejderhası püskürdükten sonra ejderhalar turuncu havuzda toplanır."

"Hangi ateş ejderhası?"

"Toprağın altında yaşayan. Her akşam, gökyüzüne su püskürtür."

Ping daha fazla soru sormak istiyordu ancak Kay turuncu havuza doğru gitmeye başlamıştı.

"Kay toplantıya gitmeli ve ejderhaları dinlemeli."

Kay sarı erkeğin yanına, kayaların üzerine oturdu ve dişileri dinledi. Yarım ayın zayıflayan ışığında tüm ejderhalar hafifçe parlıyorlardı. En aydınlık şekilde parıldayanlar Kay'ın pullarıydı.

Ay toplantısı, çok uzun sürmedi. Daha sonra ejderhalar uyumak üzere yavaşça mağaralarına çekildiler, nöbetçi olarak platonun en yüksek noktasına uçan beyaz ejderhalardan biri hariç. İki sarı ejderhanın, kendilerine özel mağaraları vardı. Diğerlerinin tamamı büyük mağarada uyuyorlardı. Mağaraya yaklaşırken, içerde hareket eden renk pırıltıları görebiliyordu Ping. Ejderhaların pulları, ay ışığındaki pırıltılarını muhafaza ediyordu. Bu pırıltılar mağarayı neşeli bir yer gibi gösteriyordu. Ping Kay'ı takip etmeye kalktığında daha genç olan kırmızı ejderha mağaranın girişini kapadı.

“Seninle birlikte olmam gerektiğini söyle onlara Kay.”

Ping, genç ejderhanın, Gu Hong'un geceyi geçirmek için yerleştiği yere gidişini mağaranın ağzından izledi. Devasa kırmızı ejderhanın önünde dururken çok küçük görünüyordu. Kay isteğini sağlam bir şekilde belirtmiş olmalıydı ki Gu Hong, Ping'in mağaraya girmesine izin verdi.

Mağaraya girer girmez geceyi geçirmek için dışarıda kalmış olmayı diledi Ping.

“Kokular,” diye bir gözlemden bulundu Kay neşe içinde.

Mağara çok kötü kokuyordu. Kokuya bakılırsa ejderhalar tuvalet ihtiyaçları konusunda ev terbiyesi almamışlardı. Döşekleri eski ve pislik içindeydi. Yarı çiğnenmiş hayvan kemikleri etrafa saçılmıştı. Daha önce de Ping'in gecelerini çok pis yerlerde geçirdiği olmuştu ancak ejderha mağarası, içlerinde en kötüsü olmalıydı. Genç kızın tüm çocukluğu

boyunca geceleri uyuduğu Huangling'deki ahır bile buraya kıyasla temiz ve tertipli görünüyordu. Dışardaki buharlı havuzlara kıyasla içerisi daha serindi. Daha genç olan kırmızı ejderha, genç kıza bir hayvan postu getirdi. Ping'in kalbi, hızla gümbürdemeye başladı. Bu, onun ayı postuydu, Yılanın Kuyruğu'nun altında Jun'la birlikte bıraktığı ayı postu. Bunun kendi postu olduğundan emindi çünkü Kay'a top yapmak için bir parça kesmiş olduğu yeri görebiliyordu.

"Diğer şeylerimiz de onlarda mı Kay?" diye sordu Ping.

Kay ejderhalarla konuştu ve genç, kırmızı ejderha, kyalardan birinin arkasından kızın heybesini çıkardı. Ping heybeyi açtı. Her şey genç kızın bıraktığı gibi duruyordu; yemek pişirmek için kap kaçak, altın paralar, ateş çubukları, Jun'un verdiği ejderha uçlu kolye. Ping'in midesi büzüldü. Heybe, son gördüğünde Jun'un elindeydi. Genç adamın çantayı da yanına almış olduğunu varsaymıştı Ping. Jun heybeyi atmış mıydı? Ya da ejderhalardan biri, heybeyi ondan almış mıydı?

"Kay," dedi Ping. "Jun nerede? Ejderhalar ona zarar verdi mi? Hâlâ yaşıyor mu?"

"Bilmiyor. Kay sordu ama kimse cevap vermedi."

Ping Jun'un beklemekten vazgeçtiğine ikna etmişti kendisini. Zihninde Jun'u evinde, ailesiyle, rahatı yerinde otururken resmetmişti. Artık o kadar da emin değildi. Kolyeyi boynuna taktı.

Yaşlı ejderha bir şey daha vermişti genç kıza. Lung Gav Yun'da bir tarafa fırlatıp attığı buruşturulmuş dana derisi.

İki kırmızı ejderha, mağaranın arka tarafında uyuyordu. Beyaz ejderhalar birlikte, devasa boyutlu yavru köpekler gibi

vücutları birbirlerinin etrafına dolanmış şekilde uyuyordu. Kay, onların arasında yatıyordu. Yuvası basık ve eskiydi. Her gece yeni bir yuva yapmaktan vazgeçmişti.

Ping, mağara girişine yakın bir saman öbeğinin üzerine uzandı. Aynen Danze'nin istediği gibi ejderhaların yanına getirmişti Kay'ı. Ejderhaların kendisini hoş karşılayacağını bekliyordu, izinsiz gelen bir saldırgan gibi değil. Ancak Lung Gav Yun'da gördüklerinden sonra insanlar konusunda temkinli oldukları için onları suçlamadı genç kız. Sabırlı olmalı ve onları adım adım kazanmalıydı.

Ping yorgun, aç ve çok pisti. Genç kız, dondurucu mağarada titremeye başladı ve ayı postunu iyice üzerine çekti. Ejderha sığınağı, genç kızın hayal ettiği gibi bir cennet değildi.

• bölüm on yedi •

VAHŞİ HAYAT

*“Vahşi ejderhalar öyle yapmazlar,”
dedi genç ejderha.*

Ertesi sabah Ping uyandığında, şafak vaktini saatler geçmiş olmasına rağmen ejderhalar hâlâ uyuyordu. Mağaradaki koku daha da kötüleşmişti. Genç kız, uyumak için başka bir yer bulması gerektiğine karar verdi. Uyanan tek ejderha Kay’dı. Ping dışarıda, büyük bir kayanın arkasına çömelmiş durumda buldu genç ejderhayı.

“Kay, ne yapıyorsun?”

“Kaka,” dedi küçük ejderha.

“Onu görebiliyorum ama neden bir çukur kazmadın ve sana öğrettiğim gibi onu örtmedin?”

“Vahşi ejderhalar öyle yapmazlar,” dedi genç ejderha.

Sadece birkaç haftadır ejderhalarla birlikte yaşıyordu ancak çoktan alışkanlıklarını değiştirmeye başlamıştı.

“Uyumak için ejderhaların mağarası kadar kötü kokmayan bir yer bulmamız lazım,” dedi genç kız. “Haydi, gel de bir yer bulmama yardım et.”

Kayalara açılmış çukurlardan sadece biraz daha büyük olan ve herhangi bir gün yağmur yağacak olursa suyla dolacak birçok mağaraya baktılar. Diğer mağaralar daha korunaklıydı ancak duvarlarında kötü kokulu sarı kristal tabakaları vardı.

“Bir de oraya bakalım,” dedi Ping platonun kuzey tarafını göstererek.

Platonun ortasına doğru zemin yükseliyordu ve bu nedenle kuzey tarafı daha yüksekti. Daha az krater vardı ve az miktarda bodur çalıyla, yer yer çimenlik alanlar bulunuyordu. Platonun kuzey tarafını, ejderhaların tercih ettiği havuzların olduğu kesimden ayıran şey, köpüren bir kaynaktan çıkan ve dik kayalıklardan aşağı gürüldeyerek akan pembemsi ufak bir çağlayandı. Su sıcaktı.

Platonun bu kısmı Ping’e daha uygundu. Etrafının kokulu havuzlarla değil çalılarla çevrili olmasını tercih ederdi. Ancak dostane olmayan bir şekilde davranmak ve ejderhalardan çok uzakta yaşamak istemiyordu. Genç kız, yatay biçimde oyulmuş ve dik kayalıkların yarısına kadar uzanan bir mağara buldu. Kuruydu ve duvarında kristal de yoktu. Havuzlardan uzaktı ancak yapısı sayesinde ejderhaları hâlâ görebilirdi. Mağara ağzına yakın yerdeki bir oyuktan çıkan buhar mağarayı ısıtıyordu ve buranın

etrafında eğrelti otları ve yosunlar bulunuyordu. Küçük bir mağaraydı ama iki kişi için yeterliydi.

“Ne düşünüyorsun, Kay? Burada rahat eder miyiz?”

“Ping için güzel bir mağara,” dedi Kay. “Ama Kay salkımla birlikte uyuyacak.”

Salkım. Bir grup ejderha için güzel bir kelimeydi. Ping hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalıştı. Kay’ı bu yüzden, kendi türüyle birlikte yaşayabilmesi için ejderha sığınağına getirmişti. Ejderhalar yavaş yavaş mağaralarından çıkıyor, esniyor ve geriniyordu. Neredeyse hiç uyumayan Danze’ye kıyasla farklı alışkanlıkları vardı bu ejderhaların. Ping’i hiç umursamıyorlardı. Ping birkaç parça eşyasını topladı ve yeni evine taşıdı. Ejderhalar hâlâ genç kıza yiyecek bir şeyler teklif etmemişlerdi, o yüzden platonun kuzey tarafını araştırmaya ve yiyecek bir şey bulup bulamayacağına bakmaya gitti. Etrafta tavşan olabileceğini gösteren oyuklar vardı toprakta. Sıcak kayalar, yılanları ve kertenkeleleri çekiyor olabilirdi. Genç kız, çimenlik bir alanda yürürken bir sülünü korkuttu. Tavşan ya da kuş yakalamak istiyorsa bir tuzağa ya da kapana ihtiyacı olacaktı. İçinde balıkların olduğu temiz bir havuz bulmayı umuyordu genç kız ancak böyle bir havuz yoktu. Birkaç mantar buldu ancak onlar da sıcak hava yüzünden kuruyup pörsümüştü.

Kırmızı ejderhalardan genç olanı Kay’ın yanına geldi ve ona bir şey söyledi.

“Ejderhalar, Ping’in sıcak şelale altında banyo yapabileceğini söylüyorlar,” diye tercüme etti Kay.

Pembe su şelalesi, bir havuzda toplanıp ilerideki bir kratere akmadan ve toprağa geri dönüp gözden kaybol-

madan önce yüksekteki kayalardan havuza doğru birkaç ayak dökülüyordu. Ping, dingin bir havuzu tercih ederdi ancak bundan şikâyet etmedi.

Ping'i şaşırtacak şekilde bütün dışı ejderhalar toplandılar ve onun banyo yapışını izlediler. Sadece Gu Hong uzakta durdu. Ping bu kadar seyirciden ötürü biraz utanmıştı ancak en son ne zaman düzgün bir banyo yaptığını hatırlamıyordu. Son banyosu, uzak bir hatıraydı. Bu nedenle elbiselerini çıkardı ve buharlı havuza, hızlıca girdi. Bu havuzda da, diğer havuzların bazılarında olduğu gibi tatsız bir sülfür kokusu vardı. Havuz o kadar küçüktü ki genç kız güçlükle sığmıştı ve şelalenin tam altında durmamak için kımıldayabileceği hiç boşluk kalmamıştı. Ancak bir süre sonra, üzerine sürekli sıcak su dökülmesinin keyifli bir şey olduğunu keşfetti.

Ejderhalar, genç kızı banyo yaparken izlemekten sıkıldılar ve farklı şeylerle ilgilenmeye başladılar. Ping, düşüncelerinin ve endişelerinin, üzerindeki kirle birlikte akıp gitmeye başladığını hissetti. Ejderha sığınağı hayal ettiği kadar konforlu bir yer ve ejderhalar da umduğu kadar dost canlısı değillerdi ancak Kay güvende ve mutluydu. Sonunda artık zihninin ve bedeninin rahatlamasına izin verebilirdi.

Ping, elbiselerini de yıkadı ve onlar kayaların üzerinde kuruyana kadar havuzda kaldı. Öğlen civarlarında sarı ejderhalar, bir geyik leşinden kalanları başka bir mağaradan dışarı sürükledi. Keskin pençeleri ve sivriltilmiş bir taşla geyikten parçalar kestiler ve diğer ejderhaların her birine bir parça verdiler. Dışi ejderha, çekinerek Ping'e kısa bir bakış attı ve onun için kayaların üzerine bir parça çiğ et

bıraktı. Ping, et parçasını alırken başıyla ejderhayı selamlayarak teşekkür etti.

“Onlara çiğ et yiyemeyeceğimi, o yüzden bunu pişirebilmek için ufak bir ateş yakacağımı söyle Kay.”

Kay, Ping’in zihninde anlam bulmayan sesler çıkardı. Yaşlı kırmızı ejderha keskin bir sesle cevap verdi.

“Ateş yok,” dedi Kay. “Ateşin, ejderha sığınağının nerede olduğu insanlara göstereceğini söylüyor Gu Hong.”

Ping, ejderhanın sırtında ne kadar uçtuğunu tam olarak bilmiyordu ancak yüz *li* içinde dumanı görecektir hiç kimsenin olmadığına emindi. Ancak ejderhayla tartışmadı.

Eğer ejderha sığınağında kalacaksa yemeğini pişirmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Etin kokusuna bakılırsa hayvanın öldürülmesinden bu yana çok gün geçmişti. Ejderhalar, geyiğin kemiklerini çiğnemekle meşguldüler. Ping platoya bakındı. Buhar havuzları, Baybuy Sarayı’ndaki mutfak hatırlattı ona. Daha küçük kraterlerin bazılarını inceledi. Bazıları toprağın derinliklerine kadar inen karanlık deliklerdi. Diğerleriyse ufalanan toprağın içinde ufak çöküntülerdi sadece. Bir veya iki su havuzu o kadar sıcaktı ki neredeyse kaynıyorlardı. Ping, bu havuzlardan birini seçti ve et parçasını, fokurdayan suyun içine bıraktı. Kay, ne yaptığını görmek için genç kızın yanına geldi.

“Etini ver bana Kay, senin için pişireyim. Bu kadar bayat bir eti çiğ yememelisin.”

Kay et parçasını genç kıza verirken diğer ejderhalara kaçamak bir bakış attı. Etlerin pişmesini beklerken ejderhanın çenesinin altını kaşdı genç kız. Kay, kısa ömrünün büyük bir bölümü lezzetli yahniler, kısık ateşte pişmiş etler

ve şahane soslarla servis edilen balıklardan oluşan mükemmel ziyafetlerde geçirmişti. Eğer vahşi bir ejderha olarak yaşayacaksa, alışması gereken çok fazla değişiklik olacaktı. Etin haşlanması yarım saatten az sürdü. Ateşte pişmiş et kadar lezzetli değildi ancak en azından çiğ de değildi.

Öğleden sonra ejderhaların çoğu güneşin altında kestirdi. Ping, Kay'ın sarı erkek ejderhayla oynamasını izledi. Kay, ejderhanın adının Sabah Güneşi anlamına gelen Tun olduğunu söyledi. Oynadıkları oyun saklambaca benzer bir oyundu ancak terk bir yerde saklanmak yerine diğer ejderhaya gizlice yaklaşıp üzerine atlayana kadar hareket etmeye devam ediyorlardı. Amaç, diğer ejderhayı yere devirmektir. Kay, saklan ve avlan ismini takmıştı bu oyuna.

Ping izlerken, bunun aslında bir oyun değil genç ejderhaları, avlanmaları ve kendilerini korumaları için eğitmenin bir yolu olduğunu fark etti. Bir süre sonra genç kırmızı ejderha, öğlen şekerlemesinden uyandı ve oyuna katıldı. Ufak olduğu için tamamen dezavantajlı bir durumdaydı Kay. Hiç kazanamıyordu. Saklanma konusunda iyiydi ancak diğer ejderhaları deviremiyordu. Ama bu durum, onların sırtlarına atlamasına ve devirmeye çalışmasına engel olmuyordu. Ping Kay'ın bu kadar saldırgan bir şekilde oynamasından memnun olduğuna emin değildi. Oyun sonunda, ufak tefek yaralar açılmıştı Kay'da. Ejderhaların dişleriyle, pençeleriyle ve eğer tercih ederlerse kuvvetli kuyruk darbeleriyle ne kadar hasar verebileceklerini hiçbir zaman gerçekten düşünmemişti Ping. Ancak Kay ne kadar devrilse, soluksuz kalsa ya da sırtüstü fırlatılsa da, her defasında kalkıyor ve daha fazlasını istiyordu.

Ping günlerini geçirmek için bir rutin geliştirmişti. Çalı çırpıdan yaptığı süpürgeyle mağarasını süpürüyor, emeğine ekleyebileceği veya şifalı özellikleri varsa kurutabileceği yumuşak meyve ya da otları aramak için platonun kuzey kesimlerini keşfe çıkıyordu. Elbiselerini tamir edebilmek için bir kemik parçasından iğne oymuştu. Ayrıca bir geyiğin leğen kemiğinden Yedi Kurnaz Parça seti oymuştu ve öğleden sonraları kendini onunla oyalıyordu.

Yeni evinin duvarlarını dekore etmek için ipek duvar halıları olmadığından, kendi dekorasyon eşyalarını yaratmaya karar verdi genç kız. Havuzların kenarlarından, suyun farklı renklerini almış olan toprak yığınları topladı. Bu toprakları, mağaranın duvarına resimler çizmek için kullandı. Genç kız, bir sanatçı değildi ancak Danze'nin, Kay'ın ve Hivar'ın resimlerini çizdiğinde çıkardığı işi kendisi de beğenmişti. Belki bir daha asla göremeyeceği çiçekler ve ağaçlar çizdi. Annesini ve erkek kardeşini de resmetmeyi denedi ancak gerçek insanlardan çok oyuncak tahta bebeklere benzediler.

Ejderhalar sakin bir hayat yaşıyor, saatlerce güneşleniyor ya da çamur havuzlarında yuvarlanıyorlardı. Ping, mağarasının ağzına oturmuş, yeni komşularını izliyor ve onların yaşam tarzlarını öğrenmeye çalışıyordu.

Üç beyaz ejderha, kız kardeştiler. İsimleri Beyaz Kar, Buz ve Lotus anlamına gelen Bay Şir, Şang ve Liin idi. Kay'ın söylediğine göre anneleri yumurtalarını aynı zamanda bırakmış ancak her bir ejderha, yüzlerce yıl aralıklarla yumurtadan çıkmıştı. Ejderhaların dünya üzerinde daha yaygın olduğu zamanlarda birden çok bebek ejderhayı aynı

anda büyötmek mümköndü ancak nesilleri tükenmeye yüz tutmaya başladığında bir seferde sadece bir bebek ejderha büyötmek güvenliydi. Bir anne ejderha, ejderha taşlarının çatlamasını geciktirebiliyordu. Bunun nasıl olduğunuysa bilmiyordu Kay.

İçlerinde en küçük olanları beyaz ejderhalardı ancak vöcutlarına oranla bakıldığında kanatları, diğör ejderhaların kanatlarından büyüktü. Bu özellik onları, en hızlı ve en kuvvetli uçucular yapıyordu. Gözcü olarak görev yapıyorlardı. Dağların arasında yavaş yavaş yolunu bulmaya çalışırken Ping'i izleyen Şang'dı. O ve Bay Şir, aynı zamanda avlanmaya da gidiyorlardı ancak kuştan daha büyük bir şey getirdiklerini görmemişti Ping. Liin, tüm vahşi ejderhalar arasında en genç olanıydı, kanat sahibi olamayacak kadar genç.

İki sarı ejderha, Tun ve Şa, çiftleşmişlerdi. Tun yetişkin bir erkek ejderhanın kuvvetli ve düz burnuna sahipti. İsmi Kumlu anlamına gelen Şa, Ping'in yanına hiç yaklaşmayan utangaç bir yaratıktı.

Gu Hong sabahlarını güneşin altında oturarak geçiriyordu. Her öğleden sonra ağır adımlarla beyaz havuza gidiyor ve saatlerce orada kalıyordu. Her gece, ay toplantısından sonraysa devasa yaşlı gövdesini uyudukları mağaraya sürüklüyordu. Genç kırmızı ejderhanın adı Kızıl anlamına gelen Jiyan'dı. Gu Hong'un kızıydı ve annesinin ihtiyaçlarıyla ilgileniyor, ona yemek ve asma kabağı içinde su getiriyordu.

Genel olarak Ping'i pek umursamasalar da genç kız onun bakmadığını düşündükleri zamanlarda ejderhaların

kendisini izlediklerini fark ediyordu. Ancak diğer yandan Kay'la sürekli ilgileniyor, ona talimatlar veriyor ya da onunla oyun oynuyorlardı. Ping, ejderhaların Kay'la ilgilenmesinden memnundu. Aralarında neler konuştuklarını merak ediyordu ancak ne zaman sorsa, Kay önemli bir şey olmadığını söylüyordu. Ping Jun'u ve Kay'ın söylediklerini anlayamadığı için ne kadar sıkıldığını hatırladı. Bu durumun ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyordu. Ejderhalarla el hareketleriyle iletişim kurmayı da denedi ancak onu anlamıyor gibi görünüyorlardı.

Ejderhalar, Kay'ın şekil değiştirme becerisini çok eğlenceli buldular. Ve Kay'ın bütün ilginin kaynağı olmaktan daha fazla sevdiği bir şey yoktu. Bir tavuğa ya da domuza dönüştüğünde, tıpkı genç ejderhanın bir şeylerden mutlu olduğunda çıkardığı şekilde cınlayan rüzgâr çanları gibi sesler çıkardı diğer ejderhalar da. Güzel bir vazoya dönüştüğünde ise nefeslerini tuttular. Genç ejderha, bazen masum bir kaya şeklini alıyor ve yanından bir başka ejderha geçene kadar öylece bekliyordu. Sonraysa aniden kendi formuna dönerek kükrüyor ve onu yerinden zıplatıyordu.

Ping, "Diğer ejderhaların şekil değiştirdiğini hiç görmedim," dedi, Kay Liin'i bu şekilde korkuttuktan sonra.

"Onlar şekil değiştirmede iyi değiller. Kay kadar iyi olmaya yaklaşıyorlar bile," diye ekledi genç ejderha. "Beyaz ejderhalar sadece tek bir şeye dönüşebiliyor, beyaz kartala."

"Sanırım yürürken onlardan birini gördüm," dedi Ping.

"Sarı ejderhalar şekil değiştirebiliyorlar ama boyutlarını pek değiştiremiyorlar," diye devam etti Kay. "Ya daha

büyük ya da çok küçük olabiliyorlar. Kırmızı ejderhaların sadece illüzyon yeteneği var.”

“Sen onların hepsini yapabiliyorsun,” dedi Ping.

“Evet,” dedi Kay gururla.

Ping, “Ejderhalar, toplantılarında neler konuşuyorlar?” diye sordu Kay’a, aynı gün öğleden sonra platonun kuzey kısmında birlikte yürürken ve şifalı bitkiler ararken.

“Ejderhalar hatırlar. Hayatlarında neler olduğunu ve şimdi imparatorluk olarak bilinen bu topraklarda yaşamış olan tüm ejderhaların tarihinde neler olduğunu.”

Ping, imparatorluktan önce de bir zaman olduğunu ve ejderhaların, o zamanda da var olduklarını hiç düşünmemişti.

“Hiç orada olanlar hakkında konuşuyorlar mı... Lung Gav Yun’da?”

“Ölü Olanlar’ı toplantılarda anıyorlar ama neler olduğunu konuşmuyorlar.”

Ejderhalar o katliamdan kurtulanlar olmalıydı. Orada olanları hatırlamak istemedikleri için ejderhaları suçlamadı Ping.

“Ayrıca kararlar alıyorlar,” diye devam etti Kay. “Nöbetçi sırasının kimde olduğu gibi. Yağmurları geri getirmek mi yoksa ejderhaların yardım etmemesi ve doğayı kendi akışına bırakmaları mı gerekiyor gibi konular hakkında konuşuyorlar.”

“Ama ejderhalar gerçekten yağmur getiremezler.”

“Ejderhalar, yağmur getirebilir. Gu Hong öyle söyledi,” diye ısrar etti Kay.

“Bu sadece bir hikâye, bir efsane. Sadece bulutlar zaten varsa, yağmurun yağmasını sağlayabiliyordu Danze.”

“Baba yaşlı ve yorgundu ve yeteneğini de kaybetmişti.”

“Madem yağmur yağdırabiliyorlar, o zaman neden yağdırmıyorlar?”

“İnsanlara yardım etmek istemiyorlar. Lung Gav Yun’daki katliamdan beri yağmur yağdırmadılar.

Ping’in başka birçok sorusu vardı ancak Tun, Kay’ı çağırırdı.

“Ping, platonun kenarlarından uzak durmalı,” dedi Kay bir başka saklan ve avlan oyununa doğru koşarken.

• bölüm on sekiz •

KARA GÖK GÜRÜLTÜSÜ

“Bu akşam neden toplantı yok?”

“Ay yok,” diye cevapladı Kay.

Ping’in günleri, ejderhaların hayatlarının ağır ve tembel ritmine ayak uydurmuştu. Öğleden sonraları, sıcak yaz güneşi altında şekerleme yapmak dışında yapacak hiçbir şey yoktu. Bir öğleden sonra tam gözleri kapanmak üzereyken, genç kız kaburgaları arasına batan bir şey hissetti. Bu, Gu Hong idi. Yaşlı kırmızı ejderha, genç kızı bir sopayla dürtüyordu. Ping gülümsedi ve başıyla selamladı ancak Gu Hong’un ne istediğinden emin değildi. Yaşlı ejderha, pençesindeki sopayla kızın önündeki toprağı eşeledi ve Ping’i tekrar dürtükledi, daha sert bir şekilde. Ping, beyaz toprağa baktı. Ve büyük bir şaşkınlıkla Gu Hong’un toprağı rastgele eşelemediğini,

karakterler çizdiğini fark etti. Çok titrek ve şekilsizdiler ama yine de iki karakter vardı. *Kay'ın Annesi*.

Ping, bunun bir soru olması gerektiğini fark etti. Kay'ın annesi kimdi?

Ping, toprağa cevabı yazdı. *Lu Yu*.

Gu Hong, birkaç karakter daha yazdı. *Renk, Ataları, Ölüm sebebi*.

Ping, yüzünün utançtan kızardığını hatırladı. Lu Yu'nun ne renk olduğunu bilmiyordu. Kay'ın annesini hiç gün ışığında görmemişti. Ping'in hatıralarında sadece gri renkliydi. Kay'ın annesinin nereden geldiğine dair hiçbir şey de bilmiyordu. Ayrıca daha da kötüsü, umursamazlıktan ve sefaletten ölmüştü. Huangling Sarayı'nda ejderhaların yaşadığı yeri değiştirecek gücü yoktu ve onlarla ilgilenmek genç kızın işi değildi ancak yine de daha fazlasını yapabilmeliydi.

Bilmiyorum, yazdı toprağa genç kız.

Ping'in sormak istediği çok soru vardı. Lung Gav Yun'daki ejderhalar *nasıl* ölmüşlerdi? Danze neden onları terk etmişti? Sığınıkta kendisi için daha faydalı bir rol bulunamaz mıydı? Ancak tüm bunlar, zor sorulardı ve Ping bunları sormak için doğru zaman olmadığını düşündü. Onun yerine kolay bir soru sordu? *Ejderhalar çukur mu kazıyor?* Etraflarındaki kraterleri işaret etti. Cevap, *Hayır*'dı. *Ateş ejderhasının uykusunda dönmesinden oldu*. Gu Hong, toprağa başka karakterler çizdi. Yavaş bir iletişim yöntemiymiş ama Ping, diğer ejderhaların inandığı, dünya yüzeyinin çok daha altında yaşayan, devasa ateş ejderhası hakkında yavaş yavaş bir şeyler öğrenmişti. Nefesi o kadar sıcaktı ki kayaları eritiyordu. Yer altı suları,

eriyen kayalar tarafından ısıtılıyordu. Dünyadaki az sayıda yerde, bu su yüzeye çıkacak yolu buluyor ve sıcak su kaynakları olarak topraktan fışkırıyordu. Bu özel yerlerde, ateş ejderhası, toprak ejderhalarını koruyordu. Ancak sabah ve akşam bir ejderha sürekli nöbette olduğu için ejderhaların, bu korumanın gücüne çok da inanmadıklarını düşündü Ping.

Suların güzel renkleri, kayaların üzerine doğru soluyan ateş ejderhasının ruh haline bağlıydı. Kay renklerine göre havuzların farklı özellikleri olduğunu söyledi Ping'e. Sarı havuz iyileşme, mor havuz temizlenme, beyaz havuz ise güç ve yenilenme içindi.

Jiyang en sevdiği havuzda annesine yardıma geldi. Her ne kadar yavaş ve çok emek gerektiriyor olsa da, ejderhalarla direkt iletişim kurmanın bir yolunu bulduğu için mutluydu Ping. Gu Hong'un okuma yazmayı nereden öğrendiğini merak etti genç kız.

Ping öğleden sonra uykuları için ejderhaları yalnız bıraktı ve platoyu keşfetmeye devam etti. Bir veya iki ay içinde gelecek olan soğuk havalar konusunda endişeleniyordu. Ejderhalar kış mevsiminin büyük bölümünü uyuyarak geçirirdi. Ping avlanmak için zaman zaman uyanıp uyanmayacaklarından emin değildi. Zaten ne olursa olsun, avların da büyük kısmı kış uykusuna yatıyordu. Yaklaşan kış genç kız için uzun ve yalnız olacaktı. Bunlara bir de açlığın eklenmesini istemiyordu. Bir sincap gibi erzak stoku yapması gerekiyordu. Meyve ve mantar toplamaya ve bunları kurumaları için dışarıya yaymaya başladı ancak bu yeterli olmayacaktı. Akşamüstü güneşi altında oturdu ve tavşan ya

da sülün yakalayabilmek için kurumuş otların saplarından bir kapan yaptı. Bunu kayalara fırlatarak pratik de yaptı.

Daha alçaktaki çimlerle kaplı bir tepeye doğru oyulmuş, alçak bir mağara bulduğu sırada platonun kuzey kenarında tavşan delikleri arıyordu Ping. Çalılar mağaranın girişini neredeyse gizlemişti. Ping başını eğdi ve mağaraya girdi. Mağaranın tavanındaki ufak deliklerden içeri gün ışığı sızıyordu. Bu mağara, platonun diğer tarafındakiler kadar pis değildi. Ping mağaranın arkasında bir şey fark ettiği sırada burasının kendisi için daha iyi bir ev olup olmayacağını düşünüyordu. Merkezde iri ve düz bir kaya bulunuyordu ve üzerine çok sayıda obje yerleştirilmişti. Genç kız biraz daha yaklaştı. Gözleri loş ışığa alışmaya başladıktan sonra bazı objelerin ne olduklarını anlayabilmişti. Üç parça yeşim taşı vardı ve şekil vermek için ne oyulmuşlardı ne de başka bir şey yapılmıştı. Sanki kayadan kesilmiş gibi duruyorlardı. İçindeki ormanımsı ametist kristallerinin görülebilmesi için yarısından ikiye ayrılmış iri bir taş daha vardı. Sedeften bir deniz kabuğu ve sicimlere dizilmiş, birçok ejderha dişi de bulunuyordu bunların yanında. Ping nefesini tuttu. Serginin tam ortasında üç tane oval şekilli iri taş vardı.

“Ejderha taşları,” diye fısıldadı genç kız.

Bunlar ejderha yumurtasıydı.

Ejderha sığınağında küçük ejderhalar olması fikri Ping’in yüzünü güldürdü. Yumurtalar çatladığı zaman genç kızın bir amacı olacaktı. Dişilerin yavru ejderhaları büyötmelerine yardım edebilirdi. Kay oyun oynayabileceği başka küçük ejderhalar olmasına çok heyecanlanacaktı. Tam ejderha taşlarından birine dokunmak için uzandığı anda ensesinde

bir karıncalanma hissetti. Sanki hazmı mümkün olmayan bir yemek midesinde çürüyormuş gibi bir ağrı hissetti. Sıcak havaya rağmen cildi buz kesti. Ejderha taşlarını bulduktan sonra hissettiği mutluluk, tek bir damlası bile kalmayana kadar çekildi vücudundan. O boşluğu keder doldurdu. Acı giderek artarken Ping midesini tuttu. O kadar yoğun bir acıydı ki genç kız iki büklüm oldu.

Ping bu dehşet hissini çok uzun bir süredir, ruh çağırının karşısında durduğu andan bugüne kadar hiç hissetmemişti. Birlikte seyahat ettikleri sırada genç kız, bunun olmasını bekliyordu. Çin Seddi'nde, imparatorluk muhafızlarıyla işler çirkinleştğinde de bu duyguyu hissetmeyi beklemişti. Ma Ren'i ilk gördüğü zaman bunu yaşayacağını düşünmüştü. Ancak kötü bir şeyler olacağına dair bir önsezi asla hissetmemişti genç kız. Şu ana kadar.

Mağaranın dışında Kay'a zarar vermek isteyen birisi vardı. Genç kız, bir ruh çağırın, bir ejderha avcısı ya da bir bölük imparatorluk askeri görmeyi bekleyerek geri döndü. Mağarada, sağır edici bir kükreme yankılandı. Dışardaki şey her neyse, insan değildi. Ping neyle yüzleşmek üzere olduğunu bilmiyordu ancak mağaranın bir köşesinde yalanlanmak istemiyordu o şeye.

Sendeleyerek dışarı çıktı, hâlâ midesini tutuyordu. Acı o kadar yoğundu ki genç kız bilincini kaybedecek şekilde zorluyordu. Dizlerinin üzerine çöktü. Kocaman, karanlık bir şekil kızın üzerinde bir kule gibi yükseliyordu. Bu bir ejderhaydı. Kara bir ejderha.

Kara ejderha büyüktü. Danze'den daha büyük, neredeyse Gu Hong kadar büyük. Arka bacaklarının üzerine

çökmüş, bir yay gibi ileri atılmaya hazırdı. Bacaklarında devasa kaslar vardı. Karnı üzerinde boydan boya uzanan, buruşuk bir yara izi vardı ve boynuzlarından birinin ucu kırıktı. Gözleri, diğer ejderhalar gibi kahverengi değil kan kırmızıydı. Bir antilobun cansız bedeni, ejderhanın sağ ön pençesinden sallanıyordu. Kara ejderha dişlerini gösterdi ve hırladı. Ping bir ejderhadan böyle bir sesin çıkabileceğine asla inanmazdı.

Henüz bir tepki vermeye zaman bulamadan, ejderhanın pençesi kızın yüzünde patladı ve onu yere devirdi. Genç kızın kulakları darbenin etkisiyle çınlıyordu ancak zihninde derin, öfkeli bir ses vardı.

“İnsanlar hazine mağarasına giremezler!”

Ejderhanın kırmızı gözleri öfkeyle kor ateş gibi parlıyordu.

Genç kız, daha tanıdık başka bir ejderha feryadı duydu. Bu Kay'ın sesiydi. Genç ejderha koşarak geldi ve kara ejderhayla genç kızın arasında durdu. Ping'in anlayamadığı ejderha dilinde konuşuyordu ancak genç ejderhanın, onu korumaya çalıştığını görebiliyordu Ping.

Ping, genç ejderhaya sarıldı. Ejderha avcısıyla veya ruh çağırana karşılaştığı zaman hissettiği kötü önsezi, açgözlülükle doluydu; altın için açgözlülük, güç için açgözlülük. Bu sefer hissettiği önsezi ise, genç kıza karşı nefretle örülmüştü. Kay ortaya çıktığında nefret duygusu daha da kuvvetlenmişti. Kara ejderha Kay'dan da nefret ediyordu. Ping, onun başka bir ejderhaya karşı nasıl bu kadar habis duygular beslediğini anlayamamıştı.

Diğer ejderhalar da etraflarında toplanmaya başladı. Sarı ve beyaz ejderhalar, kara ejderhadan korkuyor gibi görünüyordular. Gu Hong'un gelmesi uzun sürmüştü. Yaşlı ejderha öne çıktı. Jiyang onun arkasında saklanıyordu. Yeni gelen ejderhadan, sadece Gu Yong korkmuyordu. Arka ayakları üzerine kalktı ve kara ejderhaya kükredi. Kara ejderhanın kaslı bacakları dalgalandı ve yaşlı ejderhanın üzerine atılacağını düşündü Ping ancak öyle olmadı. Kara ejderha, dört ayağı üzerine geri indi ve gırtlığının derinliklerinden homurdandı. Yaşlı kırmızı ejderha belki uçamıyordu ve gözleri de iyi görmüyordu, muhtemelen uzak bir yere kadar yürüyemiyordu da ancak tıpkı diğerleri gibi kara ejderha da ona saygı duyuyordu.

Kara ejderha, "İnsanların hazine mağarasına girmeleri yasak," dedi Kay'a. "Hizmetçinin dışarıda durduğundan emin ol."

"Diyor ki..."

"Bana ne söylediğini anlatmana gerek yok, Kay," dedi Ping. "Onu zihnimde duydum."

Kay telaşla genç kızın etrafında dönüyordu. Ping, ejderhaya yaslandı ve ayağa kalktı.

"Ben kimsenin hizmetçisi değilim," dedi Ping. "Ben, Kay'ın Ejderha Bakıcısıyım."

Kara ejderha kahkahalarla güldü. "Bir kadın, gerçek bir Ejderha Bakıcısı olamaz."

"Ping onu duydu mu?" diye sordu Kay.

Ping, başıyla onayladı. "Kim o?"

"Adı Hey Ley."

Gu Hong, tekrar kükredi. Kara ejderha, hırlayarak cevap verdi. Ölü antilobu, yaşlı kırmızı ejderhanın pençelerinin önüne attı ve beyaz göle doğru uzaklaştı. Hey Ley, Kara Gök Gürültüsü demekti. Kara ejderha için güzel bir isimdi. Sarı ejderhalar çekinerek de olsa antilobu aldılar. Aralarında taşıyarak mağaralardan birine götürdüler.

Ping sağ yanağına dokundu ve sonra eline baktı. Hey Ley'in tırnaklarıyla kızın yüzüne çizdiği 4 çizgiden kan geliyordu.

"O senin için tehlikeli, Kay. Önsezim uyardı beni."

"Hey Ley, hiç kimsenin dostu değil," diye cevapladı Kay. "Ama başka bir ejderhaya zarar veremez."

"Büyük bir korku hissettim. Daha önce hissettiklerimin hepsinden daha kuvvetliydi."

"Hey Ley çok sinirli," dedi Kay. "Ama Ping'e, Kay'a değil."

Hey Ley'in arka ayakları üzerinde, beyaz havuzun kenarına çömelip su içişini izledi Ping. Midesindeki ağrı kaybolmaya başlamıştı. Artık hissettiği ağrı, imparatorluk ziyafetlerinde yemeği fazla kaçırdıktan sonra hissettiği ağrıdan daha fazla değildi. Şelaleye gitti ve yüzünü yıkadı. Kay, genç kızı takip etti.

"Belki bir gün Ping bütün ejderhaları anlayabilir," dedi Kay umutla.

Geçmişte, yoğun öfke Ping'in önsezi gücünü artırmıştı. Genç kız ejderhayı anlamasını sağlayan şeyin Hey Ley'in öfkesi olup olmadığını merak etti. Belki de başlarda, sadece ejderhalar kuvvetli duygular içindeyken onları anlayabile-

cekti. Zihninin aşama aşama, ejderha konuşmalarının daha fazlasını duyabileceğini ümit etti genç kız.

Ejderhalar, kuşlar ve dünyadaki diğer yaratıklar gibi karanlık çöker çökmez uyumuyorlardı. Şimdiye kadar her gece, alacakaranlık vakti turuncu havuzun etrafında toplanmışlardı. Toplantının başlangıcını aniden yer altından fışkıran kaynar su yani ateş ejderhasının gece göğüne sıcak su püskürtmesi müjdeliyordu. Dişiler suya yürüyordu. Erkekler etraftaki kayaların üzerine oturuyorlardı. Kısık ejderha sesleriyle konuşuyorlardı. Bazen içlerinden bir veya ikisi, toplantıya katılmamayı tercih ediyordu. Bazıları toplantı bitmeden, hatta bazen başka bir ejderha konuşurken bile kalkıyor, uyudukları mağaraya gidiyordu. Kay, toplantıların hiçbirini kaçırmamıştı. Diğer ejderhaların çıkardıkları tüm sesleri adeta emiyordu.

O gece, ateş ejderhasının su kulesi yine göğe yükseldi ancak ejderhaların hiçbirisi yerinden kımıldamadı. Ping, Kay'ın yanına gitti.

“Bu akşam neden toplantı yok?”

“Ay yok,” diye cevapladı Kay.

Ping, karanlık gökyüzüne baktı. Binlerce yıldız vardı ancak ay yoktu. Aysız gecelerde ejderhalar, karanlık çöker çökmez mağaralarına gidiyorlardı. Karanlıkta tek başına bırakılan Ping, bir kez daha yaklaşan kışı düşündü. Uzun ve karanlık saatleri aydınlatmak için kandil yağı yoktu. Karanlık çöktükten sonra ateş yakmasına izin verilip verilmeyeceğini merak etti ancak ejderhaların buna izin vereceğini sanmıyordu.

Ping, şelaleye gitti ve sadece yıldızlar izlerken sıcak bir banyo yaptı. En azından kış boyunca üşümeyecekti.

Ertesi gece yıldızlarla kaplı gökyüzünde, ayın sadece çok ince bir kesiti vardı ancak ejderhalar tekrar toplandılar. Kay, dişi ejderhaların bir konsey görevi yaptıklarını söyledi Ping'e. Kararları verenler, anlaşmazlıkları çözenler ve eğer bir ejderha, yanlış bir şey yaparsa cezaya karar verenler onlardı.

Ateş ejderhası düşünceli bir gününde olduğunda, turuncu havuzu ısıtıyordu. Ejderhalar, adil ve doğru kararlar vermelerine bunun yardımcı olduğuna inanıyorlardı.

Kay, "Ping, turuncu havuzdan su içmemeli," dedi genç kıza.

"Zehirli mi?"

"Hayır. İnsanlar dokunursa, havuzun özelliklerini kaybedeceğine inanıyor ejderhalar."

İncecik ayın ışığında, ejderhaların parıltıları zar zor fark edilebiliyordu. Hey Ley, Tun'la birlikte kayaların üzerine çömelmişti. Kara Ejderha oradayken onlara katılmak konusunda Kay biraz isteksiz görünüyordu. Hey Ley, derin ejderha sesiyle Ping'in anlayamayacağı kelimeler kullanarak konuştu. Ejderha konuştuğu dişiler teker teker dönüp Ping'e kısa bakışlar attılar.

"Ne diyor?" diye sordu Ping.

"Hey Ley, Ping'in sığınağı terk etmesini istiyor," dedi Kay sakince. "Bir karar vermeden önce onun sebeplerini dinliyorlar."

Ping'in kalbi hızla atmaya başladı. "Ne sebebi? Ne hata yapmışım ki?"

Kay, “Hey Ley, Ping dişi olduğu için gerçek bir Ejderha Bakıcısı olamayacağını düşünüyor,” dedi genç kıza. “Dişi insanların, erkeklerden daha güvenilirmez olduğunu düşünüyor.”

“Ama Lav Lungzi, Ejderha Bakıcılarının ejderha sığınağında hoş karşılandığını söylemişti.”

“Artık değil,” dedi Kay.

“Katliamdan beri mi?”

Kay başıyla onayladıktan sonra güçlkle kayalara tırmandı ve Tun’un yanına oturdu.

Ping, Kay’la birlikte kalma hakkının sorgulanabilir bir şey olmadığını düşünmüştü.

Hey Ley dişi ejderhaların sorularına uzun uzun cevap verdi. Ping kendi adına konuşması için davet edilmemişti. Genç kız hakkında neler konuştuklarını öğrenmek için can atıyordu. Bir anlam ifade etmeye başlamalarını umarak metalik sesleri dinledi. Önsesisini kullanarak ejderhaların zihinlerine ulaşmanın bir yolunu aradı. Bir işe yaramadı ancak genç kız, ejderhaların zihinlerinde, konuşulanları kendisinin duymasını engelleyen bir kalkan olduğunu hissedebiliyordu. Gu Hong’la göz göze geldiler. Kırmızı ejderha, genç kızın yaptığının farkındaydı.

Hey Ley konuşmasını bitirdikten sonra altı dişi ejderha, havuzda sessizce oturdular. Herhangi bir tartışma ya da Ping’in duyabildiği bir tartışma yoktu. Bir şeyler konuşuluyorsa da, bu zihin yoluyla oluyordu. Ancak bir karar verildi. Gu Hong birkaç kelime söyledi. Kay resmi bildiriği yapmak üzere geldi.

“Ping kalabilir,” dedi Kay. “Şu an için.”

Hey Ley hırladı ve oradan uzaklaştı. Ping biraz âcizlik ve bir rahatlama hissetti ancak dişi ejderhaların bu karara varmak için bu kadar uzun süreye ihtiyaç duymamalarını dilerdi.

“Beni buradan uzaklaştırabilirler diye hiç endişeli görünmüyordun,” dedi Ping, Kay’a.

“Kay ejderhaların doğru kararı alacaklarına güveniyor.”

Karar farklı olsaydı Kay’ın tepkisinin ne olacağını merak etti Ping. İtiraz edeceğine pek ikna olmamıştı.

Ping’in yanağı ağrıyordu. Yüzündeki pençe izleri iyileşmiyordu. Mağarasındaki kırmızı bulut otu merhemini çıkardı ve yaraların üzerine biraz sürdü. Sarı renkli dişi ejderha, biraz uzak bir mesafede duruyordu.

“İyi olup olmadığını öğrenmek istiyor,” dedi Kay.

Ping utangaç sarı ejderhaya daha önce hiç yaklaşmamıştı.

“Şa bizim şifacımızdır,” dedi Kay. “İyileşme havuzunun suyunun, Ping’in yaralarına iyi geleceğini düşünüyor.

“Ona kızıl bulut otu merhemim olduğunu söyle.”

Ping, ne yaptığıyla Şa’nın ilgilendiğini ancak yaklaşmayacak kadar ürkek olduğunu görebiliyordu.

“Gel ve bir bak, Şa,” diye seslendi Ping sarı ejderhanın kendisini anlayamayacağını bildiği halde. Genç kız gülümsemi ve sarı ejderhaya eliyle de işaret etti.

Yavaşça ve utanarak Ping’in yanına geldi sarı ejderha.

“Bu merhemi, Danze’nin yırtılan kanadını ve ok yarasını onarmak için kullandığımı anlat ona.”

Kay, söyleneni açıkladı Şa’ya. Sarı ejderha biraz daha yaklaştı ve merhemi kokladı.

“Ayrıca sen doğmadan önce senin ejderha taşın üzerinde de kullandığımı söyle ona.”

Kay tereddüt etti.

“Haydi, söyle ona.” Ping ne kadar iyi bir Ejderha Bakıcısı olduğunu diğer ejderhaların da bilmesini istiyordu.

Kay, Şa’ya anlatmaya başladı ancak henüz bitiremeden sarı ejderha, bir ok gibi fırladı ve uyudukları mağaraya kaçarak gözden kayboldu.

“Sorun nedir?” diye sordu Ping, Kay’a. “Nedir onu korkutan?”

“O ve eşi, Tun, bir aile olmak istiyor,” dedi Kay.

Ping genç ejderhanın üzüntüsünü hissedebiliyordu.

“Üç yumurta bıraktı.”

“Hazine mağarasındakiler mi?” diye sordu Ping.

“Evet.”

“O zaman kısmetliymiş. Yumurtalar çatladığında bir aile olacaklar.”

Kay, başını iki yana salladı. “Ejderha taşları bırakıldıklarında gri renkliydiler.”

Ping, mağaradaki loş ışık yüzünden taşların gri renkli göründüğünü düşünmüştü ancak gerçek renkleri öyleydi. Ejderha yumurtaları ölüydü.

• bölüm on dokuz •

DOKUZ DAHA İYİDİR

“İstersen sığınağı terk edebilirsin,”

dedi kırmızı ejderha.

“Ama Kay’ın gitmesine izin vermeyeceğiz.”

Ping’in, Şa’yı üzdüğü haberinin diğer ejderhalar arasında yayılması fazla uzun sürmedi. Gu Hong genç kızı çağırttı. Toprağa başka sorular çizdi. Kay’ı kimin yetiştirdiğini ve onun ejderha taşının neden hasta olduğunu öğrenmek istedi. Gu Hong’un sorduğu sorular sürekli Ping’in ne kadar kötü bir Ejderha Bakıcısı olduğunu ispatlamak içinmiş gibi görünüyordu.

Gu Hong’un sorgulaması bitince Ping, “Ejderhalara, seni benim yetiştirdiğimi anlatmadın mı?” diye sordu Kay’a.

“Hayır.”

“Neden hayır?”

“Yavru bir ejderhanın bir insan tarafından yetiştirilmesinin yanlış olduğunu düşünüyorlar, özellikle de dişi bir insansa. Kay’ın bu yüzden ...” Genç ejderha doğru kelimeyi aradı.

“Lekeli,” diye kelime önerdi Ping. “Küflü yağla pişirilmiş yemek gibi.”

Kay başıyla yavaşça onaydı.

“Öyle hissettiklerini bilmiyordum,” diye fısıldadı Ping.

Ping o gece uyuyamadı, ejderhalara çok sinirlenmişti. Bu konuda hiçbir eğitim de almadığını düşününce Kay’ı iyi yetiştirmişti. Genç kızın tüm sahip olduğu, Danze’nin uçup gitmeden önce verdiği azıcık bilgiydi. Ejderhalar, genç kızın Taay Şan’da bebek Kay’a, hem de hiç yardım almadan bakmak için kaç ay yaşadığını bilmiyorlardı. Ayrıca Kay’ın yetiştirilme şeklinden utanıyor olması da, Ping’in canını acıttı. Kay kuvvetli ve akıllı bir genç ejderhaydı. Öğrenmeye hevesliydi ve şekil değiştirme becerisi diğer tüm ejderhalardan daha iyiydi. Daha büyük ejderhalarla sert oyunlar oynarken korkusuzdu. Ping, Baybuy Sarayı’nın konforlu hayatı içinde kalmaya devam edebilirdi ancak yapmamıştı. Kendi hayatını riske atmış ve genç ejderhayı, diğer ejderhalara getirmişti. Ejderhalar başka ne istiyorlardı? Genç kızın, Lu Yu’nun, Kay’ın ölen annesinin yerini doldurmak için ne kadar çok çabaladığının farkında bile değillerdi. Ayrıca Ping, kendini suçlu da hissediyordu. Unutmaya çalıştığı olayları hatırlatarak Şa’yı üzmişti. Ping nihayet uykuya daldığında neredeyse şafak vaktiydi.

Genç kız, normalden daha uzun süre uyudu ve tam mağarasından çıktığı sırada Hey Ley’in bir av gezisi için

havalandığını gördü. Kay, çoktan Tun'la birlikte antrenman yapmaya başlamıştı. Gu Hong bile uyanmıştı.

Ping'in hissettiği korku duygusu tamamen kaybolmuştu ama yine de Hey Ley'in gitmesi, genç kızı rahatlatmıştı. Kay'ın diğer ejderhalarla birlikte yaşadığını, Tun'la antrenman yaptığını, dişilerin genç ejderhanın üzerine titrediklerini görmek harikaydı. Ancak hepsinin, genç ejderhanın bir şekilde doğal olmadığını düşündüklerini biliyordu. Genç kız, hayatı boyunca onunla ilgilenebilirdi ama daha sonra ne olacaktı? Ona iyi davranacakları konusunda diğer ejderhalara güvenebilir miydi? Yoksa onu her zaman bir yabancı olarak mı görecekdiler? Ping, Kay'ın geleceğini bir anlığına da olsa görebilmeyi diledi. Yanında *Değişimler Kitabı* ve civanperçemi saplarının olmasını diledi, böylece ne yapması gerektiğini kâhin adama sorabilirdi.

Danze bir defasında Ejderha Bakıcılarının geleceği görebileceklerini söylemişti. Uzun zaman önce, insanların ejderhaları evcilleştirdiği ilk zamanlarda, genç adamların ejderhalarla uzun yıllar boyunca yakın ilişkiler kurduktan sonra gelecekte olacak olayları önceden görebilme yeteneği geliştirdikleri görülmüştü. İmparatorlar, bu nedenle ejderhaları yanlarında istemişlerdi, böylece bakıcıları gelecekte olacak olayları, onlar için tahmin edebilecekti.

Ping o yeteneği geliştirmeye çalışmamış, gelecekte neler olacağını bilmeyi gerçekten hiç istememişti. Eğer gelecekte sadece üzüntü ve sefalet varsa bunu bilmek istemiyordu. Gelecek mutlulukla dolu olsa bile bunu bilmemenin en iyisi olduğunu düşünüyordu genç kız. O şekilde görevine nasıl

konsantre olabilirdi ki? Gelecekteki g zelli klere açlık duyarken, belki de bugünün görevlerini ihmal edecekti.

Ne zaman bunu d    nse, kendi kendini d    ml yordu Ping'in zihni. Ejderhaya kar  ı olan görevlerini daha iyi yapabilmek için geleceği okumayı   renmemi ti. Bu beceri, diğer bakıcıların kendi çıkarları için geliştirdikleri bir şeydi. Ejderhaları o anda tehlike altındaysa   nzezi yeteneği bunu genç kıza haber veriyordu ve bilmesi gerekenin tamamı bu kadardı. Geleceği görme becerisi olmadan da idare edebileceğini d    nm   ti.    ana kadar.

Ejderha s  ına ının, Kay'ın yaşaması için doğru yer olduğundan emin olmalıydı. Genç kız, Danze'nin en iyisi olduğunu d    nd    şeyi yapmıştı ama ya lı ejderha, diğer ejderhaların hayatlarının nasıl de i ti ini bilmiyordu. Hey Ley'in Kay için bir tehdit olup olmadığını bilmeliydi genç kız. Ping kara ejderhanın   kesinin kaybolmadı ını, içten içe k p rmekte olduğunu hissediyordu. Bir gün patlayacaktı, tıpkı fazla mayalanmı   arabın kapalı küpünü patlatması gibi. Hey Ley bir gün ölümcül bir   ke krizine girecekti, Ping bundan emindi.

Genç kız, zihnini odaklamaya ve gelecekte neler olacağını hissetmeye çalıştı. Orada bir şey vardı, kavraması sis kadar zor bir şey. Ne zaman okumaya çok yakla tı ını hissetse, o anda duygu buharla ıyordu. Hatırı sayılır hiçbir şey yoktu. Acaba bu, genç kızın korkmasını gerektirecek bir durum da olmadığı anlamına mı geliyordu? Ancak genç kız, Hey Ley'le tanıştığı ilk anda hissettiği korkunun ola an  st  yo unlu unu unutamıyordu.

Gu Hong'u görmeye gitti. Kay burada *güvende mi?* yazdı toprağın üzerine.

Yaşlı ejderha, Ping'in yazdıklarının yanına birkaç karakter çizdi. *Elbette.*

Ping endişelerini açıklamak için bir yol düşünmeye çalıştı. *Hey Ley Kay'a zarar vermek istiyor.*

Gu Hong, başını iki yana salladı.

"Hey Ley, kötü bir ejderha değil."

Ping kelimeleri zihninde açıkça duydu. Etrafına bakındı. Kelimeler Gu Hong'dan gelmemiştir. Kay, Tun'la oyun oynuyordu ve Hey Ley de avlanmaya gitmişti. Yakınlardaki tek ejderha Jiyang idi.

Ping, "Benimle konuşabiliyor musun?" diye sordu Jiyang'a.

"Evet. Bütün ejderhalar düşüncelerini insanlar tarafından anlaşılır hale çeviremezler, sadece bir Ejderha Bakıcısı'yla yaşamış olanlar bunu yapabilir."

"Yani senin de mi bir bakıcın olmuştu, Jiyang?"

"Evet."

"Ve Hey Ley?"

"Evet."

"O zaman neden benden bu kadar nefret ediyor?"

"Bunu Hey Ley'e sorman lazım."

Ping bunun zaman kaybı olacağını biliyordu. "Onun Kay için tehlikeli olduğuna eminim."

"Annem olmayacağını söylüyor. Onun nefret ettiği şey insanlar, ejderhalar değil."

Ping, Hey Ley'in Lung Gav Yun'da yaşanan katliam yüzünden insanlardan bu kadar nefret ettiğinden şüpheli-

niyordu ancak orada bütün ejderhalar acı çekmiş olmalıydı. Ölü Olanları kim katlettiyse, ondan hep birlikte kaçmışlardı ama sadece Hey Ley bu kadar nefret doluydu. Genç kız, orada neler olduğunu sormak istiyordu Jiyang'a ama bunun sadece zaman kaybı olacağını biliyordu. Bir ejderhadan net bir cevap almak asla kolay olmazdı. Ping, Kay'ın kahkahalarının çınlama sesini duydu. Genç ejderha, saklan ve avlan oyununda Tun'u ilk kez yenmişti. Gerçi Ping, genç ejderhanın kazanmasına sarı ejderhanın izin verdiğinden şüpheleniyordu.

Gu Hong konuştu. Jiyang, Ping için tercüme etti.

"İstersen sığınağı terk edebilirsin," dedi kırmızı ejderha. "Ama Kay'ın gitmesine izin vermeyeceğiz."

Ping'in, Kay'ı oradan uzaklaştırmaya ilişkin ciddi bir niyeti hiç olmamıştı ama artık bunun mümkün olmadığını kesin olarak biliyordu. Her yönde ufka doğru uzanan sonsuz dağ sıralarına baktı genç kız. Kaçmaya çalışacak olurlarsa kanatlı ejderhalar, ejderha görüşü becerileriyle onların izlerini kolaylıkla bulurlardı. Zaten Kay gitmeyi asla kabul etmezdi.

Gelecek için zihninde ne canlanırsa canlansın Kay'ın hayatı artık genç kızın ellerinde değildi.

Gu Hong, toprağa başka karakterler çiziktirdi. *Dokuz iyi.*

Kay'ı da dahil edersek, toplam dokuz ejderha vardı. Dokuz hayırlı bir sayıydı. Uzun ömrü ve sonsuz mutluluğu simgeliyordu. Nesli tükenme tehdidi altındaki bir tür için olabilecek en iyi sayıydı.

"Artık dokuz olduk, her şey güzel olacak," dedi Jiyang. "Hey Ley çabuk öfkelenen, huysuz ve fazla dost canlısı

olmayan bir ejderha ama bize sadıktır. Onun erkeksiliğine ihtiyaç var. Onun *yang*'ı fazla. Salkımımızda çok fazla diş var. Hey Ley, *yin* fazlalığımızı dengeliyor.”

Ancak zaman geçtikçe, diğer ejderhaların da kara ejderhaya karşı dikkatli olduklarını gördü. Hey Ley uzakta olduğu zamanlarda daha mutlu olan sadece genç kız değildi. O olmadığında, plato çok daha neşeli bir yer oluyordu. Geri döndüğündeyse, diğer ejderhalar sanki kara ejderhanın keyfini kaçırmaktan endişe ediyormuşçasına diken üzerinde oluyordu. Ping, *Değişimler Kitabı* kehanetini hatırladı. Kehanetin hâlâ gerçekleşmemiş bir satırı kalmıştı. Altıncı satırdı kalan ve uğursuz olan tek satır. *Bir ejderha kibirli olduğunda, pişman olmak için sebep olacak*. Bunun hangi ejderha olacağına dair hiçbir şüphesi yoktu genç kızın. Hey Ley. Kay'ı daha yakından izlemeliydi. Nerede olduğunu görmek için etrafına bakındı ve onu, sarı havuzda yüzerken buldu.

Kay, diğer ejderhaların hepsinden daha iyi bir yüzücüydü. Sarı ve kırmızı ejderhalar yüzmeye yatkındılar ancak beyazlar, suyun içinde tıpkı köpekler gibi yüzmeye çalışıyor, başlarını asla suyun altına indirmiyorlardı.

Kay suda becerilerini sergilemeye bayılıyordu. Suyu dalıyor, taklalar atıyor, tıpkı bir uçan balık gibi havaya doğru sıçrıyor ve tekrar suya dalıyordu. Üç beyaz ejderha ve Şa, onun gösterilerini izliyor, çok tiz, gıcırtya benzer seslerle genç ejderhayı cesaretlendiriyorlardı.

Ping, “Bu platonun bir ismi var mı?” diye sordu Jiyang'a. Ejderhaların en azından bir tanesiyle kolayca konuşabiliyor olmaktan dolayı biraz rahatlamıştı.

“Hayır. İsimler tehlikelidir,” diye cevapladı Jiyang. “Bir yere isim verirsen, orası bilinir olur. Bir yerin asla bir ismi olmazsa, kimse orayla ilgili konuşamaz.”

Lav Lungzi ejderhanın platosunun isminin hiçbir yere yazılmaması ve yüksek sesle asla söylenmemesi gerektiğini söylemişti genç kıza. Bunlar, orada olanlardan ejderhaları kurtarmaya yetmemişti. O yüzden yeni evlerinin bir ismi bile yoktu.

Sarı havuz, Kay’ın en sevdiğiydi. Kay, havuzun bir noktasının, Yılanın Kuyruğu’ndan bile daha derin olduğunu söylemişti genç kıza. Diğer ejderhalar, sadece iyileştirici özelliklerine ihtiyaç duydukları zaman sarı havuzun sığ tarafında tedbirli bir şekilde yürüyorlardı.

Liin, havuzun derinliklerine doğru bir taş atmıştı ve Kay, taşı geri getirmek için suya dalmıştı. Genç ejderha, uzun bir süredir suyun altındaydı ve nihayet, dişlerinin arasında taşla su yüzeyine çıktı. Tüm dişi ejderhalar, övgüler yağdırmak için Kay’ın etrafında toplandılar. Ping ejderhasından dolayı göğsünün gururla kabardığını hissetti.

“Ama eğer su altında rahat değillerse, kış boyunca havuzlarında kış uykusuna yattıklarında ne oluyor?” diye sordu Ping, hava atması bitince Kay’a.

“Kışın havuzlarda uyumuyorlar,” dedi Kay.

“Kış uykusuna yatmıyorlar mı?”

“Artık değil.”

Ping, havuzların içinde zaten sıcak kaldıkları için artık kış uykusuna ihtiyaç duymuyor olabileceklerini düşündü ancak erkekler sıcak suda pek fazla vakit geçirmiyorlardı. İşin aslı, Hey Ley’in havuzlardan birine girdiğini hiç gör-

memişti Ping. Kara ejderha hiř banyo yapmamıştı. Mor renkli temizlenme havuzundan, pullarının üzerine su sışratarak kendini temizliyordu. Genř kız, kara ejderhanın yůzme bilip bilmediğini merak etti.

Ertesi gůn ۆğleden sonra, penřelerinde sallanan bir hayvanla geri geldi Hey Ley. Bu bir yaban ۆkűzűydű ve o kadar bűyűktű ki bűtűn ejderha salkımını gűnlerce doyurabilirdi. Sarı ejderhalar, ۆkűzű Hey Ley'den aldılar ve ondan parřalar kestiler. Ping, ۆnsezisinin korku hissini duymuyordu ancak midesi rahatsızdı. Belki de Jiyang haklıydı ve kara ejderhanın ۆfkesi sadece genř kıza yۆnelikti. Belki de ۆnsezisinin vermiř olduđu mesajı yanlış yorumlamıřtı. Geřmiřte dűřmanları hep ejderhalarının peřinde olurdu, kendisinin deđil.

Kara ejderha, ۆiđ ete diřlerini geřirdi ve kocaman bir parça kopardı. ۆenesinden kanlar damlıyordu. Hey Ley saldırgan ve sevimsizdi ancak salkımın bűyűk bir eksikliđini gideriyordu. Onsuz diđer ejderhalar ař kalırdı. Bűtűn ejderhaların kibar olmalarını beklemek iřin bir sebep yoktu. İnsanlar arasında da, Ping'in sevdikleri ve sevmedikleri vardı. Ejderhalar neden daha farklı olacaklardı ki?

Genř kız, etten kendi payına dűřeni almak iřin yanlarına gitti. Yemek iřin ona bağımlı olmasının, Hey Ley'in hoşuna gittiğini rahatlıkla gۆrebiliyordu genř kız. O ete ihtiyaçı olmadığını sۆylemeyi ۆok isterdi ancak genř kız acıkmıştı.

Genç kız eti aldı. O eti alırken, Hey Ley hırladı.

“Et için çalışmasını sağlamamız lazım,” dedi kara ejderha diğer ejderhalara hitap ederek. “Tırnaklarımı kesmesi ve mağaramı temizlemesi için bir köle iyi olurdu.”

Ping onu duymazdan geldi. Arkasını döndü ve etini pişirmeye gitti.

“Aslında ikinci kez düşününce onu mağaramda istemezdim. Dokunduğu her şey kötüleşiyor,” diye devam etti Hey Ley. “Yavrunun, insanlarla kontak kurarak kirlenmesine izin verdi. Pişmiş et ve pasta yemek. O bir ejderha değil, terbiye edilmiş evcil bir hayvan. Hiçbir Ejderha Bakıcısı, böyle bir şeye izin vermemeli.”

Ping öfkesinin kaynamakta olduğunu hissediyordu ancak yine de bir şey demedi.

“Bence bu onun hatası bile değil. Onu seçen Danze’ydi. Dişi bir bakıcı. Başka hiçbir ejderha, bu kadar aptal olmamıştı.” Kara ejderha, kahkaha attı. “Yavrunun bozuk çıkmasına şaşırmamak lazım.”

Ping, etini sinirli bir şekilde pişirme kabına fırlattı ama cevap vermedi. Hey Ley’e o mutluluğu tattırmayacaktı.

Et piştiği zaman yemeğini mümkün olduğunca medeni bir şekilde yemeye çalıştı genç kız. Bronz bıçağıyla eti kesti, çeşitli otlar ve kaktüs yaprakları ekledi ve sonunda yemek çubuklarıyla yedi.

Hey Ley, genç kızı kışkırtmaya devam ediyordu. Diğer ejderhalar mahcup bir sessizlik içinde oturuyorlardı. Hiçbiri Hey Ley’e karşı çıkmaya cesaret edemiyordu.

“İnsanlar bizi sadece onlar için yapabileceğimiz şeyler yüzünden istedi,” dedi kara ejderha.

“İmparatorluk halkı, ejderhaların özel yaratıklar olduğunu, dünyadaki diğer yaratıklardan farklı olduklarını biliyor,” diye cevapladı Ping mantıklı bir tartışma ortamı oluşturmaya çalışarak.

“Hayatlarının sizin... pençelerinizin arasında olduğuna inanıyorlar. Her baharda, imparatorluğun her yanından insanlar, ejderhaların yağmur yağdırmasını ümit ederek onlara hediyeler sunuyorlar.”

“Dediğim gibi. Sadece onlara faydalı olduğumuz için bizi onurlandırıyorlar.”

“Duvarlarınıza sizin resimlerinizi asıyorlar.” Ping sesinde hiçbir öfke işareti olmamasına dikkat ediyordu. “İmparator cübbesinin üzerine ejderha motifleri nakşettirmişti.”

Liin, Bay Şir ve Şa tartışmayı takip etmeye çalışıyorlardı ancak başaramıyorlardı. Jiyang genç kızın sözlerini onlar için tercüme etti.

Bay Şir konuştu.

“Yağmur yağmadığı için insanların bize öfkeli olduklarını söylüyor Ping,” dedi Jiyang. “İnsanların göllere ve derelere, demir ve tespih ağacı yaprakları attıklarını görmüş.”

“Ekin yetiştiremezlerse çocukları ölecek,” dedi Ping. “Bunu engellemek için ellerinden ne gelirse yaparlar.”

Şa, Jiyang’la konuştu.

“Ne dedi?” diye sordu Ping.

“Kuraklık çok kötü bir durumda mı, onu öğrenmek istiyor.”

“Yazdan önce bile göller küçülüyor, kuyular kuruyordu. Ekinler pörsüyecek. Uzun ve açlık dolu bir kış olacak. Birçok kişi ölecek ve ilk ölenler, her zaman çocuklar ve yaşlılar olur.”

O gece ay toplantısında, Liin ve Şa normalde konuştuklarından daha fazla konuştular. Ping ses tonlarına bakarak ejderhaların bir çeşit teklif üzerinde tartıştıklarını anlayabiliyordu. Ortada bir anlaşmazlık var gibiydi. Ping, sakin mizaçlı dişi ejderhaların bu kadar kızdıklarını daha önce hiç görmemişti. Toplantı yedi saat sürdü.

“Ne üzerinde tartışıyorlar?” diye sordu Ping Kay’a, diğer ejderhalar havuzu terk ettikten sonra.

“Liin ve Şa, imparatorluğa yağmur getirmek istiyorlar,” dedi genç ejderha.

“Ama bunu yapamazlar.”

“Ejderhalar yağmur yağdırabilir,” dedi Kay.

İnsanların onlar hakkında anlattıkları hikâyelere, ejderhaların da inanmaya başladığını düşündü Ping. İnsanlardan o kadar uzun süre ayrı kalmışlardı ki gerçek dünyayla olan bağları kopmaya başlamıştı. Artık Kay da bu efsanelere inanmaya başlamıştı, tıpkı yerin altındaki ateş ejderhasına inandığı gibi.

“Yapamazlar,” diye ısrar etti Ping. “Danze yağmur yağdırmıştı ama başlangıçta bulutların zaten orada olması gerekiyor. Gökyüzüne doğru uçmuştu ve bulutlara tükürmüştü. Tükürüğü bulutlardaki yağmurun yağmasını sağlamıştı.”

“Ejderhalar yapabilir.”

“Nasıl?”

“Nefeslerindeki buğu ile bulut yaratırlar. Birçok ejderha, yüksek bir dağın tepesine birlikte buğu üflerler. Rüzgâr, bulutu bütün arazi boyunca taşır. Havadaki nem, ejderha bulutu tarafında emilir. Gittikçe büyür ve başka bulutlara

bölünür. Bulutlar suyla yeteri kadar ağırlaşınca yağmur yağar.”

Ping, Kay’ın hikâyesinin doğruluğuna inanıp inanmayacağını bilmiyordu. “Bunu ne zaman öğrendin?”

“Ay toplantılarında.”

“Bana neden söylemedin?”

“Ping sormadı.”

Ping hayal kırıklığıyla iç geçirdi. Bazen Kay, tıpkı babası gibi oluyordu.

“Bu geceki toplantıda neye karar verdiler?”

“Yağmur yağdırmayacaklar.”

Kay yatmaya gittikten sonra Ping, ay ışığı altında, dışarıda oturdu. Batıya olan yolculukları boyunca tanıştıkları tüm o çaresiz insanları, kuraklıktan çatlamış tarlaları, kurumuş ekinleri ve aç çocukları düşündü genç kız. Şu anda daha da kötü durumda olabilirlerdi. Ejderhaların tüm bu acıları sona erdirecek güçleri var mıydı gerçekten?

• bölüm yirmi •

AY IŞIĞINDAKİ PULLAR

*Kay ise tepeden tırnağa parıldıyordu.
Pulları, tıpkı içten aydınlatmalı yeşim taşı bir
vazo gibi pırıl pırıl bir yeşillikteydi.*

Ping saklan ve avlan oynarken Kay'ı izledi. Tun ve Jiyang'ın, kazanması için Kay'a artık izin vermediklerini görebiliyordu. Saldırgan bir oyundu bu. İşin aslı, artık bir oyun bile değildi. Her ejderha kazanmak için çok uğraşıyordu ve birbirlerine ciddi zarar vermekten kaçınırsalar da, yaralamaktan çekinmiyorlardı. Üç beyaz ejderha, oyunları izliyordu. Liin, sürekli Kay'a tezahüratta bulunuyordu ve bu ilgi, genç ejderhayı da pervasız yapıyordu. Vücudunun her yanı, diğer iki ejderhanın tırmalamaları veya ısırmaları yüzünden mor renkli yara kabuklarıyla kaplıydı. Kay, savaş yaralarından gurur duyuyor ve her gece uykuya dalmadan

önce yaralarını sayıyordu. Ping pençelerini kayalarda sivirtirken yakaladı genç ejderhayı.

“Bu yaptığın güzel bir şey değil,” dedi genç kız. “Diğer ejderhalardan birinin canını yakabilirsin.”

“Nasıl yapacağımı Tun gösterdi,” dedi Kay, karşı çıkarak. “Bütün erkek ejderhalar, pençelerini keskinleştirirler.”

Genç kızın, Kay’ın yaşlı ejderhalardan öğreneceğini hayal ettiği tür şeylerden biri değildi bu.

Gençliklerinde erkek ejderhaların, dişilerin günlük işlerine yardım etmeleri ve 50 yaşma gelene kadar eğitimlerine başlamamaları bir gelenektir. Eğitiminin bu kadar erken başlamasının sebebinin Kay’ın olağanüstü yetenekleri mi yoksa erkek ejderha eksikliği mi olduğundan emin değildi Ping.

Ping diğer ejderhalarla bir arada olmak istemiyordu, o yüzden platonun kuzey bölümüne gitmeye karar verdi. Kışlık yemek erzakı hâlâ yeterince büyük değildi. Genç kız, yenebilir bitki kökleri ve yer altında yetişen mantarlardan bulma umuduyla, bir kemik parçasından yaptığı kazıcı aletini yanına aldı. Genç kız havayı içine çekti. Havuzların kokusundan uzakta olmak ve ayağının altında çimenleri hissetmek güzel bir şeydi.

Genç kız diğer insanların arkadaşlıklarını, Kay’la birlikte Taay Şan dağında yaşadıkları zamana kıyasla daha çok özlemişti burada. Oradayken her günü bebek bir ejderhanın ihtiyaçlarını gidermekle dopdolu geçiyordu. Genç kız, Jun’u düşünürken buldu kendini. Onun arkadaşlığını özlemişti. İpekböceklerini doyurmak için ailesi ve komşularıyla birlikte ağaçlardan dut yapraklarını toplarken hayal etti genç adamı.

Bir yandan da, dutları yiyorlardı. Tatlı ve sulu meyveleri düşündükçe, genç kızın ağzı sulandı. Etrafındaki çalıların meyveleri ekşiydi ve sakız gibiydiler.

Genç kız, platonun kenarında az miktarda bitki kökü buldu. Pişirildiklerinde ve diğer otlarla püre yapıldıklarında oldukça lezzetli oluyor ve kaynamış ete güzel bir alternatif oluşturuyorlardı. Platonun kuzey sınırı, aniden dimdik bir uçurumla keskinleşene kadar kademeli olarak alçalıyordu.

Ping, bayırın biraz aşağısına doğru geniş yapraklar gördü ve bunun anlamı, yer altında yetişen ve yenilebilecek başka bitki kökleri olduğuydu. Yavaşça onlara yaklaştı. Güzel bir alandı ve uçurumun kenarından hâlâ metrelerce uzakta olduğu için herhangi bir tehlike de yoktu. Bayırdan aşağı biraz daha yavaş yavaş indi. Daha sonra ayağı takıldı. Sendeledi ve tekrar dengesini sağlamak için bir ayağını sert bir şekilde öne doğru attı. Ayağının altındaki toprak göçtü ve genç kız, bir anda açılan çukurdan aşağı doğru düşerken buldu kendini. Son anda çukurun hemen kenarındaki uzun otlardan oluşmuş bir öbeği yakaladı ve düşüşünü durdurmayı başardı. Ayağıyla destek alabileceği bir yer bulmak için toprağı eşeledi ancak ayağını attığı yer çöküyordu. Genç kız, aşağı doğru baktı. Çukur doğal yollardan oluşmamıştı. Çukurun aşağısına dimdik bir şekilde, uçları sivriltilmiş kayalar yerleştirilmişti. İç içe geçirilmiş çalı çırpı ve yapraklarla üzeri örtülmüş bir tuzaktı bu.

Ping, tutunmakta olduğu otların köklerinden söküldüğünü hissedebiliyordu. Altındaki tuzak, ağzını açmış, genç kızı bekliyordu. Daha sonra gökyüzü derimsi kanatlarla doldu ve kızın üzerinde üç tane ejderha belirdi.

Tun, Şang ve Bay Şir, o kadar hızlı uçmuşlardı ki genç kız kendisine saldırdıklarını sanmıştı. Genç kız ejderhaların pençelerinden yüzünü korumak için istemsizce elleriyle yüzünü kapayınca tuttuğu otları bıraktı. Tam düştüğü sırada, Tun pençelerini genç kızın ceketinin sırtına sapladı. Genç kızı kaldırdı ve uçurumun kenarından uçarak uzaklaştı. Genç kızla metrelerce aşağıdaki dağ yamaçları arasında hiçbir şey yoktu. Tun ceketini bıraktığında. Ping nefesini tuttu. Ejderhanın kendisini düşüreceğini sanmıştı ancak ejderha sadece bir pençesinden diğerine aktarmıştı kızı. Tun kanatlarını çırpı ve kızı platoya geri getirdi. Daha sonra, hiç de kibar olmayan bir şekilde sert ve beyaz kilin üzerine attı. Ping nefes almaya çalışarak yerde yatıyordu.

Tıpkı ilk geldiği zaman olduğu gibi ejderhalar genç kızın etrafında dikiliyorlardı.

“Ping gidemez,” dedi Jiyang sert bir şekilde.

“Gitmeye çalışmıyordum. Sadece yiyecek topluyordum.”

“Platonun kenarlarına gitme,” dedi Jiyang. “Sığınağımızın tüm çevresinde tuzaklar var.”

“Şanslısın ki, tuzaklar insanları dışarda tutmak için yapıldı, içeride değil,” dedi Hey Ley. Kara ejderha, ilk kez direkt Ping’le konuşuyordu.

“Tuzak iplerinden birini tetikledin,” diye açıkladı Jiyang. “Eğer birileri platoyu çevreleyen çivili çukurları geçmeyi başırırsa diye orada o tuzaklar.”

“Yani kazara yolu sizin evinize düşen kim olursa olsun öldüreceksiniz, öyle mi?”

“Eğer bir insan ejderha sığınağını bulursa, bu kazara olmaz.”

“Ama bütün insanlar sizin için tehlikeli değiller.”

“Bütün insanlar bizi evcilleştirmek istiyorlar,” dedi Hey Ley. “Bizi evcil hayvanlara çevirmek istiyorlar, tıpkı senin yavruya yaptığın gibi.”

Diğer ejderhalar rahatsız bir şekilde kımıldandılar ancak kara ejderha arkasını döndü. Öğlen vakti gelmişti. Bu yüzden Tun ve Şa, günlük et paylarını mağaradan getirdiler. Hey Ley de diğer ejderhalara katıldı ve hep birlikte, sessizce yemeklerini yediler.

Ping, bir şey yiyemedi. Hâlâ yaşadığı şokun etkisindeydi. Hey Ley’in söylediği şeyi düşündü genç kız. Kara ejderha, vahşi yaşamın ejderhalar için daha iyi olduğuna inanıyordu ancak Ping, o kadar emin değildi. Sığınaktaki ejderhalar aslında hiçbir şey yapmıyorlardı. Uyuyorlardı, havuzların etrafında tembel tembel yatıyorlardı, yemek yiyor ve sonra biraz daha uyuyorlardı.

Ejderhalar yemeyi bitirdikten sonra uyumak için teker teker mağaralarına gittiler. Kay bile öğleden sonraları biraz kestirmeyi huy edinmişti. Ejderhalar bilge ve kuvvetli yaratıklardı ancak muhteşem bilgeliklerini kullanmak için hiçbir sebepleri yoktu.

“Yani bütün yapacağınız bu mu?” diye sordu Ping, sinirli bir şekilde.

Hâlâ uyanık olan tek ejderha Jiyang’dı.

“Yiyorsunuz, uyuyorsunuz, banyo yapıyorsunuz. Ejderhaların yaşamlarında bir amaca ihtiyaçları yok mu?”

“Kuşların ya da kar leopardlarının bir amacı var mı?”

“Hayır ama ejderhalar sıradan bir yaratıktan daha fazlası. Onlar daha bilgeler, insanlarla iletişim kurabiliyorlar. Bunun bir sebebi olmalı.”

Jiyang cevap vermedi ancak Ping, konunun geçirtilmesine izin vermeyecekti.

“Ejderha Bakıcılarının, ejderhaları evcil hayvanlara dönüştürdüklerini söylüyor Hey Ley. Ama bak, bunu kendiniz yapıyorsunuz. Kocaman, pullu öküzler gibisiniz.”

Ping sonunda Jiyang’ı kızdıracak yerden iğnelemeyi başarmıştı.

“Nasıl yaşadığımız insanların üstüne vazife değildir.” Jiyang genç kıza arkasını döndü ve mağaraya doğru yürüdü.

“Belki değildir ama bu, benim bu konuda fikir sahibi olamayacağım anlamına gelmez,” diye seslendi Ping ejderhanın arkasından.

Ping, Hey Ley’in yakınlarda olduğunun ve dinlediğinin farkında değildi. “Ne yapmamızı tavsiye ediyorsun?” diye sordu kara ejderha.

Uysal kırmızı ejderhayı kızdırabilmiş olmasının Hey Ley’i memnun ettiğini görebiliyordu Ping.

“Yağmur yağdırabildiğinizi söylüyorsunuz,” diye patladı genç kız. “Madem yağdırabiliyorsunuz, o zaman neden yağdırmıyorsunuz?”

“Biz insanlara yardım etmeyiz.”

“Kuraklık olduğu zaman açlık ve susuzluktan ölenler sadece insanlar değil ki. Dünyadaki bütün canlıların yaşamak için suya ihtiyacı var.”

“Biz ihtiyacımız olan bütün suya sahibiz.”

“Kullanmayacaklarsa Cennet neden ejderhalara yağmur yağdıracak gücü verdi? Ejderhalar, dört ruhani yaratıktan biridir. Zümrüdüanka kuşları ve *kilin* çoktan dünya yüzünden silindiler. Sahip oldukları tüm güçler artık bizim için kayıp. Sadece ejderhalar ve dev kaplumbağalar kaldı. Cennetin sizi yeryüzüne göndermesinin ve benzersiz güçler vermesinin bir nedeni var.”

“Sen sadece küçük bir kızsın. Böyle büyük meseleler hakkında konuşacak kadar bilgili değilsin,” diye hırladı Hey Ley.

“Dilim var, konuşabiliyorum.”

“İnsanlar bizim korumamızı hak edecek ne yaptılar?”

“Hiçbir şey. İnsanlara, ejderhalarla bir arada olabilme onuru verildi ve insanlar bu ayrıcalığı suiistimal etti. İnsanlardan uzakta yaşamayı tercih ettiğiniz için sizi suçlamıyorum ancak hâlâ dünyada yapmanız gereken görevleriniz var. Eğer bunları yapmazsanız değişeceksiniz. Kartallardan ya da leoparlardan hiçbir farkı olmayan vahşi yaratıklar olacaksınız. Muhteşem yaratıklar olacağınız kesin ama bilgeliğinizi kaybedeceksiniz.”

Hey Ley hırladı ve ayaklarını yere vura vura uzaklaştı. Ping tek başına, öfkeden kudurmuş bir halde orada kaldı. Acı sözleri, duymak isteyen birini bulmaya çalışırcasına havada asılı kalmış gibi yankılanıyordu hâlâ genç kızın kulaklarında. Genç kız başını iki yana salladı. Kendi kendine konuşmaktan farkı yoktu.

Ejderhalar, öğlen uykularından uyandıklarında Ping’in öfkesi hâlâ sürüyordu. Kay öğleden sonranın büyük kısmını dişilerle birlikte geçirdi. İyileştirici özellikleri için hangi

bitki ve böceklerin toplanması gerektiğini anlattılar genç ejderhaya. Ejderhaların bitkileri, hayvan ve böcek nüfusunu nasıl koruduğunu, bir yiyecek kaynağının tamamen yok olmaması için aynı türden çok fazla alınmaması gerektiğini öğrettiler. Ne zaman bir hayvan öldürülse, bir parçası kenara ayrılıp şeritler halinde kesiliyor, sülfürik havuzlardan birine daldırılıyor ve kışın kullanmak üzere güneşte kurutuluyordu.

Dişiler Kay'a bir şeyler öğretirken, Ping'e de katılma izni verilmişti. Ne söylediklerini anlamamasına rağmen dişilerle oturmak, genç kızın hoşuna gidiyordu. Ancak o gün çok fazla sorun çıkardığı için, işgalci alarmını çalıştırmış, Jiyang'ı kızdırmıştı, kendi kendine takılmanın daha iyi olacağını düşündü.

Dişi ejderhaların salkım içindeki rolleri kritikti. Ayrıca onların karar mercii olarak görev yaptıklarını da biliyordu Ping. Bunlara ek olarak hazine mağarasına göz kulak oluyor ve ejderhaların eski zaman bilgilerini ezberliyor, böylece nesilden nesile aktarılmasını sağlıyorlardı. Kay, hazine mağarasında zaman geçirmeyi, değerli objelere dokunmayı ve onların tarihlerini öğrenmeyi seviyordu. Dişi ejderhaların en önemli görevlerinden biri henüz çatlamamış yumurtalarla ve bebek ejderhalarla ilgilenmekti. Ancak hiç bebek ejderha yoktu.

Ping, Jiyang'la yalnız konuşabilene kadar bekledi.

“Seninle o kadar sert konuştuğum için üzgünüm,” dedi genç kız.

“Tarihimizi bilmiyorsun,” dedi kırmızı ejderha. “Lung Gav Yun'da insanların bize ne yaptıklarını bilmiyorsun.”

“Anlat bana,” dedi Ping. “Anlat ki, bileyim.”

Jiyang hiçbir şey söylemedi ancak yürüyüp gitmedi de. Sonunda kırmızı ejderha konuştu.

“Bir tane değil birçok ejderha avcısı vardı. Bir sebepten ötürü, aralarındaki rekabeti bir yana bırakmış ve birlik olmuşlardı. Sığınağımızı nasıl keşfettiklerini bilmiyorum. Kışın gelmesini beklediler. Sadece birkaç gündür havuzlarımızda uyuyorduk ki Lung Gav Yun’a sinsice tırmandılar. Dikkatsizdik. Nöbet tutmayı bırakmıştık. Ejderha avcılarının yanında müttefikleri olan bir büyücü vardı. Havuzlara karıştırmak için kuvvetli bir uyku iksiri hazırlamıştı. Avcılar bizi zehirlemek istemedi, organlarımız paha biçilemez olacaktı. Bunun yerine felç olmamızı, hareketsiz kalmamızı ve kolay avlar haline gelip karşı koyamamamızı istediler. O günlerde, hepimiz havuzlarımızda geçiriyorduk kış mevsimini. Hey Ley hariç. Kara ejderhalar asla suda uyumazlar. Avcılar geldiğinde, Hey Ley mağarada uyuyordu. Ejderha Avcılarına saldırdı ama çok kalabalıktilar. İksir, bizi birkaç saatliğine felç etmişti. Ejderha avcılar, birçok demir silah hazırlamışlardı; kılıçlar, mızraklar, kancalar. Bazıları keskin ve parlak, diğerleriye paslıydı. Avcılar bize uykudayken saldırdılar ve hepimizi teker teker doğramaya başladılar. Keskin silahlar anında öldürüyordu, paslı silahlar ise acısına dayanılmaz yaralar açıyordu.”

Jiyan hikâyeye devam ederken Ping ağlıyordu.

“Sadece yedi tanemiz, kaçacak kadar iksire direnmeyi başardı. Hey Ley ağır yaralanmıştı, annem de öyle. Bu onun son savaşı oldu. Sadece kısa bir mesafe uçabildi ve sonra yere çakıldı. Ancak kış bastırıyordu ve avcılar, kaçanların izlerini takip etme riskine giremezdi. Öldürdükleri kadarın-

dan memnundular. Korkunç ganimetlerini taşımak onlar için yeteri kadar zordu. Kemikleri arkalarında bıraktılar.”

Ping konuşmadı. Lung Gav Yun’daki kemik yığınının görüntüsü, gözlerinin önünden geçerken söyleyecek kelime aradı genç kız. Tek bir tane bile gelmedi aklına.

“Artık kış uykusuna yatmıyoruz, tetikte kalmalıyız ve sığınağımızda hiçbir insana izin verilmiyor. Sen hariç.”

Ateş ejderhasının su kulesi göğe yükseldi. Jiyang döndü ve turuncu havuza doğru gitti.

Ping, oturdu ve Jiyang’ın hikâyesini düşündü. Kendini tükenmiş ve perişan hissediyordu. Gökyüzü kararırken genç kız titredi. Neredeyse bir aydır ejderha sığınağındaydı. Yaz mevsimi, neredeyse bitmişti. Günler hâlâ bulutsuz ve ılık ancak günler giderek kısalıyordu ve güneş battıktan sonra rüzgârın keskin bir soğukluğu oluyordu. Uzaktaki dağların sivri zirveleri üzerinden dolunay yavaşça yükseldi.

Kay gece göğüne bakıyordu. “Bu ejderha ayı,” dedi genç ejderha. “Bu gece bütün ejderhalar toplantıya katılacak. Ejderha ayı, şafakta kaybolana kadar toplantı devam edecek. Her ejderha sırayla konuşacak.”

Dolunay gökyüzünde yükseldi, soluk sarı renkli bir çeşit fosforlu meyve gibiydi. O kadar yakın görünüyordu ki sanki uzanıp onu gökyüzünden koparabilecekmiş gibi hissetti Ping.

“Kay ilk kez bir ay toplantısında konuşacak,” dedi genç ejderha.

“Ne hakkında konuşacaksın?” diye sordu Ping. Ejderhanın sesinin tonundan, bunun önemli bir konu olduğunu anlayabiliyordu genç kız.

“Büyük selden sonra nehir yataklarını tekrar çizen ejderha Da Yu’nun hikâyesini ve isyankâr Şi Yu ile savaşa giren ilk imparatorun yanında savaşan ejderha Ying Lung’un hikâyesini anlatacağım.”

“Bu hikâyeleri onlar bilmiyor mu?” diye sordu kız.

“Bazı bölümlerini biliyorlar ama tamamını değil.”

Ping, göğsünün gururla kabardığını hissetti. Kay’a bu hikâyeleri öğreten oydu.

“Ayrıca onlara Baba’nın ve Kay’ın imparatorluk ejderhaları olduğu zamanları anlatacağım,” diye ekledi Kay.

Ping’in bir yanı, Kay’ın o dönemleri anlatmamasını istiyordu. Genç ejderha, imparatorluk rahatlığını yaşamıştı ancak İmparator’un elinde acı ve ıstırap da çekmişti. Tıpkı Danze gibi. Ama bu Kay’ın hayat hikâyesiydi ve istediği şekilde anlatmak onun hakkıydı.

Toplantı havuzundan yükselen buharın turuncu bir rengi vardı. Ay ışığının aydınlattığı platoda ürkütücü bir şekilde yayılıyordu. Ejderhaların tümü, sisin içindeki havuza doğru yavaşça yürüdüler. Kay peşlerinden gitti. Erkek ejderhalar, saygılı bir şekilde ilk kez turuncu suya girdi.

Ping ejderhaların uzun hayatlarıyla ilgili hikâyeler anlatacaklarını düşünüyordu ve dinlemek için can atıyordu. Her bir ejderha, daha önceki gecelere kıyasla daha uzun konuştu. Ping ayı postuna iyice sarındı ve geceyi onlarla birlikte dışarıda geçirmek için hazırlandı.

Ejderhalar, ejderha ayı altında daha da kuvvetli parıldıyorlardı. Ay ışığı altında birlikte oturduklarında, göz alıcı mineralleri parıldayan, bir grup garip şekilli kaya gibi

görünüyorlardı. Kırmızı ejderhaların pulları, gül pembesi bir tonda parılıyordu. Sarı ejderhaların pullarının dokusundan ay ışığı, altın lekeleri gibi yansıyordu. Beyaz ejderhaların pullarıysa, gümüş lekelerine benziyordu. Hey Ley'in pullarında çelik grisi şeritler parlıyordu, tıpkı yeni cilalanmış bir kılıçtaki yansımalar gibiydi. Kay ise tepeden tırnağa parılıyordu. Pulları, tıpkı içten aydınlatmalı yeşim taşı bir vazo gibi pırıl pırıl bir yeşillikteydi. Ping havuza girebilmeyi ve turuncu suların, kendisine sihirli bir şekilde ejderhaların söylediklerini anlama yeteneği vermesini diledi. Ancak her zaman yaptığı gibi bu muhteşem yaratıkları belirli bir mesafeden izleyerek mağarasının girişinde oturdu. Böyle bir manzarayı görebilen tek insan olduğunu bilmesi ve bununla yetinmesi gerekiyordu.

Sırası geldiğinde Kay'ın alışılmadık ejderha sesi net ve kendinden emindi. Diğerleri genç ejderhanın neler anlattığını dikkatle dinlediler. Bitirdiği zaman sakince sorular sordular ve genç ejderha, kendinden emin bir şekilde cevapladı bunları.

Şa'nın sırası geldiğinde sarı ejderha ayağa kalktı ve daha önce hiç duymadığı bir ses çıkartarak Ping'i şaşırttı. Sanki şarkı söylüyormuşçasına melodik bir sesteki Şa'nın çıkardığı ancak daha çok bir arı ya da uğuldama gibiydi. Ayrıca acı verici bir hüzüneydi. Ping henüz yumurtadan bile çıkamadan ölen bebekleri için şarkı söylediğini düşündü sarı ejderhanın. Genç kızın ensesindeki bütün tüyleri diken diken etti bu şarkı.

Hey Ley'in sesi, diğer ejderhalardan daha derindi. Hiç ara vermeden ve çok kesin konuştu. Diğerleri kadar

uzun bir süre konuşmadı ve kara ejderha sözlerini bitirdiğinde bir sessizlik oldu, diğerleri onun sözlerini tartıp biçiyor gibiydiler.

Ondan sonra Gu Hong konuştu. Yaşlı kırmızının sözleri daha kararsız, sesi daha yumuşaktı. Ping bütün gece oturmak istiyordu ancak ejderhaların sesleri onu uyuttu.

• bölüm yirmi bir •

DİŞLER, PENÇELER VE KUYRUK

*Kay ve Hey Ley, turuncu havuzda karşı
karşıydılar.*

*Ay ışığında parlıyorlardı. Kay, parlak yeşil, Hey
Ley, göz alıcı gri.*

Ping sıçrayarak uyandı. Hâlâ karanlıktı. Midesinde bir acı vardı. Genç kıza çığlık attıran keskin bir acı. Kalbi göğüs kafesinde gümbür gümbür atıyordu. Genç kız, zorlukla dizlerinin üzerinde doğruldu ancak ayağa kalkamıyordu. Hiç böyle bir acı hissetmemişti. Midesinden tüm vücuduna, el ve ayak parmaklarının ucuna kadar yayılıyordu acı. Genç kız, kemikleri öğütülüyormuş gibi hissediyordu. Acı hissi, başka her şeyi bastırmıştı. Genç kız kımıldayamıyordu. Zar zor düşünebiliyordu. Derin derin nefes almak, zihnindeki küçücük bir alandan acıyı temizlemesine yardımcı oldu.

Yüksek bir ses Ping'i uyandırmıştı. Hâlâ duyabiliyordu o sesi. İki ejderha kükrüyordu. Tartışıyorlardı. Seslerden biri genç kıza tanıdık gelmişti. Bu Kay'ın sesiydi. Diğer sesse Hey Ley'in sesiydi. Dehşet verici korku hissi geri gelmişti. Kara ejderha, Kay'a zarar vermek istiyordu. Hatta ona zarar vermekten de fazlasını, onu öldürmeyi istiyordu.

Ping'in önsezi gücü üzerinde çok az bir kontrolü vardı. Uyarı bu kadar acı verici olursa ve Ping'i, onu koruyamayacak hale getirirse, genç ejderhanın tehlikede olduğunu bilmenin ne anlamı vardı? Ping zihnini odaklamaya ve *qi* gücünü toplamaya çalıştı. Acıyı azaltmak için onu kullanması gerekiyordu. Daha önceleri hep dışarıya, bir başkasına ve bir şeye yönlendirmişti bu gücü. Kendi içindeki bir şeye saldırmak için hiç kullanmamıştı. Dehşet hissi midesinde kaskatıydı. Dehşet hissini bir *qi* çemberi içine aldı. Hissettiği bütün acı ve rahatsızlık küçücük, tek bir yumru haline gelene kadar onu sıkıştırdı, sıkıştırdı ve tekrar sıkıştırdı. Dehşet hissi hâlâ acı veriyordu ancak artık genç kız kımıldayabiliyordu. Sendeleyerek havuzun kenarına kadar ulaştı.

Kay ve Hey Ley, turuncu havuzda karşı karşıyaydı. Ay ışığında parıldıyorlardı. Kay, parlak yeşil, Hey Ley, göz alıcı gri. Tun ve dişi ejderhalar, tümü havuzdan çıkmıştı ve olanları kayaların üzerinden izliyorlardı. İki ejderha hâlâ tartışıyorlardı. Diğerlerinin hiçbirini onları durdurmaya çalışmıyordu.

Ping, "Ne oluyor?" diye sordu Jiyang'a.

"Kay, Hey Ley'in söylediği bir sözü kesip itiraz etti."

Ping bunun ciddi bir kural ihlali olduğunu biliyordu. Bir toplantı sırasında ejderhalar asla birbirlerinin sözünü kesmezdi.

“Ne? Ne söyledi?”

“Ejderha Bakıcıları hakkındaydı. Hey Ley, insanlarla asla ittifak yapmasalardı ejderhaların çok daha iyi durumda olacaklarını söyledi. Kay bunun doğru olmadığını söyledi.”

Ping tüm gücüyle odaklandı. Can havliyle, Kay ve Hey Ley’in neler konuştuğunu anlayabilmeye çalıştı. Ama işe yaramadı. Çıkardıkları sesler hâlâ anlaşılmaz haldeydi.

Kay, Hey Ley’e dik dik bakarken genç ejderhanın gözlerindeki nefreti gördü Ping. Daha önce hiç görmediği bir şeydi bu. Genç ejderha tekrar konuştu ancak bu sefer, genç kız kelimeleri zihninde duyabildi. Kay, kızın dinlemesine izin vermişti.

“Eğer Ejderha Bakıcılarıyla olan bağları olmasaydı, ejderhaların tıpkı keçiler ve öküzler gibi olacağına inanıyordu Baba. Bilgelikleri olmayacaktı.” Genç ejderha, Ping’den duyduğu sözleri tekrarlıyordu. Genç kız ağzını kapalı tutabilmiş olmayı istedi.

Hey Ley, çalman çanlar gibi bir ses çıkardı. Kara ejderha kakhaha atıyordu ancak bu mutlu bir ses değildi. Ping, ejderhanın kırmızı gözlerinin kendisini delip geçtiğini hissetti.

“Ejderhaları öldürmek isteyen insanlar Ejderha Bakıcıları değiller,” diye devam etti Kay. “Onlar kötü insanlar, açgözlüler ve aptallar. Ejderha Bakıcıları, özel insanlar.”

Hey Ley burnundan soluyordu. Bu defa o da Ping’in anlayabileceği şekilde konuştu.

“Senin baban kandırılmış,” diye patladı kara ejderha. “Bakıcısına sormadan tek bir karar bile veremiyormuş. Bir insan olmadan çobansız bir koyun, sopalı bir çocuğun gütmeyeceği bir öküz gibiymiş. Sadece çirkin bir yaratıkmış.”

“Baba bilge ve iyiydi.”

“O zayıftı. Danze bir zamanlar bu salkımın lideriydi,” dedi Hey Ley. “Ona meydan okudum ama benimle savaşılamayacak kadar korkaktı. Kuyruğuma bir kez vurduktan sonra pes etti. Bu yüzden Lung Gav Yun’u terk etti.”

Kay sessizce donup kalmıştı.

“Bunu bilmiyordun, öyle değil mi?” diye böbürlendi Hey Ley. “Pullarını kurtarmak için gitti. İnsanlara karşı çıkamayacak kadar zayıftı ve benim meydan okumama cevap veremeyecek kadar omurgasızdı.”

Kay, arka ayakları üzerinde şaha kalktı.

“Kay, Hey Ley’e meydan okuyor!” dedi genç ejderha. “Kay babasının ismini korumak için savaşıyor.”

Kay çok küçüktü, arka ayakları üzerinde şaha kalkmasına rağmen Hey Ley’in omuzuna kadar bile yetişemiyordu. Durum bu kadar ciddi olmasaydı Ping buna gülerdi. Genç kız Gu Hong’un bu tartışmayı sonlandırmasını bekliyordu ancak yaşlı ejderha sessizdi.

Ping, Jiyang’a döndü. “Gu Hong lider. Neden...”

“O bizim liderimiz değil,” diye sözünü kesti Jiyang. “O bizim büyüğümüz. Ona saygı duyarız ama bizi o yönetmez. Danze gittiğinden beri bir başejderhamız yok. Hey Ley, liderliği almak istiyor ama biz dişiler, onu lider olarak istemiyoruz.”

“Ama Kay’ın, Hey Ley’e meydan okumasına izin vermeyeceksiniz?..”

“Ona kimse engel olamaz,” dedi Jiyang.

Ping iç organlarının eridiğini hissetti.

“Olmalısınız. Adil değil! Bakın ona, o daha bir bebek.”

“Bir kere kabul edildikten sonra meydan okumayı durduracak gücümüz yok.”

Ping, dehşete kapılmıştı. “Ama onun ne boynuzları var ne de kanatları. Hey Ley onu öldürecek.”

Jiyang diğer dişi ejderhalarla konuştu. Hepsi başlarını sert bir biçimde iki yana salladılar.

“Hey Ley ya meydan okumayı kabul etmeli ya da burayı terk etmeli. Bütün seçenekleri bunlar,” dedi Jiyang. Daha sonra kara ejderhaya döndü. “Kabul ediyor musun?”

Hey Ley, heybetli başıyla onayladı. Ping, Kay’a koşmak istedi ancak Tun, genç kızı engelledi.

“Ona sadece bir şey söyleyemez miyim?” Ping çaresiz bir şekilde kollarını küçük ejderhanın boynuna dolamak istiyordu.

Tun genç kızın isteğini duymazdan geldi.

“Kay,” diye seslendi Ping. “Onlara böyle söylemek istemediğini anlat. Meydan okumanı geri çek.”

“Kay, Baba’yı savunmalı ve Hey Ley’i yenmeli.”

Ejderha kanunları yüzünden mi yoksa Kay’ın kendi inatçılığından mı olduğunu anlayamıyordu Ping.

Dişi ejderhalar birbirleriyle konuşuyorlardı.

“Hey Ley, lütfen ona zarar verme,” diye yalvardı Ping.

“Meydan okuyan ben değildim,” dedi kara ejderha. “Kendimi korumak zorundayım.”

Dişiler tartışmalarını bitirdiler.

“Dişler, pençeler ve kuyruk,” dedi Jiang. “Hey Ley’in boynuzlarını veya kanatlarını kullanmasına izin yok.”

Ping az da olsa teselli bulmuştu bunda. Genç kızın aklına aniden *Değişimler Kitabı* kehanetinin altıncı satırı geldi. *Bir ejderha kibirli olduğunda, pişman olmak için sebep olacak.* Genç kız, kibirli davranacak olanın Hey Ley olduğunu düşünmüştü her zaman. Ama Kay’dı. Ping bunun pişmanlıktan çok daha fazlasına sebep olacağından şüphe etmiyordu. Acı, ölüm ve kedere sebep olacaktı.

“Kay meydan okumanın nerede olacağını seçmeli,” dedi Jiyang.

Kay hiç tereddüt etmedi. “Orada,” dedi genç ejderha sarı havuzun yanında sıralanan kayaları işaret ederek.

Ping dövüşü başlatmak için bir seremoni olacağını düşünmüştü. Ejderhalardan birinin konuşacağını düşünmüştü ancak kavgayı başlatmak için bir işaret verildiyse bile Ping bunu fark etmedi.

Kay, Hey Ley’in üzerine atladı. Hey Ley, kuyruğuyla sert bir darbe vurduğunda, küçük ejderha hâlâ havadaydı. Kuyruk, Kay’ın tam göğsüne isabet etmiş ve onu nefessiz bırakmıştı. Sular sıçratarak havuza düştü küçük ejderha. Hey Ley, havuzun mat, dibi görünmeyen sularına dikkatle bakıyor, Kay’ın ortaya çıkmasını bekliyordu. Dakikalar geçti ama Kay, su yüzüne çıkmadı. Hey Ley, havuzun sığ tarafından yavaşça ve dikkatli bir şekilde suya girdi. Daha sonra kara ejderha acıyla bağırdı ve tekrar kayaların üzerine sıçradı. Küçük ejderha suyun altındayken onu ısırmıştı. Su yüzeyi yarıldı ve Kay tekrar görüldü. Birbirleriyle savaşan ejderha-

ların görüntüsünden tiksiniyor olmasına rağmen göğsünün gururla kabardığını hissetti Ping. İlk kanı Kay dökmüştü.

Hey Ley şu ana kadar sakindi ve kolay bir zafer kazanacağından emindi ancak Ping, yüzeyin hemen altında, birazdan patlamak üzere olan öfkesini hissetti kara ejderhanın. Kay'ın gerçek bir rakip olacağını hiç beklemiyordu. Kara ejderha, tekrar havuza doğru yürüdü. Kay, tekrar saldırdı ve pençeleriyle, Hey Ley'in omzunu tırmıkladı. Açılan derin yaralardan mor kan fışkırdı. Küçük ejderhanın pençelerini keskinleştirmesine memnun olmuştu Ping. Hey Ley, tırnaklarını Kay'a sapladı ve küçük ejderhayı ense kökünden havaya kaldırdı. Kay sanki bir tavşan veya yavru geyik gibi kara ejderhanın pençesine asılı bir şekilde sallanıyordu. Hey Ley'in vahşi gücünü hisseden Ping el yordamıyla ejderha taşı parçasını aradı ve onu keseden çıkardı. Genç kız, Kay'ın yardımına koşmaya hazır olmak istiyordu ve eğer kara ejderhayla kapışacaksa, vücudunda sahip olduğu her bir güç zerreciğine ihtiyacı olacaktı.

Hey Ley çevrelerini saran kayalara fırlatmak üzere Kay'ın küçük bedenini havaya kaldırdığında Ping, çığlık attı. Ses kara ejderhanın dikkatini dağıttı. Hey Ley, bir an tereddüt etti. Kay, tam o anda kendi etrafında döndü ve kuyruğuyla kara ejderhanın yüzüne sert bir darbe vurdu. Hey Ley şaşırdı ve Kay'ın, pençesinden kurtulmasına izin verdi. Kay, suyun altında bir kez daha gözden kayboldu. Kapışmanın sarı havuzda sonlanıyor olması sürpriz değildi. Burası Kay'ın favori mekânıydı, Hey Ley'inse kendisini tamamen rahatsız hissettiği bir yerdi. Kay, Hey Ley'i bilerek buraya çekmişti.

Hey Ley'in öfkesi patladı. Şu ana kadar sinirini kontrol altında tutmuştu kara ejderha ancak artık mantıklı bir yaratık değildi. Vahşi bir hayvandı. Kay'ı bulmak için pençeleriyle suyu tarıyordu. Daha sonra sıçradı ve öfkeyle homurdandı. Küçük ejderha onu bir kez daha ısırılmıştı. Hey Ley'in doymak bilmez pençeleri sonunda Kay'ı kavradı ve onu suyun dışına çekti. Bu sefer küçük ejderhayı kayalara fırlattı Hey Ley ancak öfkesi yüzünden biraz aceleci davranmıştı. Kay'ın soluğu kesilmiş, sağı solu çürümüştü ancak ciddi bir yara almamıştı. Hey Ley, küçük ejderhanın üzerine atladı, dişlerini yan tarafına batırdı ve etinden irice bir parça kopardı. Mor kan ay ışığında parıldayarak kayalara sıçradı.

Ping, Kay'a doğru koşmak istedi ancak Tun ve Jiyang, genç kızı tuttular.

"Onu durdurmak zorundasınız!" diye çılgık attı kız.

Hey Ley, tırnaklarını Kay'ın yarasına batırdı. Küçük ejderha, acı içinde uludu. Hey Ley, bir kez daha fırlattı Kay'ı. Kara ejderha bu sefer daha isabetli bir atış yapmıştı ve bedeni savrulup kayalara çarptığında Kay acı içinde bağırıyordu. Hissettiği acı Kay'ın zihnini çevreleyen kalkını zayıflatmıştı. Elinde ejderha taşı parçasını sıkıca tutan Ping, küçük ejderhanın zihninin daha önce hiç ulaşamadığı bölümlerini gördü. Kelimelere dönüşmemiş olan en ham düşüncelerini okudu, ejderhanın sol ön bacağındaki bir kemiğin kırıldığını biliyordu genç kız. Acıyla inleyerek tekrar havuzun sularına daldı küçük ejderha.

Hey Ley, havuzun sığ sularında geziniyordu. Kay, ondan ne kadar kaçınırsa, kara ejderha da o kadar öfkeleniyordu. Ping, Kay'ın sarı havuzda dövüşmeyi seçmesinin başka bir

nedeni daha olduğunu fark etti. Bu iyileştirme havuzuydu. Küçük ejderha, Hey Ley'in onu yaralayacağını biliyordu. Zaman kazanıyor, havuzun sularının yaralarını biraz iyileştirmesini bekliyordu. Ancak sarı sular, kırık kemikleri iyileştiremezdi, en azından birkaç dakika içinde.

Havuzun diğer ucunda, suyun yüzünde hafif dalgalıklar oluştu. Hey Ley suya atladı. Kara ejderha, bir anda çırpınmaya başladı. Onu, havuzun en derin kısmına çekmişti Kay. Ayağını koyabilecek bir yer aradı kara ejderha ancak sular boyunu aşmıştı. Ejderha sağa sola sallanıyor, sular fişkırtıyordu. Kara ejderha yüzemiyordu. Kay tekrar suya daldı. Ping, ejderhaların boğulamayacaklarını biliyordu ancak Hey Ley, sudan nefret ediyor, suya batmamaya uğraşıyordu. Ping, Kay'ı göremiyordu ancak kara ejderha, tıpkı boğulan bir adam gibi suda çırpınıp dururken, küçük ejderhanın bir balık gibi suyun altında hızla hareket ettiğini, kara ejderhayı ısırıldığını ve pençelediğini biliyordu. Hey Ley, sonunda ayağını koyabileceği bir yer buldu ve kendini tekrar sığ sulara attı.

Bu sefer suyu taramak için devasa kuyruğunu kullandı kara ejderha. Ping nefesini tuttu. Bütün ejderhaların dikkati, küçük ejderhayı bulmaya çalışan Hey Ley'in üzerindeydi. Kay havuzun derin bölümünde, Hey Ley'in ona ulaşamayacağı yerde saklanabilirdi ancak planı bu değildi.

Ping, Hey Ley'in derinlerdeki düşüncelerinin etrafındaki zırları da delmişti. Genç kız, bir an daha genç bir kara ejderha ve genç bir adam gördü Lung Gav Yun'da. Elindeki parçayı daha sıkı kavradı. Genç kızın önsezisi güçleniyordu. Hey Ley'in zihninin daha da derinlerine baktı genç kız.

Artık kara ejderhanın, insanlardan neden bu kadar nefret ettiğini biliyordu. Lav Lungzi, genç bir Ejderha Bakıcısı'ndan bahsetmişti genç kıza. O kişi, Hey Ley'in bakıcısıydı. Kara ejderha, genç adamı sevmiş ve ona güvenmişti. Birlikte diğer ejderhaların hiç onaylamadıkları maceralara uçmuşlardı.

Ama Hey Ley, yanlış insana güvenmişti. Aptalca maceralarından birinde, bir handa tanıştığı genç ve güzel bir kadının peşinden gitmiş ve Hey Ley'i terk etmişti Ejderha Bakıcısı. İnsanlara güvenilemeyeceğini öğrenmişti kara ejderha. İhanet, Hey Ley'i acı içinde bırakmıştı. Öfkesi sertleşmiş ve sivrilmiş, tıpkı çelik bir kıymık gibi kara ejderhanın kalbine yerleşmişti. Ejderhaların, insanlar olmadan çok daha iyi durumda olacaklarına inanmıştı. Ejderha sığınağının sırrını koruma konusunda bakıcısına güvenemezdi kara ejderha. O nedenle, Ejderha Bakıcısı'nın izini sürmüş ve genç adamı öldürmüştü.

Kara ejderha konuştuğunda, görmüş olduğu ikinci el hatıradan sıçrayarak uyandı Ping.

"Meydan okuma sona erdi," diye buyurdu Hey Ley. "Zaferimi ilan edin."

Diğer ejderhalar donmuş bir sessizlik içinde hareketsiz duruyorlardı.

Ancak Ping, Kay'ın düşüncelerini okuyabiliyordu. Küçük ejderha yenilmemişti, henüz değil. Su yüzeyinin altında kendisini sakinleştiriyor, öfkesinden sıyrılmaya çalışıyordu ve böylece şekil değiştirebilecekti. Küçük ejderha, bir kayaya dönüştü ve yavaşça su yüzeyine doğru yükseldi, her harekette adeta bir saç teli kadar ilerliyordu. Küçük ejderha, o kadar yavaş hareket ediyordu ki keskin görüşlü ejderhalar bile onu fark

edemediler. Hey Ley'in arkası dönükken Kay asıl formuna geri döndü ve havuzun karşı tarafındaki kayaların üzerine çaktı vücudunu. Sanki birisi gaz çıkartıyormuş gibi kaba ve alaycı bir ses çıkardı dudaklarıyla. Tıpkı şımarık bir çocuk gibi kafasını salladı ve dil çıkardı kara ejderhaya. Hey Ley öfkeden kudurmuştu. Belki birçok yeteneği vardı ancak şekil değiştirmek, bunlardan biri değildi. Kara ejderha, aniden sıçradı ve havuzun diğer tarafındaki Kay'ın üzerine doğru atladı. Mesafe ejderhanın sıçramayacağı kadar uzaktı ve tekrar suya düşmeyi de istemiyordu Hey Ley. Kanatlarını açtı ve tek bir kez çıırttı. O ana kadar tamamen sessiz kalan diğer ejderhalar hep bir ağızdan bağırdılar. Hey Ley meydan okumanın kurallarını çiğnemişti.

Kara ejderha Kay'ın üzerine çullandı ve pençelerini, küçük ejderhanın boynuna batırdı. Ping diğer ejderhaların elinden kurtuldu ve havuzun kenarına koştu. Bu defa onu kimse durdurmadı. Ping, Hey Ley'in üzerine atladı ancak kara ejderha, tek bir kuyruk darbesiyle sanki iğrenç bir sinekmişçesine kenara fırlattı kızı. Kay, hâlâ Hey Ley'in pençeleri arasındaydı. Ancak Ping, düşünmesi için zaman kazandırmıştı Kay'a. Küçük ejderha bir anda bir vazoya dönüştü. Hey Ley bunu beklemiyordu. Şekil değiştirmiş bir ejderhaya, beklenmedik bir şekilde dokunmanın şoku insanların bayılmalarına yol açıyordu ve bu durum her ne kadar Hey Ley'i bayıltmaya yetmese de kara ejderhayı en azından sersemletmişti. Kay'ı kavrayan pençesi gevşedi.

Kay, derisini yırtarak kendini ejderhanın pençesinden kurtardı. Küçük ejderha, yere, dört ayağı üzerine düştü. Pençeleri yere değer değmez, Hey Ley'in arkasına dolandı.

Taze yaralarından kanlar akıyordu ancak küçük ejderha gücünü kaybetmedi. Sersemleyen kara ejderha kendisine gelebilmek için başını hızlıca iki yana salladı.

Kay, Hey Ley'in devasa kuyruğundan sırtına tırmandı. Ay ışığı, küçük ejderhanın pullarından Ping'in daha önce hiç görmediği bir biçimde yansiyordu. Pullarının uçlarında yepyeni, rengârenk bir parıltı vardı, tıpkı bir tavuskuşunun tüyleri gibiydiler. Yeşil, kırmızı, beyaz, siyah ve sarı renklerde parıldıyorlardı. Bütün renkler ısıtıldı, siyah bile cilalanmış abanoz ağacı gibi parlıyordu. Ejderhalar, şaşkınlık için haykırdılar. Bu muhteşem yaratığın, kendi küçük ejderhası olduğuna inanmıyordu Ping. Biraz daha yaklaştı.

Hey Ley, arka ayakları üzerinde şaha kalkmış, iki ön pençesini sağa sola savuruyordu. Ancak arkasındaki küçük ejderhaya uzanamıyordu. Kay, arka pençelerini Hey Ley'in boğazında bir kısıkaç gibi kenetlemişti. Ne kadar kafasını sallarsa sallasın, ne kadar şaha kalkarsa kalksın, Kay'ı bir türlü kenetlendiği yerden koparamıyordu Hey Ley. Ön pençeleriyle ona vurabiliyor ve tırnaklarını, Kay'ın derisine batırmaya çalışıyordu ancak küçük ejderhayı tırmalamaktan daha fazlası gelmiyordu elinden kara ejderhanın.

Ping, "Kay'ın pullarına ne oldu?" diye sordu Jiyang'a.

"O beş renkli bir ejderha." Sesi hayranlıkla doluydu. "Daha önce hiç görmemiştim."

Hey Ley, kulağını kaşıyan bir köpek gibi arka ayağıyla Kay'a ulaşmaya çalıştı. Küçük ejderha, Hey Ley'in dengesini bozmak için ağırlığını bir o yana, bir bu yana savurdu ve kara ejderha dengesini sağlamak için arka ayağını tekrar yere basmak zorunda kaldı.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Ping.

“Kay, liderlik etmek için doğmuş,” diye cevapladı Jiyang. “Beş renkli bir ejderha, bir salkımın liderliğini talep ederse, kimse ona meydan okuyamaz.”

• bölüm yirmi iki •

KIZIL ŞAFAK

*Küçük ejderhanın keskinleştirilmiş pençeleri ay
ışığında parıldadılar, rengârenk pulları ızıldadı.*

Ping'in korkudan nefesi kesildi.

Yaralarından akan kanlara rağmen Hey Ley'i alt etmiş olan Kay, kara ejderhayı şeytani bir zevkle izliyordu. Ping küçük ejderhanın gözlerinde gördüğü kana susamışlık karşısında dehşete kapılmıştı. Kehanetin son satırını yazarken kâhinin söylemiş olduğu şey, bir anda genç kızın zihninde parladı. "Onu sadece en büyük zorluğunla karşılaştığında, hayatının en kötü anını yaşadığında okumalısın." Genç kız, hayatının en zor anının, Lung Gav Yun'da, Tun'un Kay'ı alıp götürdüğü zaman olduğunu düşünmüştü ancak öyle değildi. O an, bu andı. İşler daha kötüye gidemezdi. Sadece Kay'ın ölümü daha kötü olurdu ve bu her an olabi-

lirdi. Ping mağaraya koştu. Heybesindeki her şeyi çıkardı. Buruşturulmuş şekilde, heybenin en dibinde buldu dana derisini ve beceriksizce açmaya çalıştı. Altı kehanet, derinin bir yüzündeydi. Genç kız, derinin diğer yüzünü çevirdi ve tek bir satırı dolduran karakterleri okudu. Geçen ayların etkisiyle karakterlerin yazıldığı mürekkep solmaya başlamıştı ve ay ışığında güçlkle okunuyorlardı. *Başları olmayan ejderhaların kümesi. Muhteşem bir talih.* Ping, dana derisini bir o tarafa bir bu tarafa tutarak değişik açılarda okumaya çalıştı. Kelimeler, hâlâ bir anlam ifade etmiyorlardı.

Kay Hey Ley'e zarar verebilirdi ancak onu öldüremezdi. Ancak kara ejderha, içinde bulunduğu öfkeyle hem Kay'ı hem de diğer ejderhaları öldürebilirdi. Öfkeyle kafalarını koparabilirdi onların. Ancak bu nasıl muhteşem bir talih olarak yorumlanabilirdi? Ping, Lung Gav Yun'daki korkunç kemik yığınına hatırladı. Eğer Hey Ley, hepsini öldürürse dünyada hiç ejderha kalmayacaktı. Bu kesinlikle iyi talih getirmezdi. Genç kızın detaylar üzerinde fikir yürütecek zamanı yoktu. *Değişimler Kitabı*'nın ne demiş olduğu fark etmezdi, ejderhaların olmadığı bir dünya fikrine bile katlanamazdı genç kız.

Diğer ejderhalar, kayaların üzerinde tıpkı heykel gibi duruyor, savaşı izliyor ancak durdurmaya denemeye cesaret edemiyorlardı. Ping savaşı ejderhalara koştu. Hey Ley devasa başını bir o yana bir bu yana sallıyor, kükrüyor, öfkeden deliriyor, ensesine yapışan Kay'dan kurtulmak için kafasını kayalara vuruyordu.

Kay, ön pençelerini Hey Ley'in yüzüne doğru uzattı. Küçük ejderhanın keskinleştirilmiş pençeleri ay ışığında

parıldadılar, rengârenk pulları ışıldadı. Ping'in korkudan nefesi kesildi. Pençelerini kara ejderhanın göz çukurlarına batırırken Kay'ın duyduğu zevki hissetti genç kız. Hey Ley, korku ve dehşet içinde haykırdı. Kay kara ejderhanın gözlerini oymak üzereydi.

“Dur!” diye bağırdı Ping.

Genç kız, Hey Ley'in önünde durdu. Kay'ın pençeleri gözlerini kapadığı için kara ejderha önünü göremiyordu. Kollarını uzatıp Ping'i aradı. Genç kız, kara ejderhanın ulaşabileceği kadar yaklaştı. Kara ejderha, genç kızı yakaladı ve pençelerini kızın etine batırdı. Genç kız, acıyla bağırdı.

“Ping.” Genç kız savaş başladığından bu yana ilk kez zihninde küçük ejderhanın sesini duydu.

“Bir ejderhanın bilgiğe ihtiyacı vardır, öldürme becerisine değil,” dedi genç kız. “İn aşağı Kay. Sen geri çekilersen Hey Ley beni bırakacak.”

Hey Ley, pençelerini gevşetti.

“Ama meydan okuma... Baba'yı savunmalıyım.”

“Meydan okumayı unut. Başka bir ejderhanın ölüşünü görmektense Hey Ley'in beni öldürmesini tercih ederim. O kadar azsınız ki. Her bir ejderha çok değerli. Bunu, benim hatırım için yapma. Ölü Olanlar için yap. Onlar başka bir ejderhanın daha ölmesini istemezlerdi.”

Kay Hey Ley'in yüzündeki pençelerini açtı ve kara ejderhanın sırtından aşağı tırmandı.

Hey Ley Ping'i yere bıraktı.

Ping Kay'a döndü. İlk kıyımı gerçekleştirmesine engel olduğu için Ping küçük ejderhanın kendisine sinirli olmasını

bekliyordu ancak Kay'ın savaş öfkesi geçmişti. Kan kaybı yüzünden zayıflamış olan küçük ejderha havuza düştü.

Ping, bata çıka suya yürüdü. Suyun zehirli ya da kutsal olması, umurunda bile değildi artık genç kızın. Kay'a ulaşması gerekiyordu. Küçük ejderha, sarı suyun yüzeyine doğru yükseldi. Pullarının rengârenk ışıltısı solmuştu. Genç kız, küçük ejderhayı kollarının arasına aldı.

Hey Ley'in devasa bedeni büküldü. Gözlerinin etrafındaki delik şekilli yaralardan kanlar akıyordu. Sanki kandan gözyaşlarıyla ağlıyor gibiydi kara ejderha.

Ping, kara ejderhanın zihnine hâlâ ulaşabiliyordu. Genç Ejderha Bakıcısı'nı tek bir darbeye öldürürken gördü Hey Ley'i, yani adam anında ölmüştü. Ancak ejderhanın hâlâ perdelemekte olduğu bir şey daha vardı. Daha da korkunç bir şey. Hiç kimsenin bilmesini istemediği bir şey.

Ping, ejderha taşı parçasını sımsıkı kavradı ve Hey Ley'in son kalkanının arkasındaki en derin düşüncelerine, çaresizlik dolu kapkaranlık yere ulaştı. Ejderha Bakıcısı'nı öldürmek yetmemişti. Hey Ley'in genç Ejderha Bakıcısı, ölmeden önce yanındaki kadını Lung Gav Yun'a götürmüştü. Yılanın Kuyruğu şelalesinin arkasına gizlenmiş ve platoya çıkan gizli yolu göstermişti ona. Kadın, bu sırrı yıllar boyunca korumuştur ancak yaşlılık yıllarında, birçok ejderhanın bir arada bulunabileceği bu yeri bir ejderha avcısına anlatmıştı, hem de sadece üç altın karşılığında.

Avcı, Lung Gav Yun'a gitmek için acele etmemişti. Planını dikkatle yapmıştı. Tanıdığı diğer ejderha avcılarına haber yollamıştı. Önceden rakipler ancak gözlerinin

önünde bu kadar çok ejderha olunca bir araya gelip ekip olmaya karar vermişlerdi.

Ping, Hey Ley'in gözlerine baktı. O kızıl parıltı solmuştu. Kara ejderha, genç kızın bakışına karşılık verdi. Genç kızın, en gizli düşüncelerini okuduğunu biliyordu ve derin bir kabullenme duygusuyla başını eğdi.

“Sen hakikaten, gerçek bir Ejderha Bakıcısı'sm. Hem de olağanüstü bir bakıcı.”

Ejderhanın öfkesinin yerini üzüntü almıştı. Kara ejderha, genç, ele avuca sığmaz Ejderha Bakıcısı'yla son derece gurur duymuştu. Tanıdığı diğer bütün Ejderha Bakıcıları yaşlı ve sıkıcıydılar. Kendi bakıcısının neşeli tavırları, şen şakrak muzipliklerine bayılmıştı kara ejderha. Lung Gav Yun'daki katliam, onun Ejderha Bakıcısı'nın hatasıydı. Ve o adamı seçen kendisiydi.

Ping'in gözleri yaşla doldu ve bu gözyaşları Kay için değildi. Küçük ejderhanın, bu yaraları atlatıp yaşayacak kadar güçlü olduğunu biliyordu. Genç kızın gözyaşları, Hey Ley içindi.

Ping, Kay'ı kaldırıp sudan çıkarmaya çalıştı ancak başaramadı. Diğer ejderhalar, etraflarında toplandı. Tun öne çıktı ve Kay'ı dışarı çekti.

“Kay yürüyebilir,” dedi küçük ejderha.

Ping ayağa kalkmasına yardım etti. Ejderha ayı, gökyüzünden kaybolmuştu. Ufukta, kan kırmızı bir leke gibi yeni gün doğuyordu. Kay, kırılan bacağını arkasından sürüyerek ve topallayarak yavaşça yürüdü. Küçük, tükenmiş ve yaralı görünüyordu. Pulları artık beş farklı renkle parıldamıyordu, donuktu. Genç ejderha, bir ejderha salkımının lideri gibi

görünmüyordu. Büyük ejderha mağarasındaki yatağına dönmek yerine, topallayarak Ping'in mağarasına gitti Kay.

Diğer ejderhalar içeri giremezlerdi. Zaten bir ejderha için bile ancak yer vardı. Mağaranın ağzına Kay için bir şeyler getirdiler sessizce; yatak yapmak için biraz saman, hayvan kürkleri ve et. Şa, iyileştirme özelliği bulunan yeşim taşlarından ikisini getirmişti hazine mağarasından. Aynen sarı ejderhanın söylediği şekilde taşlardan birini küçük ejderhanın başına, diğerini ise kuyruğuna yerleştirdi Ping.

“Bir ateş yakacağım,” dedi Ping. “Onun için bitkisel bir ilaç hazırlamam gerekiyor.”

Ejderhaların hiçbirisi karşı çıkmadı. Ping küçük bir ateş yaktı ve civanperçemi çayı hazırladı. Ejderhanın yaralarını, sarı havuzun suyuyla yıkayıp temizledi. Genç kızın beklediği kadar kötü durumda değildi yaralar. Sarı su, kanamayı çoktan durdurmuştu ve yaraları temizlemişti. Ping, gece elbisesinden artakalan kumaş parçasını çıkardı, sarı suya bastırdı ve geniş şeritler halinde kesti. Daha sonra bu şeritleri, Kay'ın yaralarına sardı. Hey Ley'in kocaman bir et parçası oyup kopardığı sağ yanında çirkin bir yara kalacaktı ama diğer yaralar yeteri kadar iyileşeceklerdi. Genç kız daha sonra Kay'ın arka bacağındaki kırık kemiği düzeltti ve sabitleyici olarak kullanabileceği, düzgün ve sağlam bir sopa getirmesini istedi Şa'dan. Genç ejderha kızı anladı. Ping, artık zihninden tüm ejderhalarla konuşabiliyordu.

Bitki çayı hazır olduğunda, ejderhaların getirdiği etle bir çorba hazırlamaya başladı Ping. Et suyu çorbanın içine, daha önce platodan topladığı şifalı bitkilerden de ekledi genç kız.

Ping, Kay'ın yanına oturdu ve bitki çayını, kaşık kaşık küçük ejderhanın ağzına uzattı. Şa, iri, sarı renkli başını mağaraya soktu.

“İnsanların iyileştirme yöntemlerini öğrenmek istiyorum,” dedi dişi ejderha. “Ejderhaların neden yıllar önce insanların kendilerine bakıcılık yapmalarına izin verdiklerini anlayabiliyorum artık. Elleriniz çok becerikli ve dünya hakkında yararlı birçok bilgiye sahipsiniz.”

Ping, utangaç ejderhaya gülümsedi.

Kay et suyu çorbadan biraz içtikten sonra uyudu. Ping dışarı çıktı ve sabah havasını içine çekti. Gökyüzü artık pembe renkteydi. Tun hariç diğer bütün ejderhalar, mağaralarına dönmüşlerdi.

“Kay'ın gerçek lideriniz olduğuna inanıyor musun?” diye sordu genç kız. Genç kızın sarı ejderhayla ilk doğrudan konuşmasıydı bu.

Büyük, sarı kafasını sallayarak onayladı ejderha. “O beş renkli bir ejderha. Bunu kimse tartışamaz.”

“Ama daha çok genç.”

“500 yaşına gelene kadar liderliği tamamen üstlenmeyecek. O zamana kadar konsey kararlar almasına yardım edecek. Gu Hong ona danışmanlık yapacak. Ama yine de en büyük ağırlığı onun fikirleri taşıyacak.”

Bu kadar küçük bir ejderha için çok büyük bir sorumluluktan bu.

Ping, mağarasına geri döndü ve Kay'ın yanına uzandı. Zihninde sorular uçuşuyordu. Kay kibirli davranmış ama hayatta kalmıştı. *Değişimler Kitabı* kehanetinde neden pişmanlık için sebep olacağı yazıyordu? Kay, ejderhaların gerçek lideri

olarak kendini kabul ettirmişti. Hey Ley kendisini çok uzun süredir zehirleyen sırrından kurtulmuştu. Kay'ın kibri iyi şeylere vesile olmuştu. Ping uğuldayan zihninin uyumasına engel olacağını düşünmüştü ancak gecenin dehşeti ve diğer ejderhaların düşüncelerini okumanın gerginliği, genç kızı yorgunluktan tüketmişti.

Ping uyandığında, sabah çoktan geçmişti. Kay hâlâ uyuyordu. Biraz yemek yedikten ve kendisine zencefil çayı hazırladıktan sonra buruşuk dana derisine tekrar baktı genç kız. Artık karakterleri daha net okuyabiliyordu. Hata yapmamıştı. Gün ışığında da, bir gece önce soluk ay ışığında okuduğu şekildeydi karakterler. Çayından bir yudum aldı. Ne inanılmaz bir gece geçirmiştiler. Ejderha sığınağına gelmenin Kay için neden bu kadar önemli olduğunu artık anlıyordu genç kız. Genç ejderha onların lideri, gelecekleriydi. Bir gecede yeşil renkli, yavru bir ejderhadan, dünyadaki son ejderha salkımının lideri olan beş renkli bir ejderhaya dönüşmüştü Kay.

Ping dana derisine tekrar baktı. Karakterleri yanlış okumamıştı ancak anlamlarını yanlış yorumlamıştı. Bir karakterin, birden çok anlamı olabilirdi. *Vu Şu* “başı olmayan” anlamına gelebilirdi. Ama aynı zamanda “lideri olmayan” anlamına da gelebilirdi. *Lideri olmayan ejderhaların kümesi. Muhteşem bir talih.*

Salkım, yıllardır bir lider olmadan mücadele veriyordu. Zayıf ve amaçsız bir hale gelmişlerdi. Artık geleceğin liderine sahiptiler. Bu güzel bir talihtir.

Mağaradan dışarı çıkan tek ejderha Jiyang idi.

“Hey Ley nerede?” diye sordu Ping. “Onun yaralarıyla da ilgileneceğim.”

“O gitti,” diye cevapladı Jiyang.

“Nereye gitti?”

“Kay’ı yenmeyi başaramadı. Ayrıca savaş kurallarını da çiğnedi. Yalnız başına yaşamak için uzaklara uçtu. Kay’ın liderliği altında yaşayamayacak kadar gururlu.”

Ping, bu haberin dışı ejderhayı pek memnun etmediğini fark etti.

“Artık yine sekiz ejderhayız,” dedi Jiyang.

Sekiz, çok uğursuz bir sayıydı.

Ping mağarasında üç gün boyunca Kay’la ilgilendi. Onun için yemek ve bitkisel ilaçlar hazırladı. Yaralarını tedavi etti. Bir bebek ejderhayken yaptığı gibi ona masallar anlattı. Diğer ejderhalar teker teker ziyarete geldiler, mağaranın ağzına oturdular ve garip, şingirtıya benzer sesleriyle konuştular Kay’la. Ping tekrar yapacak işleri olmasından memnundu. Kay’ın yaralanmış olmasından memnun olmamak için birden çok sefer kendisine engel olması gerekti.

Ping, yararlı olabileceğini ejderhaların fark etmesini ve ejderha sığınağında onun da bir görevi olmasına izin vermelerini umuyordu. Belki onu da salkımın bir üyesi olarak kabul ederlerdi. Artık bütün ejderhalarla iletişim kurabiliyordu. Başka hiçbir Ejderha Bakıcısı, böyle bir şeyi başaramamıştı. Bakacağı sekiz ejderha olması fikri, genç kızın hoşuna gidiyordu. Bildiği kadarıyla dünyadaki hiçbir Ejderha Bakıcısı, birden çok ejderhaya bakıcılık etmemişti. Genç kızla sayı dokuz oluyordu.

Dördüncü gün Kay ayağa kalktı ve topallayarak dışarı çıktı. Genç ejderha görüldüğünde dişiler, çekirge kuşları gibi cır cır öttüler. Her biri uzanıp genç ejderhaya dokunmak istedi. Kay yıkanmak için mor havuza gitti. Daha sonra tüm gününü sarı iyileştirme havuzu ile beyaz yenilenme havuzu arasında gidip gelerek geçirdi.

Tun ve Şang, Hey Ley'in yerini almalı ve avlanmalıydı. İki de Hey Ley kadar güçlü veya büyük değildi ancak bir arada avlanırlarsa salkım için yeterli yiyeceği sağlamayı umuyorlardı. Uzun uçuşlar Tun'u yorgunluktan tüketiyordu ve getirdikleri avlar daha küçük oluyordu. Karınlarını doyurmak için yeterli yiyecekleri oluyordu ancak kış için artıracak yiyecek nadiren kalıyordu.

Ping platoda yenebilecek bitki kökleri ve mantar arayarak saatler harcadı ancak kış erzakına sağladığı katkı çok küçüktü. Kanatlı ejderhalardan birinin, meyve, yemiş ve yeşil sebzeler aramak için kendisini daha uzaklardaki kırlara götürmesini istedi. Onları depolamak için kurutabilirlerdi ancak ejderhalar, diğer insanlar tarafından görülme riskine girmek istemedikleri için bu teklifi reddetti.

Yeteri kadar iyileştiğinde bir ay toplantısı için diğer ejderhalara katıldı Kay. Toplantı uzun sürmedi ancak konseyin, Kay'ın lider olmasına karar verdiğini söyledi Jiyang, Ping'e. Bu konuda bir tartışma yoktu. Üç kuşaktır ortaya çıkan ilk beş renkli ejderhaydı o. Ancak çok genç olduğu için Kay'ın boynuzları çıkana kadar salkım hakkındaki kararları dişiler konseyinin almaya devam etmesine karar verilmişti.

“Danze, Kay’ın beş renkli bir ejderha olduğunu biliyor muydu?” diye sordu Ping toplantıdan sonra Jiyang’a.

“Biliyor olamaz. Kay’ın pullarının ilk kez gerçek renklerini göstermelerine sebep olan şey aralarından akan ilk savaşın kanlarıydı. Ama Danze’nin babası beş renkli bir ejderhaydı. Bu özellik Danze’ye geçmemiştir ama Kay’ın bu özelliğe sahip olma şansı olduğunu biliyordu.”

“Artık lider olduğu için Kay’m yeni bir isim alması gerekiyor,” dedi Gu Hong.

“Kay yeni bir isim istemiyor.” Konuşmaya kulak misafiri olmuştu genç ejderha. “Kay, Baba’nın verdiği ismi taşımak istiyor.”

“Bütün ejderha liderleri yeni bir isim alırlar,” dedi Jiyang.

“Benim bir fikrim var, Kay,” dedi Ping, Gu Hong’a, kilden mesajlar yazmak için kullandığı sopayı yerden alırken. “Kendine hâlâ Kay diyebilirsin ama onu farklı yazarsın.”

Genç kız, kile bir karakter çizerken diğer ejderhalar etrafına toplandılar.

“Bu karakter *kay* olarak okunuyor ama anlamı “muzaffer” veya “zafer kazanan”. İsmi yine Kay Duvan olur ama “zafer kazanarak başlayan” anlamına gelir, senin liderlik döneminin başlangıcını belirtir.”

Kay, başarıyla onayladı. Genç ejderha, sopayı turnaklarının arasına aldı ve karakterin titrek bir kopyasını çizdi yere.

“Evet. Kay bu ismi sevdi.”

Gu Hong, Ping’e döndü. “Pembe havuzda yıkanmakta özgürsün.”

Diğer ejderhalar da başlarıyla onayladılar.

Ping pembe havuzdaki minerallerin insanlar için zararsız olduklarına pek ikna olmamıştı ancak konseyi gücendirmek istemedi. Kendi sıcak şelalesi de pembemsi renkteydi ve kıza bir zarar vermemişti. Bunun büyük bir onur olduğunu biliyordu genç kız.

Geceler soğumaya başlamıştı. Ping her gece pembe havuzda yıkandı ve sonrasında daha rahat uyuduğunu fark etti. Bir banyodan pek de büyük olmayan, sıg ve küçük bir havuzdu. Genç kız havuza oturduğunda gözlerini kapatıyor, tamamen rahatlıyor ve zihninin düşüncelerden arınmasına izin veriyordu. Aklında ejderha sığınağının bir görüntüsü oluşuyordu. Platoda dolaşırken görmeye alışık olduğu sıradan görüntü gibi değildi. Sanki üzerinde uçuyormuş gibi yukarıdan gördüğü bir görüntüydü. Huzur dolu bir manzaraydı. Ejderhalar, kendi işleriyle uğraşıyorlardı. Bazıları uçup gidiyor, bazılarıysa konmaya hazırlanarak plato üzerinde daireler çiziyorlardı. Hepsinin bir amacı var gibi görünüyordu. Genç kızın gördüğü, gelecekte bir görüntüydü.

Ping, ejderhaların anlattığı yer altında yaşayan ateş ejderhası hikâyesine inanmamıştı. Baybuy Sarayı'nın kütüphanesinde sıcak su kaynakları hakkında okumuştı ve dünyanın böyle sıcak su kaynakları yarattığını biliyordu. Ayrıca suda çözölen minerallerin, farklı renklerde havuzlar yarattığını da biliyordu. Genç kızın banyo suyunu ve içme suyunu pembeye çeviren mineraller, ejderha taşının kırık parçasının gücüyle de birleşince ejderhaların zihinlerindeki

kalkanı delmesini sağladı genç kızın. Ayrıca geleceği görme becerisini de geliştiriyorlardı.

Ping, “Ejderhalar neden pembe havuzda yıkanmıyorlar?” diye sordu bir gece Jiyang’a.

“Bu doğru değil,” diye cevapladı kızıl ejderha.

Ping, iç geçirdi. Ejderhalardan net bir cevap almak neden hep bu kadar zordu?

Ejderhaların geleceğine ilişkin görüntüler her gece biraz daha netleşti. Genç kız, Kay’ın diğer ejderhalarla birlikte büyüdüğünü görebiliyordu. Ping gördüğü görüntülerde kendini de aradı ancak asla orada olmuyordu. Görüntülerin ne zaman gerçekleşeceğini elbette bilmiyordu. Yüzyıllar sonrasının görüntüleri olabilirdi bunlar. Genç kız, tüm hayatı boyunca ejderha sığınağında yaşamış ve sonrasında burada bir yere gömülmüş olabilirdi. Genç kız kendini buna ikna etmek için çok uğraştı ama kendi kendini kandıramazdı. Görüntülerin, ona ne anlattıklarını biliyordu.

Ping, pembe havuzda banyo yapmayı bıraktı.

Jiyang, “Neden artık yıkanmıyorsun?” diye sordu.

“Bir nedeni yok,” diye cevapladı Ping.

Yine de hiçbir şey fark etmemişti. Zihninde oluşan görüntüyü yok edemiyordu. Ejderha sığınağının geleceğini görmüştü. Ejderhalar hayatlarına barış ve uyum içinde devam ediyorlardı. Ping orada değildi.

• bölüm yirmi üç •

YALNIZ

Ping elini kesesine daldırdı. “Bu sende kalsın.”

*Dört köşeli ipeği ejderhaya verdi. “Bunu gün
ışığından korursan, üzerindeki karakterler daha
fazla silinmezler.”*

Kay, zamanının büyük bir kısmını diğer ejderhalarla geçiriyordu artık. Her birinin genç ejderhaya öğreteceği şeyler vardı. Ping kendini oyalamaya çalışıyordu ancak o da, zamanının büyük bir bölümünde Gu Hong’la otururken buldu kendini. Yaşlı ejderhanın sesini artık zihninde duyabiliyor olmasına rağmen Gu Hong, toprağa yazarak genç kızla iletişim kurmayı tercih ediyordu. Yaşlı kızıl ejderhayla sohbet etmek yavaş bir işti ancak Ping’in zamanı boldu. Havuzların etrafındaki beyaz renkli, sert kil tabakasına kıyasla yazı yazmanın çok daha kolay olduğu, kahverengi toprakla kaplı ve güneşli bir yer seçtiler.

Esaret altında doğan bebek ejderhalar genellikle ölürlür, yazdı Gu Hong. Kay'ı çok iyi yetiştirdin. Başka kimse başaramazdı bunu.

Bu yaşlı ejderhadan gelen çok büyük bir övgüydü ancak onun dile getirmediği düşüncelerini de okuyabiliyordu artık Ping. Yaşlı ejderha, ejderha sığınağında hiçbir insanı istemiyordu. Ping'i bile. Aynı düşünceler bütün ejderhaların zihninde oluşmuştu.

Danze neden Kay'ın ejderha taşını bize kendisi getirmedi? Gu Hong sordu.

Danze, tam ters yöne yönelmişti. Yaşlı ejderha, okyanusa gitmiş ve ondan sonra Kutsanmışlar Adası'na. Daha uzak bir yere gidemezdi.

İnsanların dünyasını terk etmek ve Kutsanmışlar Adası'nda yaşamak istediğini söyledi, yazdı Ping. Kay'ı da yanında götürecekti ancak son anda fikrini değiştirdi ve onu benimle bıraktı.

Esaret altında uzun bir süre geçirdiği için belki de zihni, eskiden olduğu kadar berrak değildi, yazdı Gu Hong.

Yaşlı ejderhayı son kez gördüğü zamanı hatırladı Ping. Ejderhanın pulları artık güneş ışınlarını yansıtmıyordu, donuktular ve renkleri solmuştu. Gözlerinde sarımsı bir tabaka oluşmuştu. Ama vücudu ne kadar tükenmiş olsa da, zihni son derece keskin kalmıştı. Ping, Kay'ı kendi başına getirmesine engel olan şeyin yaşlı ejderhanın gururu olduğunu düşündü. Salkımın liderliğini kaybetmişti. Geri gelmek ve Hey Ley'le tekrar yüzleşmek istememişti.

Kay'ın geleceğiyle ilgili daha çok bilgiye ihtiyacı vardı Ping'in. Pembe havuza geri döndü ancak bu sefer gördükleri kendisiyle ilgiliydi. Gelecekte ve tanımadığı bir yerdeydi. Bir evdeydi ve dana derisine bir şeyler yazıyordu. Ocağın

üzerinde güzel kokan bir şeyler fokurduyordu. Kuyruğunu sallayan bir köpek vardı. Orada biri daha vardı. Ping kim olduğunu görmeye çalıştı ancak görüntü solarak kayboldu. Bu görüntü kesin bir gelecek mi, yoksa sadece olası geleceklerden bir tanesi mi bilmiyordu.

Ping, *Değişimler Kitabı* kehanetlerinin altıncı satırında, neden pişmanlık için sebep olacak dendiğini biliyordu. En başından beri Hey Ley haklıydı. İnsanların, ejderha sığınağında yeri yoktu. Kay'ı terk etmek zorundaydı.

O gece, ay toplantısında Şa ve Liin yağmur yağdırmakla ilgili konuştular. Azınlıkta kalmışlardı. Tun ve diğer dişi ejderhalar, aynı fikirde değildi.

“Kay karar vermeli,” dedi Liin.

Kay başını iki yana salladı. Bir lider olarak konumu için savaşılmaya hazırdı ancak bu kadar önemli bir konuda karar vermeye henüz hazır değildi.

Kay, “Bu çok zor,” dedi sonra Ping’e. “Kay, açlıktan ölen insanlar için üzülüyor ama insanların salkıma yaptıklarını ejderhaların unutamayacağını da anlıyor. Ejderha avcıları, beyaz ejderhaların ailelerini öldürdüler, Tun’un kız kardeşini, Şang’ın eşini.”

“İnsanlara yardım etmek istemediklerini için onları suçlamıyorum,” dedi Ping.

“Şa ve Liin, yardım etmek istiyorlar. Jiyang sayımızın çok az olduğunu düşünüyor. Sadece küçük bir bulut yaratabiliriz ve bütün İmparatorluğa yağmurları geri getirecek kadar büyük olmaz.”

Kay'a planlarından bahsetmek için şimdinin, herhangi diğerk bir zaman kadar iyi olduğunu düşündü Ping.

"Ejderhalar beni burada istemiyorlar, Kay," dedi genç kız.

"Kararları Kay verir. Ping kalabilir."

"Artık bütün sesleri duyabiliyorum. Neler konuştuklarını biliyorum. Sığınakta hiçbir insanı istemiyorlar."

"Ping demek istemiyorlar."

Ping ejderhanın çenesinin altını kaşıdı.

"Gitmem gerek Kay."

Kay iç geçirdi. Bir süre sessiz kaldı ve sonra genç kıza döndü. "Ne zaman?"

"Yakında."

"Kay biraz daha büyüyene kadar bekleyebilir, Ping."

"Vahşi bir ejderha olmak için bilmen gerekenleri, sana ben öğretemem."

"Birazcık daha bekle... Kay, beş kere on olana kadar."

Ping gülümsedi, akmamaları için gözyaşlarıyla savaşıyordu. "O zaman dağlardan aşağı tırmanmak için çok yaşlanmış olacağım. Kış iyice bastırmadan gitmek benim için en iyisi olur sanıyorum."

Kay üzgün ve pes bir ses çıkardı. "Ping'le kim ilgilenecek?" diye sordu genç ejderha.

"Kendimle ben ilgileneceğim, Kay."

Genç kız, ejderhanın kafasındaki, bir gün boynuzlarının çıkacağı yumruları kaşıdı. O boynuzlar çıktığında, çoktan ölmüş olacağını biliyordu genç kız. Gitme kararını bir kere dile getirdikten sonra bunu geciktirmek için bir neden yoktu. Tun, genç kıızı daha önce bulduğu yere geri

taşımayı önerdi. Kışı geçirebileceği bir köye ya da kasabaya ulaşmak için önünde en az iki ay olacaktı. Genç kız, biraz erzak paketledi ancak Hey Ley salkım için avlanmadığından kışlık erzakları zaten azdı, o nedenle fazla bir şey almadı. Dişi ejderhalar, genç kıza, ejderha pullarını tükürükleriyle birbirlerine yapıştırarak yaptıkları bir çift ayakkabı verdiler.

“Hiç yıpranmayacaklar,” dedi Jiyang.

Ping’in de ejderhalara bir hediyesi vardı. “Sanırım Danze’nin aynası, hazine mağarasında saklanmalı,” dedi genç kız. “Benim hayatım, size kıyasla bir göz açıp kapaması kadar. Aynayı saklayabilirim ama ben öldükten sonra ne olacak? Onun önemini hiç kimse anlamayacak.” Bir an durakladı genç kız. “Ama Kay’ın ejderha taşının kırık parçasının bende kalmasını istiyorum.”

“Bütün bilgilerimizde ve kültürümüzde hatırlanacaksın,” dedi Jiyang. “Ping, son Ejderha Bakıcısı, her ejderha ayında saygıyla anılacaksın.”

“İnsanlardan öğrendiklerimizi unutmayacağız,” dedi Tun. “Ama artık onlar olmadan yaşama zamanımız geldi.”

“Kay’a benim için iyi bakın,” dedi Ping. Gözyaşlarının akmasına engel olamadı genç kız. “Beş renkli bir ejderha olabilir ama hâlâ çok genç.”

Şa ve Liin küçük ejderhanın iki yanında durdular.

“Ona göz kulak olacağız,” dedi Şa.

“Tembelleşmesine izin vermeyin,” dedi Ping. “Sizin gelecekteki lideriniz olması, kendi payına düşen işleri yapmaması anlamına gelmez.”

Ping, küçük ejderhanın pullarının alıştığı sertliğini, sırtındaki dikenlerin sivri uçlarını elinin altında hissederek

son kez Kay'a dokundu. Kollarını Kay'ın boynuna doladı. Genç kızın gözyaşları, ejderhanın pullarına aktı. Kay, ağır ağır çalan kırık bir çan gibi sesler çıkardı.

Ping heybesini omzuna attı ve Tun'a döndü.

"Hazırım," dedi.

"Bekle." Ping, Kay'ın pençesinin, eskimiş ceketini sırtından yakaladığını hissetti. "Ping ilkbahara kadar beklemeli."

Genç kız, Kay'a döndü. "Hayır, Kay. Seni terk etmek benim için hiçbir zaman kolay olmayacak. Şimdi iyi bir zaman."

"Bunu al." Pullarından birini çekip koparıırken Kay yüzünü buruşturdu. "Ejderha ayında, rüyasında Kay'ı görecektir Ping."

Ping, genç ejderhadan pulu aldı. Danze'nin pulundan daha küçük ve daha parlaktı. Genç kızın elinde bir parça yeşim taşı gibi duruyordu. Gün ışığında, pulun ucundaki diğer renkler görünür değildi. O renkleri ancak ay ışığında görebilirdi.

"Benim sana verecek hiçbir şeyim yok," dedi genç kız.

"Ping Kay'a o kadar çok şey verdi ki."

Ping elini kesesine daldırdı. "Bu sende kalsın." Dört köşeli ipeği ejderhaya verdi. "Bunu gün ışığından korursan, üzerindeki karakterler daha fazla silinmezler."

Kay, ipek parçasını genç kızdan aldı. Havaya kaldırdı ve ipek, tıpkı bir bayrak gibi dalgalandı.

Ping, Tun'un sırtına tırmandı. Jiyang, genç kızın rahat yerleşmesi için otlardan bir eyer örmüştü Tun'a. Dişi ejderha, Tun'un boynuna doladığı ipi Ping'in beline bağladı,

böylece genç kız düşmeyecekti. Ping, ejderhanın boynuzlarını kavradı.

“Bir şey daha var,” dedi Jiyang. Kızıl ejderha, genç kızın gözlerine tükürdü. “Eğer ejderha sığınağının nerede olduğunu bilmezsen, buranın sırrını sana asla zorla söyletemezler.”

Ping, gözlerini ovuşturdu ancak bu sadece daha fazla yanmalarına neden oldu. Tekrar gözlerini açtı. Hiçbir şey göremiyordu. Tun’un havalandığını hissetti. Bir nokta küçüklüğüne gelene kadar genç ejderhanın pençesindeki ipek mendili sallayarak veda edişini seyretmeyi hayal etmişti Ping. Ama hiçbir şey göremiyordu. Kay’ın acı içinde haykırdığını, birbirlerine kuvvetlice çarpılan bakır kaplara benzer yas dolu o sesi duydu genç kız. Yaşlar gözlerini yıkadı ancak görme duyusu geri gelmemişti. Yüzünde rüzgârı hissetti. Kay’ı bir daha asla göremeyeceğinden emindi artık.

Tun’un Ping’i ejderha sığınağına taşıdığı ilk sefere kıyasla hava daha soğuktu. Genç kızın yüzündeki gözyaşları, buzdan kristallere dönüştüler. Genç kız, soğuktan titredi. Bir veya iki aya kadar dağlar tamamen soğuyacaktı. Tun onu bıraktıktan sonra nereye gideceğini bilmiyordu. Kışı nerede geçireceğini, hayatının geri kalanını nerede geçireceğini bilmiyordu. Yalnızlık duygusu, okyanusta bir dalga gibi tüm benliğini sardı Ping’in. Kendisini geri götürmesi için Tun’a seslendi. Ancak ağzından çıkan kelimeler rüzgâra yenildiler ve gökyüzüne dağıldılar.

Tun, genç kızın gözündeki ejderha tükürüğünün etkisinin ne kadar süreceğini tam olarak biliyor gibiydi. Ping,

tam altlarındaki dağ sıralarının bulanık şekillerini görmeye başlamıştı ki ejderha alçalmaya başladı. Ejderhanın pençeleri yere değdiğinde, Ping tekrar görmeye başlamıştı.

Tun hiç oyalanmadı. Ping, iplerini çözüp ejderhanın sırtından iner inmez, tekrar havalanmaya hazırdı. Genç kıza pençelerinin içindeki yumuşak kısımla dokundu ve dostça edilen bir vedaya benzer, şingirtı gibi bir ses çıkardı. Genç kız, artık onun düşüncelerini okuyamıyordu. Sonra ejderha kanatlarını cırpı ve çok geçmeden gökyüzündeki ufacık bir noktaya dönüştü.

Ping etrafına bakındı. Tun, genç kızı tam olarak daha önce bulduğu noktaya bırakmıştı. En yakın köyden eziyet dolu yüzlerce *li* uzaktaydı. Şansı yaver giderse, Tibet sığırı güden bir kabileye rastlayabilirdi. Çok şanslı olursa, kışı geçirmesi için genç kızı yanlarına alabilirlerdi. Artık hayatı Cennet'in elindeydi.

Ping aylardır soğuğu hissetmemişti. Henüz yeni yeni sonbahar oluyordu ancak rüzgâr ısıran bir soğuklukla esiyordu. Kışlık elbisesi yoktu. Kafasını kaldırıp güneşe baktı ve yürümeye başladı. En son yapmak istediği şeyi yapıyordu ancak doğru olanın bu olduğunu biliyordu. Garip bir duyuydu.

Ping'in ejderha pulundan ayakkabıları ve en az bir hafta yetecek kadar da erzakı vardı. Keskin bir bıçağı, tavşan yakalamak için ot dallarından ördüğü kapanı ve ateş yakmak için bir çift özel çubuğu vardı. Kay'ı kaybettiği için kalbinde derin bir acı vardı ancak küçük ejderhanın, olabileceği en güvenli yerde olduğunu biliyordu. Bir gün hayatta ne yapması gerektiğini bulacaktı. Bu kalp ağrısı

geçecekti. Bu arada önündeki yolculuğa odaklanması gerekiyordu. Kışı geçirebileceği bir köy ya da kasaba bulmak zorundaydı. Kalacak yerin parasını ödemek için yeterli altını vardı. Belki bir yazıcı ya da hikâye anlatıcı olarak daha fazlasını da kazanabilirdi. Hayatı için olası seçeneklerden biri buydu. Başka seçenekleri de olacaktı. Kendisini en yakın köye götürecek görünmez bir bağ yaratmaya çalıştı ancak önsezi yeteneğini çoktan kaybetmişti.

Bir hafta geçti. Başka hiçbir insan görmeden dağların arasında yürüdü. Rüzgâr buz gibi esiyordu. Daha sıcak tutacak bir şeyler giymesi gerekiyordu. Tam bunları düşünürken, gözücuyla bir hareketlenme fark etti. Bu bir tavşandı. Tüm gün boyunca yürümüştü ve açtı. Çantasında hâlâ kuru et ve kuruyemişler vardı ama haftalarca haşlanmış et yedikten sonra ateşte pişmiş tavşan düşüncesi, genç kızın ağzını sulandırdı. Yanındaki kuru eti, daha zor zamanlar için saklayabilirdi. Ayrıca tavşanın kürkü de faydalı olabilirdi. Bir veya iki tavşan daha yakaladıktan sonra kürklerden kendisini sıcak tutacak bir yelek yapabilirdi.

Tavşan yaklaşık olarak iki *çang* uzaktaydı, küçük lokmalarla sararmış çimleri yiyordu. Rüzgâr, Ping'in lehineydi ve hayvan, kızı ne duymuş ne de kokusunu almıştı. Ping tuzağı heybesinden çıkardı, ellerinin ve dizlerinin üzerine çömeldi, avına doğru emeklemeye başladı. Tavşan, ağız sulandırıcı çimenleri yemeye odaklanmıştı. Genç kız yavaşça biraz daha yaklaştı. Uzağa sıçrayacak olursa diye tavşanın hemen üzerine atlamak istiyordu ancak bunu yapmamak için zorladı kendini genç kız.

Ping, tuzağı sol elinde bir ilmek şeklinde topladı. Sonra tavşana fırlattı. Haftalarca yapmış olduğu alıştırımlar işe yaramıştı. Nişan alma becerisi gelişmişti. İlmek, korkmuş olan tavşanın başından geçti ve genç kız, ipi sıkıca çekti. Tavşan havaya sıçradı ve döndü. Yere iner inmez, fırlayarak koştu. Hayvanın gücü, Ping'i hazırlıksız yakalamıştı. Tavşan ipi hızla çekti ve Ping karşılık vermeye vakit bulamadan, parmaklarının arasından kayıp gitti tuzak.

Ping ayağa fırladı ve tavşanın peşinden koştu. Genç kız, tavşan etini istiyordu ama tuzağını geri almayı daha çok istiyordu. Kışın hayatta kalma setinin önemli bir parçasıydı o tuzak. Tavşanın arkasından tüm hızıyla koştu, ayağı bir taşa takıldı ve bileğinin burkulduğunu hissetti genç kız. Düştü ve bir bayırdan aşağı yuvarlandı. Çukurun dibine düşene kadar vücudu kayalara çarptı. Başını da vurdu genç kız.

Çukur sessiz ve huzur doluydu. Ping düşmesi durduğu için mutluydu. Düştüğü yerde yatıyordu ve oldukça rahattı. Genç kızın altında yumuşak çimler vardı. Yukarıda sert rüzgârlar esiyordu ancak çukurun dibine kadar inmiyordu rüzgâr. Aşağıda hava durgundu ve yukarısı kadar soğuk değildi. Bileğinde kırık yoktu, sadece burkulmuştu. Kısa bir uyku kendine getirecekti genç kızı.

Ping uyandığında hava kararmıştı. Üşümüştü. Bileği acıyordu. Şafak vaktine kadar titreyerek ve uyanık bir halde uzandı. Ayağa kalkmaya çalıştı ancak bileğindeki ağrı çok kuvvetliydi. Koltuk değneği olarak kullanmak üzere bir dal bulması gerekiyordu. Sorun şuydu ki dağların hâlâ çok yüksek bölgelerindeydi ve buralarda ağaç yetişmiyordu. Emekleyerek çukurdan çıkmayı denedi ancak duvarlar çok dikti ve

hissettiği acı, genç kızı zayıf düşürmüştü. Sonbaharın henüz başlarıydı ve hava normalde olması gerekenden daha soğuk gibi geliyordu Ping'e. Güneş şimdiye kadar tepeye yükselmiş olmalıydı. Gökyüzüne baktı. Havada bir bulut vardı. Gri bir bulut. Oldukça büyüktü. Yüzüne damlayan, buz gibi birkaç yağmur damlası hissetti Ping. Ejderhalardan bir bulut yaratmalarını istemişti. Genç kızın tavsiyesini dinlemişler gibi görünüyordu. Bir ejderha bulutu yaratmışlardı. Ping bulutun havadaki nemi topladıkça neredeyse gözlerinin önünde büyüdüğünü görebiliyordu. Yağmur damlaları, kar tanelerine dönüştü. Bu kadar çok titremeseydi, kahkahalar atabilirdi Ping. İmparatorluk halkına mevsim normalleri dışında yağmurlar getirene kadar büyümeye devam edecek gibi görünüyordu bulut. Bu harika bir şeydi. Ama orada, o dağın üzerinde, bu durum Ping'in ölümüyle sonuçlanabilirdi.

Birkaç dakika sonra kar yağışı durdu, bulut parçalara ayrıldı ve uzaklaştı. Ancak günün ısınmasını sağlamadı bu durum. Genç kız, bir kez daha denedi ve bu sefer ayağa kalkmayı başardı. Kendini desteklemeleri için ayalara tutundu ve topallayarak çukurun tepesine kadar çıktı Ping. Ancak yukarı ulaştığında, sert rüzgâr dengesini bozdu ve bir kez daha aşağı kaydı. Çukurda soğuktan korunurken daha iyi durumdaydı. Son kuru et parçalarını ve yemişleri yedi, susuzluğunu bastırmak için incecik kar tabakasının bir kısmını topladı ve ayı postuna sarındı.

Genç kızı uyanık tutan soğuk hava değil, bileğiydi. Ne zaman uykuya dalacak gibi olsa zihninin uykulu köşelerinde saklanan acı ortaya çıkıyor ve genç kızı uyandırıyordu.

Ertesi sabah, Ping yerinden kımıldamadı. Kımıldamak için aklına hiç iyi bir sebep gelmiyordu. Nereye gittiğini bilmiyordu, neden gittiğini de. Hayatının geri kalanında ne yapacağını bilmiyordu. Kay, ejderha dünyasında yerini bulduğuna göre belki de, genç kızın hayatı zaten sona ermişti. Görevini yerine getirmişti.

Baygınlık haline sürüklenip dönerken ailesini düşündü. Onlara gidebilir ve o evde, kendisine de bir yer bulunup bulunamayacağını görebilirdi. Ama ailesinin ona ihtiyacı yoktu. Peki ya arkadaşları? İmparator'a gidebilir ve kendisine bir iş verip veremeyeceğini sorabilirdi. Ama genç adamın aşkını çoktan reddetmişti. Jun'un köyüne gidebilir ve genç çocuğun ailesine dönüp dönmediğini görebilirdi. Ama ya dönmediyse? Jun'un ölümünden sorumlu olmaya katlanamazdı genç kız. Her şeyi düşününce yapabileceği en iyi şey tam olduğu yerde kalmak, sımsıcak, rahat bir uykuya dalmak ve bir daha asla uyanmamaktı. Bu muhteşem bir plan gibi duruyordu.

Gökyüzü karardı. İşte bir bulut daha, diye düşündü Ping. Ejderhalar, bayağı meşgul olmalıydı. Bu kapkara bir buluttu ve garip bir şekilde hareket ediyordu. Genç kız, tepesindekinin bir bulutla hiç alakası olmadığını fark etti. Bu siyah bir kuştı. İri ve siyah bir kuş. Kuş, aniden genç kızın üzerine saldırıya geçti. Bu bir kuş da değildi. Bir ejderhaydı. Hey Ley.

Hayatını sona erdirmek için farklı bir yoldu, bir ejderha tarafından öldürülmek.

Ping kara ejderhanın pençelerinin omuzlarına battığını hissetti ve sonra onu çukurun kenarına çıkardığını. Bileği bir kayaya çarptı. Genç kız, acıyla çığlık attı.

“Sırtıma tırmanabilir misin?” dedi Hey Ley.

Önsezi yeteneğini kaybetmiş olmasına rağmen ejderhayı anlayabiliyordu. Kara ejderhanın kızıl gözleri artık öfkeli değildi. Daha çok yara gibi görünüyordardı.

“Ne için?” Genç kız, onu çok yükseklerle kadar uçurup oradan aşağı atıp atmayacağını merak etti kara ejderhanın.

“Böylece seni insanların yaşadığı bir yere götürebilirim.”

“Beni öldürmeyecek misin?”

“Hayır.”

Ping kendisini ejderhanın sırtına çekti. Ejderhaya bağlanabileceği bir ipi yoktu. Bunun yerine heybesinin askısını, ejderhanın boynuzlarına doladı ve sonra kendi başından geçirip beline sardı.

“Ben...” Ping cümlesini bitiremeden, kara ejderha havalanmıştı.

Bu kesinlikle bir ejderhanın sırtında son kez uçuşuydu. Manzarayı görebiliyor olmaktan memnundu. Hey Ley’in kendisini nereye götürdüğünü bilmiyordu ve umursamıyordu da. Altlarında, her yöne doğru uzanan dağlar sanki buruşuk bir elbise gibi görünüyordu. Çok geçmeden, bulutların üzerine güneş ışınlarına doğru yükseldiler.

“Uçmayı seviyor musun?” diye sordu Hey Ley.

“Bayılıyorum.”

Hey Ley’in muhteşem kanatları, genç kızın iki yanında, aşağı ve yukarı dalgalanıyordu. Kara ejderha rüzgâra karşı uçuyordu ama yine de zorlanmıyordu. Genç kız, cesaretinin

kabardığını, neşesinin yerine geldiğini hissetti. Belki de her şeye rağmen henüz ölme zamanı gelmemişti.

Saatler boyunca uçtuktan sonra bulutlar gözden kayboldu. Dağlar küçüldüler ve tepelere dönüştüler. Genç kız, ileride bir köy görebiliyordu. Hey Ley daha alçaktan uçmaya başladı.

“İnsanların seni görmelerinden endişelenmiyor musun?” diye sordu genç kız.

“Hayır, insan yerleşimlerinin üzerinden sık sık uçarım. Etrafımdaki şeylerin rengini alabiliyorum. Aşağıdan bakıldığında, gökyüzüyle aynı renkte görünüyorum.”

İllüzyon becerisi vardı kara ejderhanın, tıpkı Kay gibi.

Ping kara ejderhanın insanların yaşadığı yerleri neden görmeye gittiğini merak etti. Onun insanlara olan nefretini de bildiği için en kötüsünü düşünmeden edemedi genç kız.

“Buraya ilkbaharda geliyorum,” diye devam etti Hey Ley. “Etraftaki en tatlı narççekleri bu bölgede.”

Ping gülümsedi. Hey Ley’in tatlıya düşkün olduğunu asla tahmin edemezdi.

Kara ejderha bir tepenin zirvesine kondu.

“Seni burada bırakacağım,” dedi kara ejderha. “Yakınlarda sana yardım edecek birisi var.”

Ping ejderhanın sırtından aşağı tırmandı. Ejderha tekrar havalanmak için tam kanatlarını büküyordu ki genç kız, ejderhanın pullarına dokunmak için uzandı.

“Hey Ley,” dedi Ping. “Beni kurtardığın için teşekkür ederim.”

Kara ejderha cevap vermedi.

“Ejderha sığınağına geri dön,” diye devam etti Ping. Gu Hong yaşlı. Kay çok genç. Ejderhaların sana ihtiyaçları var. Senin gücüne ihtiyaçları var, senin *yang’ına*.” Hey Ley hiçbir şey söylemedi. “Ve imparatorluğun halkının da yağmura ihtiyacı var. Ejderhalar dün sadece ufak bir yağış yaratmayı başarabildiler. Sen olmadan yeteri kadar bulut yaratamazlar.”

Kara ejderha havalandı.

“Sekiz, iki kere dördtür,” diye seslendi Ping, ejderhanın arkasından. “Çok uğursuz bir sayıdır. Dokuz daha iyidir.”

• bölüm yirmi dört •

YEŞİL

Öyle görünüyordu ki hayatının büyük bir bölümünü, nereye gittiğini bilmeden yürüyerek geçirmişti.

Ping etrafına bakındı. Herhangi bir yaşam belirtisi ya da gökyüzündeyken fark ettiği köye dair bir işaret göremiyordu. Yiyeceği ve suyu yoktu, elbiseleri ise incecikti. Toprak o kadar kuruydu ki üzerinde oluşan çatlaklar, Ping'in içlerine elini sokabileceği kadar genişti. Hava soğuktu. Genç kız, Hey Ley'in kendisini kandırdığını düşünmüyordu ancak ejderhaların, bir köyün "yakınlarında" anlayışı, insanlarınkinden çok farklı olabiliyordu. Koltuk değneği olarak kullanabileceği bir dal buldu kendine.

Çok geçmeden insan yerleşimine ilişkin işaretler de görülmeye başladı. Boş tarlalar ve ölü bir öküz vardı. Bir ev

gördüğünde Ping'in kalbi sevinçten yerinden fırlayacaktı ancak eve yaklaşıncaya kadar terk edilmiş olduğunu fark etti.

Ping yürümeye başladı... bir kez daha. Öyle görünüyordu ki hayatının büyük bir bölümünü, nereye gittiğini bilmeden yürüyerek geçirmişti. Bileği hâlâ acıyordu ve bu bilekle pek uzağa gidemeyeceğini biliyordu. İçinde kabaran bir hayal kırıklığı hissetti. Başkalarının isteklerine boyun eğerek yaşadığı yetmişiydi artık; efendilerin, imparatorların, ejderhaların. Bundan bıkmıştı. Bir kere bile olsa kendi hayatını, kendisi kontrol etmek istiyordu.

Bir sonraki tepede bir şey gördü. Bir duman bulutu. Bir bacadan ya da yanan otlardan yükseliyordu ve genç kız bunu tam olarak bilemiyordu. Her iki türlü de, oraya doğru yürümeye değerdi.

Ping yaklaştıkça tepenin üstünde bir köy olduğunu fark etti. Havada duman olduğuna göre, hâlâ orada yaşayan en az bir kişi vardı.

Yaklaşık 20 hanelik bir köydü. Köyün açık duran ana kapısından girince birçok ince surat, genç kıza doğru döndü. Sıcak bir karşılama yoktu gözlerinde. Genç kız, akıllarından geçeni tahmin edebiliyordu. Besleyecek bir boğaz daha. Ahırdan dışarı bağırsılar yükseldi. Dışarıya bağlanmış iki eşek vardı. Ahırdan bir çiftçi çıktı.

“Ne kadar altının olduğu umurumda bile değil,” diyordu çiftçi. “Artık samanlar, ağırlığınca altından daha değerli. Sana hiç saman satamam.”

Ahırdan çiftçiyi takip eden başka bir adam çıktı. Çiftçiyle tartışmak üzere gibi görünüyordu ancak daha sonra gözü Ping'e ilişti. Ping'in kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

Bu Jun'du. Genç adamın yüzünü bir gülümseme kapladı. Kışlık, kalın bir elbise giyiyordu ve genç kızın, onu son görüşünden bu yana daha da zayıflamış gibi görünüyordu. Ping aniden, keşke yırtık pırtık bir ceket ve dizleri yırtık bir pantolon giymiyor olmasaydım diye geçirdi içinden. Genç adam koşup kıza sarıldı.

“Cennet’e şükürler olsun. Yaşıyorsun. Neredeyse umudumu kaybedecektim.”

Ping, genç adama sımsıkı yapıştı ve konuşamadığını fark etti.

“Yaralandın mı?” diye sordu Jun. “Korkunç görünüyorsun. Ve nereden düştün böyle?”

“Gökyüzünden düştüm,” dedi Ping, gözyaşlarıyla karışık gülümserken. Hey Ley genç kıızı nerede bırakması gerektiğini tam olarak bilmişti.

Jun etrafına bakındı.

“Kay nerede?” diye sordu genç adam.

“Onu terk etmek zorunda kaldım,” dedi kız.

“Ejderha sığınağını bulmuşsun,” dedi Jun.

Ping, başıyla onayladı. “Lung Gav Yun’da değildi.”

“Neredeydi peki?”

“Çok uzaklarda bir yerde. İsmi veya nerede olduğunu bilmiyorum. Bütün hayatım boyunca arayabilirim ve yine de bir daha Kay’ı asla bulamayabilirim.”

Ping ejderha sığınağını terk ettiğinden beri zihninin, küçük ejderhayı düşünmesine izin vermemişti. Şimdiyse mutsuzluğu içinden taşıtı. Yüzünü Jun’un elbisesine gömdü ve ağladı. Daha fazla ağlamaya gücü kalmayana kadar hıçkırarak hüngür hüngür ağladı genç kız. Oldukça uzun

sürdü. Köylüler genç kızın ağlayışını seyretmekten bıktılar ve işlerine geri döndüler. Jun yanında kaldı, ona sarıldı, kalbindeki bütün keder boşalana kadar onun sırtını sıvazladı.

Köyde konaklayabilecekleri tek yer o ahırdı. Jun'un biraz erzakı ve kendisini sıcak tutacak bir kabanı vardı. Ping'in azıcık kurutulmuş zencefili kalmıştı. Köylü bir kadın, çay yapmaları için bir kap kaynar su verdi onlara.

Ping, sıcak içecekten bir yudum aldı. "Kay ve ben, Yılanın Kuyruğu'na tırmandıktan sonra ne oldu sana?"

"Ben de kayalara tırmanmaya çalıştım ama beceremedim. Tırmanacak kadar gücüm vardı ama suyla, kayaların arasındaki dar boşluğa sığamadım sizin gibi. İki *şang* kadar tırmanabildim ama sonra sular beni duvardan kopardı ve düştüm."

"Ama bizi beklemedin," dedi kız.

"Bekleyemedim," diye cevapladı Jun. "Büyük, sarı bir ejderha, pençeleriyle beni yakaladı ve beni *li'lerce* taşıdı. Sonunda dağ başına, hiçliğin ortasına atıp gitti."

Ping gülümsedi. "O Tun'du."

Ping ve Jun, sırayla başlarından geçen maceraları anlatırlar. Jun iki eşek satın almıştı, böylece Ping'i arayabilecekleri ama onu ve eşekleri hayatta tutacak kadar yiyecek almak kolay olmamıştı.

"Herkes aç," dedi genç adam. "Kimsenin kendinden fazlasına yetecek kadar yiyeceği yok, nasıl hayatta kalacağımızı bilmiyorum."

Ping, ejderha sığınağını, ejderhaları, renkli havuzları, fokurdayan çamurları ve yağmur yağdırmakla ilgili konusmaları anlattı genç adama. Hepsi uydurduğu bir hikâye gibi

geliyordu kulağa. Gece yarısından sonraya kadar konuştular. Ertesi sabah heyecan dolu seslerle uyandı Ping.

Dışarı çıktı. Köylüler, uzaktaki bir şeye bakıyorlardı, gözlerini sabah güneşinden korumak için elleriyle siper yapıyorlardı. Hep birlikte, ufuk çizgisini işaret ediyorlardı. Gri renkli bulutlar bir araya toplanmışlardı. Jun geldi ve genç kızın yanında durdu.

“Bunlar büyük bulutlar,” dedi Ping. “Hey Ley, ejderha sığınağına geri dönmüş ve diğerlerinin sis yaratmasına yardımcı olmuş olmalı.”

“Buna inanıyor musun?”

Ping başıyla onayladı. “Evet.”

Güneş bulutların altından parladı ve renklerini griden, koyu mora çevirdi. Köylüler, güneşin bulutları korkutup kaçıracağından endişe ederek olanları izlediler. Uzaktaki bir tepenin üzerinde, bir gökkuşağı oluştu. Renkleri soluk ve bir yusufçuğun kanatları gibi yarı saydamdı.

“Orada gökten boşanırcasına yağmur yağıyor olmalı,” dedi Jun.

Bulut yığını yaklaştı. Gökkuşağının renkleri, tıpkı nakışlı bir elbisenin renkleri gibi muhteşem olana kadar giderek kuvvetlendiler. Artık herkes çok net görebiliyordu, ilerideki tepeye gökyüzünden aşağı inen bir sütun gibi yağmur yağıyordu. Güneş inatla köyün üzerinde parlamaya devam ediyordu.

“Ejderha!” diye bağırdı köylülerden biri.

Ping, gökyüzüne baktı ama orada ejderha yoktu. Köylüler ahıra koştular ve ellerinde, üzeri soluk ipekle kaplı, toz içindeki bambu bir cisimle geri dışarı çıktılar. Dört

adam, cismi başlarının üzerinde tutuyor ve köyün etrafında dans ediyorlardı. Bambuyu kapladıkları ipek kumaş yırtık pırtıktı ve renkleri solmuştu ama hâlâ bir ejderha şekli olduğu belli oluyordu.

Yağmur yüklü kara bulutlar, köye ulaşıp güneşi karartana kadar hızlarını kesmeden köylülere doğru süzölmeye devam ettiler. Gökkuşağı kayboldu. Köylüler neşeyle bağırdılar. Şimşekler çakmaya başladı. Hava gök gürültüsü gümbürtüsüyle doldu. İri yağmur damlaları, köylülerin gökyüzüne dönük yüzlerine yağmaya başladı. Çok geçmeden gökyüzünden yağmur boşalmaya başlamıştı. Kimse korunmak için bir yere kaçmadı. Herkes yağmurda dans etti.

Ping eşeklerden birine biniyordu. Artık saklanması gerekmiyordu. Düzgün yollarda, birlikte seyahat edebilirlerdi. Eşeklerin de yardımıyla, kış bastırmadan Şining'e ulaşabilirlerdi. Neredeyse iki gün olmuştu ancak yağmur hâlâ devam ediyordu. Tepelerin rengi şimdiden yeşile çalmaya başlamıştı. Ping, başını kuru tutacak bambu bir şapka takmıştı ancak geri kalan her yeri, iliklerine kadar sıırıksıklamdı. Şikâyet etmeyi aklının ucundan bile geçirmiyordu. Jun, eşyalarını da taşıdıkları diğer eşeğe biniyordu. Onun saçları da sıırıksıklamdı. Burnunun ucundan sular damlıyordu.

“Ejderha arkadaşların kendilerini bu işe çok kaptırıp sellere sebep olmazlar, değil mi?”

“Hayır. Ne zaman duracaklarını bilirler. Göller dolduğunda ve nehirler tekrar akmaya başladığında.”

Buğday ekmek için artık çok geçti. Hayvanların yemesi için çimler yeşerecekti ve insanlar, kış sebzelerini ekebile-

ceklerdi toprağa. Ama yine de sert bir kış olacaktı. Neyse ki insanlar kışı atlatabileceklerdi. Bir sonraki ilkbaharda, güzel yağmur yağacağından emindi Ping.

“Peki, nereye gitmek istiyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Kay, olması gereken yerde, ejderhaların dünyasında,” dedi Jun. “Artık senin insanların dünyasındaki yerini almanın zamanı geldi.”

İnsanların dünyası Ping’i korkutuyordu.

“Orada asla yerim olmadı. Dört yaşımdan beri ejderhalara bakıyorum.”

“Hayatını nasıl geçirmen gerektiğini keşfedeceksin Ping,” dedi Jun.

Yağmur önce yavaşladı ve sonra kesildi. Ping eşeğinden indi ve elbisesinin koluyla Jun’un yüzünü kuruladı.

“Çok kolaymış gibi söyledin.”

“Chang’an’a gidebilirsin,” dedi genç adam. “İmparator sana bir imparatorluk pozisyonu verecektir. Orada muhteşem bir hayat yaşayabilirsin.”

Ping başını iki yana salladı. “O bana uygun bir hayat değil.”

Baybuy Sarayı’na geri dönmeyi de hayal edemiyordu.

“Ya ailen? Onlarla birlikte yaşayabilirsin.”

“Hayır. Onları zaman zaman ziyaret edeceğim ama onların yanında yerim yok benim.”

“Dut sever misin?” diye sordu Jun.

Ping, genç adama gülümsedi ve başıyla onayladı. Kendisi için geri dönen tek dostu, bu genç adamdı.

Jun, kollarını kızın boynuna dolayıp onu öptü.

Ping kendi geleceğine dair gördüğü görüntüyü hatırladı; rahat bir ev, birisiyle paylaştığı bir hayat.

“Dut ağaçların, bu yağmurda gelişip serpilecekler,” dedi Ping.

Ping hayatı boyunca ilk kez, ne yapmak istediğine kendi karar verebilecekti. Ping, Jun’un uzattığı elini tuttu. Peşlerinden eşekleri de sürükleyerek birlikte yürüdüler.

Üç hafta kadar sonra, Ping gece göğüne baktı. Dolunay vardı. Bir ejderha ayı. Genç kız kesesinden Kay’ın pulunu çıkardı. Sağa sola döndürdükçe pul kırmızı, siyah, sarı, yeşil ve beyaz renklerde ışıldadı. Genç ejderhanın pulunu sıkı sıkı göğsüne bastırarak uykuya daldı Ping.

Rüyasında bir ejderha gördü, yeşil bir ejderha, mutlu bir ejderha. Rengârenk havuzlarda yüzen bir ejderha. Nasıl avlanacağını öğrenmiş bir ejderha. Ve ejderhanın şingır şingır kahkahalarının sesi tüm göğü doldurdu.

SÖZLÜK

CHANG

2,3 metre uzunluğunda bir ölçü birimi.

ZİNCİFRE

Kimyasal ismi cıva sülfür olan parlak kırmızı bir mineral.

HAN İMPARATORLUĞU

Tüm imparatorların belli bir aileden geldiği, Çin tarihindeki bir dönem. Milattan önce 202 yılından, milattan sonra 220 yılına kadar sürmüştür.

HÜNNAP

Sert çekirdekli, iri zeytin biçiminde ve büyüklüğünde bir meyve. İlk başlarda yeşilken olgunlaştıkça kırmızıya ve siyah-mor renge döner.

YEŞİM

Nefrit olarak da bilinen, yarı değerli bir taş. Rengi, yeşilden beyaza kadar değişiklik gösterebilir.

JİN

Altın için bir ağırlık birimi.

Lİ

Yarım kilometreye eşit bir mesafe birimi.

QI

Antik Çin inanışlarına göre qi içimizde akan hayat enerjisidir ve vücudun çalışmasını kontrol eder.

SHU

Yarım gram ağırlığa eşit bir ağırlık birimi.

DEĞİŞİMLER KİTABI

Kehanet için kullanılan antik bir Çin kitabı. Aynı zamanda *I Ching* olarak da bilinir. Bu kitap üç ya da dört bin yıllıktır.

TEŞEKKÜRLER

Zor bir problemle karşılaştığımda *Değişimler Kitabı* falı açtım olur (civanperçemi sapları değil bozuk para kullanarak) ama sevinerek belirtmeliyim ki bu kitabı yazarken buna gerek olmadı. Ping'in kehanetleri *Değişimler Kitabı*'nın ilk bölümüne dayanmaktadır.

Bu bölümün birçok tercümesini okudum ve sonrasında, çok az olan Çin dili bilgimin ve muhteşem sözlük mandarintools.com'un yardımıyla, bu bölüme kendi yorumumu getirdim.

Çince, dört farklı ses perdesi ve eşadlı sözcükleriyle olağanüstü bir dil. Danze'nin haritasında yer alan çarpıcı yerlerin isimleri üzerine çalışırken çevrimiçi sözlüğü kullanarak uzun saatler (bazıları eğlenceli, bazıları sinir bozucu) harcadım.

Antik Çin hakkında daha fazla bilgi sahibi olmamı sağlayan tüm tarihçi, araştırmacı ve tercümanlara minnet borçluyum. Kullandığım kaynakların tam listesini www.carolewilkinson.com.au adresinde bulabilirsiniz.

Her ne kadar bazı kaynaklar Çin bulmacası *qi qiao ban* (Yedi Kurnaz Parça, Tangram olarak da bilinir) için kadim bir bulmaca diyor olsa da, bu romanı yazarken bugün genel kanının o şekilde olmadığını keşfettim. Yine de, bu bulmacayı hikâyemde kullanmaya karar verdim. Han Hanedanlığı mezarlarında *Değişimler Kitabı* kehanetlerine rastlandı, kim bilir belki bir gün; birileri antik bir Tangram seti de bulur.

Vicky Deresa'ya, üç yer isimli bulmaca ve Danze'nin dört karakterli mesajıyla ilgili paha biçilemez yardımlarından dolayı teşekkür etmek istiyorum. Bana yağmurdan kaçarken doluya tutulmak deyiminin Çin versiyonunu anlattığı için Haiwang Yuan'a ayrıca teşekkür ederim.

Black Dog Yayınevi'den Andrew Kelly ve Alison Arnold, muhteşem editörlük yardımlarınız, yaratıcı destekleriniz ve dostluğunuz için bir kez daha teşekkür ederim. Ayrıca taslaklarımı okuyan herkese teşekkürler.

Blue Boat Tasarım'a, özellikle de Rob Davies'e bir muhteşem kapak daha yarattığı, Julian Bruere'ye büyük bir titizlikle çizdiği haritalar ve güzel kaligrafi çalışmalarından ötürü William Lai'ye ayrıca teşekkür etmek istiyorum. Bu kitap için bazı teslim süreleri çok kısıtlıydı, bu nedenle kocam John ve kızım Lili'ye, bu kitabı yazarken yaptığım huysuzluğa katlandıkları için özellikle müteşekkirim.

Son olarak *Ejderha Bakıcısı* serisinin daha önceki iki kitabını da okuyan ve bana yazma zahmetine giren tüm okurlarıma teşekkür etmek istiyorum. Bana ilham veren şey onların coşkusu ve teşvikleri oldu.

Leydi An'ın Yedi Kurnaz Parça kullanarak yaptığı tamamlanmış ejderha kafası. Şekli kendiniz yapmak ya da bulmacanın nasıl çözüldüğünü görmek için : www.dragon-keeper.com.au

YAZAR HAKKINDA

Carole Wilkinson, ödüllü bir çocuk kitapları yazarıdır. Ejderhalara karşı eskiden beri süregelen bir hayranlığı vardır ve her şeyin tarihine ilgi duymaktadır.

Carole, okumaya ara verip yazmaya başlamakta zorlanan, çok titiz bir araştırmacıdır. Otuzun üzerinde kitap yazmıştır. Carole evlidir, bir kızı vardır ve Melbourne şehir merkezinde yaşamaktadır.

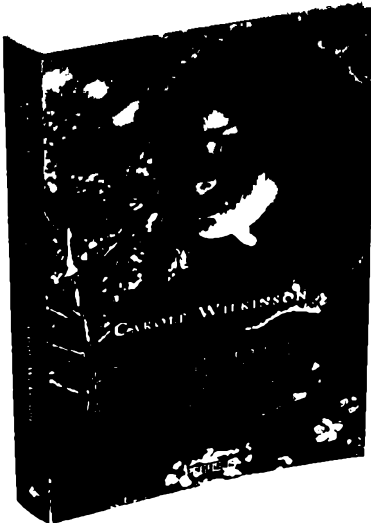
**Antik Çin Uygarlığında
Özgürlüğün Kanatlarına
Tutunan Genç Bir Kız**

2006 KOALA Ödülü

2006 Kalbacher
Klapperschlange Ödülü
Finalisti

2005 COOL & 2006 YABBA
Ödülleri Özel Mansiyon

2004 Uluslararası Gençlik
Kütüphanesi,
White Raven Listesi

**Ping Yolculuğuna Devam
Ederken Geçmişini ve
Gerçek Kaderini Keşfediyor**

2006 WAYRBA Ödülü

2009 KOALA Ödülü

2009 YABBA Ödülü

2006 COOL Ödülleri Finalisti

“Dramatik macera, komik
anlar ve duygusal sahnelerle
baştan sona akıcı bir hikâye.”
kidsreads.com